

When we were young

Contents

When we were young	1
1. Phần I - Chương 1	1
2. Phần I - Chương 2	7
3. Phần I - Chương 3	13
4. Phần I - Chương 4	19
5. Phần I - Chương 5	25
6. Phần II - Chương 1	30
7. Phần II - Chương 2	33
8. Phần II - Chương 3	36
9. Phần II - Chương 4	39
10. Phần II - Chương 5	42
11. Phần II - Chương 6	45
12. Phần II - Chương 7	48
13. Phần II - Chương 8	50
14. Toàn Văn Hoàn - Phần 1	52
15. Toàn Văn Hoàn - Phần 2 (hết)	60

When we were young

Giới thiệu

Truyện ngắn, vườn trường hệ liệt, phần một là trước ngược thụ sau ngược công, nhưng trên thực tế h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/when-we-were-young>

1. Phần I - Chương 1

Phần 1: CÂY NỞ HOA Mộ Tây và Triều Liệp

1.

Làm sao để anh thấy được em

Khi em xinh đẹp nhất

Vì điều đó

Em đã mất nhiều năm cầu Phật

Xin Ngài đưa anh đến cho em

Ngài biến em thành cây xanh rợp lá

Mọc bên đường anh vẫn thường qua

Mặt trời sáng, cây nở đầy hoa

Một đóa hoa là một niềm hi vọng

Khi anh nghe xạc xào trong lá

Thì biết lòng em thao thức đợi chờ

Nếu làm ngơ rào bước chẳng nhìn cây

Thì sau anh hoa lá rụng đầy

Như tim em tan thành trăm mảnh.

Tịch Mộ Dung - Cây nở hoa

Mùa hè năm 2006, lớp 10/3.

Mộ Tây xiết chặt chiếc di động mới trong tay, lòng bàn tay hơi hơi đổ mồ hôi, cậu có chút khấn trương lại có chút sợ hãi.

Trong mười mấy thành thị ở tỉnh N, có vài trường trung học là số 1 số 2 của tỉnh; trong những trường học đó nhất định sẽ có một vài học sinh vì một vài nguyên nhân mà phải ra thành thị khác học. Mộ Tây chính là một trong số đó, tuy rằng ở Q thị, nhưng cậu lại lựa chọn trường trung học tốt nhất J thị, cũng là mười trường trung học danh tiếng nhất trong tỉnh. Nguyên nhân là, cậu thích một người, nhưng người nọ lại cũng là một nam sinh. Vì thế, trước khi bị người chung quanh phát hiện, Mộ Tây thất kinh mà chạy trốn tới J thị.

Tại J thị xa lạ, Mộ Tây rất ít cùng người khác giao tiếp, cậu sợ trong lúc lơ đãng, bị người khác phát hiện bí mật của cậu, sau đó dùng ánh mắt chán ghét nhìn cậu, lại nói mấy lời khó nghe.

Bạn học cũ chỉ có một vài người còn duy trì liên hệ, hơn phân nửa cũng là bởi vì quan hệ gia đình, thể giao, thương trường, quan trường... đơn giản mấy nguyên nhân này.

Đêm qua một cuộc gọi đến, khiến Mộ Tây có chút bối rối.

“Tiểu Tây, bạn học tớ nhờ tớ hỏi cậu một chút, trong lớp các cậu có nam sinh nào tên Triều Liệp hay không, ở Z thị.”

“Đúng là có một người tên Triều Liệp, nhưng mà tớ không biết cậu ta là người ở đâu.”

“Hắn là không sai rồi, bạn học tớ nói đó là bạn học sơ trung của cậu ấy, muốn nhờ cậu hỗ trợ xin giùm phương thức liên lạc của cậu ta.”

“... Ngày mai bảo bạn học của cậu dùng điện thoại di động của cậu nhắn tin cho tớ đi, tớ đem tin nhắn đưa cho Triều Liệp xem, chứ đem phương thức liên lạc của cậu ta cho bạn cậu hình như không tốt lắm.” Mộ Tây cũng không muốn đi hỏi số điện thoại hoặc là phương thức liên lạc gì của nam sinh khác, bởi vì trong tiềm thức cậu cho rằng, người khác sẽ cảm thấy bản thân cậu đối với người ta có suy nghĩ gì đó, bởi vì cậu là một người đồng tính luyến ái.

“Vậy cũng được, có gì ngày mai tớ liên hệ cậu.”

Năm 2006, không phải mỗi một học sinh trung học đều có điện thoại di động của riêng mình, một lớp có hơn năm mươi người, nhiều nhất bảy tám người có, nhưng mà không nhất định là sản phẩm mới nhất, cũng không nhất định là thương hiệu nổi tiếng. Nhưng Mộ Tây cũng là một trong số ít người này.

Di động của Mộ Tây là cậu tự mình chọn. Sản phẩm mới Nokia 06 ra mắt nửa năm trước, dòng 7370 màu vàng, tuy rằng trong giới sành đồ hiệu cũng chỉ là chất lượng thường thường, nhưng đối với đại đa số học sinh trung học thời đó mà nói, đã là khó có được. Cho nên ngay từ ngày đầu, bạn học đã gộp cậu vào nhóm tiểu thái tử được nuông chiều từ bé.

Vì thế, bạn bè của Mộ Tây, rất ít.

Ngón tay vô thức dùng sức, Mộ Tây ngẩng đầu tìm kiếm bên trong phòng học, rốt cục ở hướng xéo mình một chút nhìn thấy Triều Liệp đang gục đầu vào mặt bàn ngủ. Mập máy khỏe môi, sợ thì vẫn cứ sợ, mặc dù không biết đối mặt nói chuyện với nam sinh khác như thế nào, nhưng lần này, cậu chỉ có thể kiên trì tiến lên.

Tâm thần không yên mà đợi đến khi chấm dứt giờ tự học, Mộ Tây lên tiếng gọi Triều Liệp đang chuẩn bị đi ra khỏi phòng học.

Triều Liệp không chút để ý quay đầu lại, hơi hơi cúi đầu mới nhìn thấy Mộ Tây đang chân tay luống cuống.

Y cao 1m8, cậu cao 1m65, giữa biển người đông đúc, lần đầu tiên đối thoại.

“Triều Liệp, cậu có người bạn nhờ tớ chuyển số điện thoại của cậu ta cho cậu.” Sau đó ngón tay hơi có chút run rẩy mà đưa di động cho y.

Trong nháy mắt Triều Liệp tiếp nhận di động, đầu ngón tay đụng nhau, y không có chút cảm giác nào, bởi vì y còn chưa biết nam sinh cũng có thể thích nam sinh, y cũng không biết, nam sinh nho nhỏ đáng yêu trước mắt chính là một trong những người y chưa biết đó.

“Có giấy bút không cho tớ mượn một chút.”

“A? À...” Mộ Tây tay chân hoảng loạn lôi sách vở cùng hộp đựng bút của mình ra, thật cẩn thận đưa cho y, lại tránh né không để đụng chạm lần thứ hai.

Cậu nghĩ, nếu có một ngày, Triều Liệp biết chuyện mình là đồng tính luyến ái, nhất định sẽ cảm thấy chạm phải mình rất ghê tởm.

Triều Liệp không biết cậu đang suy nghĩ gì, ghi nhớ số điện thoại, nói cảm ơn, sau đó liền cùng bạn học đang chờ y rời đi.

Mộ Tây đứng tại chỗ, giữa dòng người ầm ĩ, xa xa có người lớn tiếng nói chuyện.

“Aizzz, sản phẩm mới của Nokia đó, đúng là kẻ có tiền...”

“Xài di động nhìn như con gái, lớn lên còn lùn vậy nữa, tính tình khăng định y chang con gái cho xem...”

“Nói nhiều mấy lời vô nghĩa như vậy làm gì, cậu cho là cậu rất cao à...”

Sau đó, không nghe rõ nữa...

Nhìn di động vô tội nằm không cũng trúng đạn trong tay, biểu tình Mộ Tây có chút mơ hồ, cậu lặng lẽ đem di động bỏ vào trong túi áo.

Sau ngày đó, Mộ Tây không bao giờ lấy chiếc di động màu vàng dòng 7370 có hoa văn xinh đẹp kia ra trước mặt bạn học nữa.

Sau ngày đó, Mộ Tây và Triều Liệp, cũng chưa từng nói chuyện lại với nhau.

Mộ Tây vẫn kết giao với bạn mới, Trịnh Chân.

Thành tích của Trịnh Chân rất tốt, tuy rằng có chút lý sự, bắt quá nam sinh hầu như đều như vậy, ngoại trừ một vài ngoại lệ giống như Mộ Tây. Diện mạo phổ thông, không có gương mặt trẻ con đáng yêu xinh đẹp như Mộ Tây. Vóc dáng không cao, nhưng so với Mộ Tây vẫn cao hơn một chút. Thích Kim Dung, mỗi tuần nhất định sẽ đến thư viện mượn sách đọc, sở thích này lại rất hợp với Mộ Tây.

Nói tóm lại, cả hai ở chung rất tốt.

Mùa đông năm 2006 lạnh dị thường, từng đợt từng đợt tuyết rơi xuống, mỗi một lần cũng lớn dị thường.

Mộ Tây và Trịnh Chân cùng dùng chung một chiếc ô thật lớn có hoa văn sọc caro màu xanh thẫm, thật cẩn thận mà đạp lên tuyết đọng, chậm rãi đi về phía nhà ăn dành cho học sinh.

Chiếc ô hơi hơi nghiêng về phía sau, Mộ Tây thấy phía trước có ba nam sinh đang nói chuyện đùa giỡn. Đồng Phong đang lớn giọng nói gì đó, Lịch Giai ngẫu nhiên đáp lại vài câu, Triều Liệp lại không nói gì, chỉ là cười cười nghe bọn họ nháo loạn.

Trịnh Chân theo tầm mắt của Mộ Tây nhìn thấy ba người kia, bỗng nhiên nhỏ giọng nói, “Tiểu Tây, chúng ta đi chậm một chút.”

“Sao vậy?” Mộ Tây không hiểu quay đầu lại hỏi.

Trịnh Chân chỉ chỉ Triều Liệp ở phía trước nói, “Cái ô này không phải của tớ, là bạn ngồi cùng bàn với tớ để ở chỗ tớ, bắt quá cái ô này cũng không phải của cậu ta luôn, mà là của Triều Liệp.”

“A? Cậu ta sao lại không lấy về chứ... Bị nhìn thấy thì không tốt đâu?” Mộ Tây không biết khi nghe Trịnh Chân nói thì trong lòng là cảm giác gì, hỗn loạn, cũng có một chút ngượng ngùng. Tự hồ trong lòng dâng, bản thân và Triều Liệp càng gần thêm một chút, có một chút mừng thầm nho nhỏ, cũng có một chút bất an nho nhỏ.

“Cho nên chúng ta đi chậm một chút, nếu không cậu ta quay đầu lại nhìn thấy thì xấu hổ lắm.” Bước đi của Trịnh Chân càng ngày càng chậm, Mộ Tây cũng chỉ có thể theo đó mà chậm lại, nhưng mà trong lòng cậu lại có chút mâu thuẫn, hơn nữa còn muốn đi nhanh thêm một chút, muốn Triều Liệp phát hiện ra mình, lại sợ Triều Liệp nhìn thấy mình đang dùng ô của y sẽ tức giận.

Nhưng mà Triều Liệp không quay đầu lại, thậm chí hai người kia cũng không quay đầu lại luôn. Trịnh Chân cẩn thận, Mộ Tây rồi rầm, hoàn toàn là dư thừa.

Tuyết rơi cực cũng ngừng rơi hẳn, trong sân trường có thể thấy vài học sinh đang chơi ném tuyết, thậm chí còn có học sinh cùng giáo viên cùng nhau chơi đùa.

Trường trung học đứng đầu ở J thị, giáo viên đều rất trẻ, đại đa số đều là thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cùng ở chung với học sinh cũng rất hòa thuận vui vẻ.

Chủ nhiệm lớp 10/3, Thành Bác, cũng dẫn theo một đám trẻ to xác không an phận chạy đến khoảng đất trống giữa tòa nhà nghệ thuật và sân thể dục chơi ném tuyết.

Mộ Tây về mặt rồi rầm ở trong phòng học cọ cọ xát xát, cậu rất muốn cùng bạn bè cùng nhau chơi đùa, nhưng cậu không dám, cậu sợ hãi nếu không cẩn thận đụng chạm sẽ làm bản thân đỏ mặt, mà đối phương còn là một nam sinh, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ phát hiện bí mật của mình.

Chính là cuối cùng, cậu vẫn không thể thoát khỏi ma quỷ của Trịnh Chân.

Trên khu đất trống không chỉ có học sinh của lớp 10/3, chủ nhiệm lớp 10/4 Lưu Phong cũng dẫn theo học sinh của mình đến chơi, vì thế ngay lúc Mộ Tây xuất hiện, nam sinh hai lớp đang nháo loạn tụi bụi, thậm chí chủ nhiệm hai lớp cũng tham dự vào.

Trong nháy mắt Mộ Tây sững sờ, một quả cầu tuyết liền bay thẳng về hướng cậu, trúng ngay giữa gáy.

Người ném quả cầu tuyết là một bạn học của lớp 10/4, Mộ Tây ngốc lăng nhìn qua, chỉ thấy một nam sinh vóc dáng cao cao đang nhìn mình cười cười, sau đó lại giơ giơ quả cầu tuyết trong tay lên.

Cậu lớp 10/3, hẳn lớp 10/4, giữa băng thiên tuyết địa, lần đầu tiên chào hỏi đã chẳng có chút hòa bình.

Vì thế việc Mộ Tây gia nhập cuộc chiến là lẽ dĩ nhiên, mà mục tiêu của cậu hiển nhiên là nam sinh vừa rồi đã đánh lén mình.

Trong lúc đùa giỡn hăng say, Mộ Tây cũng quên mất tính hướng của mình, quên đi sợ hãi của mình, cậu cười rất vui vẻ, từ sau khi phát hiện tính hướng của bản thân, cậu đã có hơn một năm chưa cười đến sáng khoái sung sướng như vậy.

Nửa giờ sau, hai vị chủ nhiệm lớp giống trống thu bình, để các học sinh nhanh chóng trở về ký túc xá đổi quần áo đã bị nước tuyết tan làm ướt đầm, sau đó lại đi ăn cơm.

Nam sinh đi về hướng Mộ Tây mỉm cười chào hỏi, “Tớ là Lý Triết, 10/4.”

Mộ Tây có chút quần bách đáp lại, “Tớ là Mộ Tây, 10/3.”

Cậu nghĩ, mặt của mình nhất định là đỏ bừng rồi.

Kỳ thật, bởi vì trời quá lạnh, mà quần áo trên người còn ướt sũng đã khiến cậu bị đông lạnh đến không chịu được, gương mặt trẻ con đáng yêu của cậu đã tái nhợt thành một mảnh.

Ý cười nơi khóe miệng của Lý Triết càng sâu, cậu ta nói, “Mộ Tây, cậu thật đáng yêu.”

Mộ Tây tức giận mà trừng cậu ta.

Lúc này, Trịnh Chân một bên vừa phủi tuyết trên người vừa đi tới gọi cậu, “Tiểu Tây, trở về ký túc xá nhanh lên, mặt của cậu xanh mét không còn chút máu luôn rồi kìa!” Sau đó vô cùng tự nhiên mà lôi kéo cậu đi, miệng vẫn còn tiếp tục oán giận, “Cậu không phải không muốn chơi sao, kết quả cậu lại là đứa chơi điên cuồng nhất, nhìn cậu đi, đều sắp bị đông lạnh thành đứa ngốc rồi!”

Mộ Tây ngoan ngoãn mặc cậu ta quở trách, cũng không rút tay mình lại. Cậu sợ lạnh, nhiệt độ cơ thể thấp, tay chân thường hay lạnh lẽo. Mà tay Trịnh Chân rất nóng, cậu thích ấm áp.

Sau ngày đó, Mộ Tây thỉnh thoảng ở trước cửa lớp 10/3 đụng mặt người tên Lý Triết ở lớp 10/4 kia, sau đó cậu cảm tức, hần mỉm cười, Trịnh Chân thì mờ mịt.

Cũng sau ngày đó, Mộ Tây không còn sợ hãi việc cùng nam sinh nói chuyện đùa giỡn nữa, cậu phát hiện mình không phải chỉ cần đổi mặt với nam sinh là sẽ đỏ mặt bối rối.

Lớp 10, cứ như vậy bình tĩnh mà náo nhiệt trôi qua.

Mùa hè năm 2007, bọn họ mười lăm mười sáu tuổi, nghênh đón lần lựa chọn quan trọng đầu tiên trong cuộc đời - Phân khoa.

Thành tích khoa Khoa học tự nhiên của Mộ Tây thậm chí đến nỗi rớt rớt rớt.

Cuộc thi cuối học kỳ hai của lớp mười, Vật lý cậu chỉ được 33 điểm, Hóa học chỉ có 47 điểm, Toán học 68 điểm. Mà cậu thi Ngữ văn được 129 điểm, Anh ngữ 137 điểm, Lịch sử, Địa lý các thứ đều trên 80 điểm.

Nhưng mà, Mộ Tây vẫn lựa chọn khoa Khoa học tự nhiên.

Giáo viên chủ nhiệm lớp - Thành Bác, nhìn đứa trẻ quật cường này, không biết nói cái gì cho phải.

Mộ Tây rất thông minh, cũng rất có linh tính, nhưng mà cậu học khoa học tự nhiên vô cùng tệ hại cũng là sự thật. Thành tích của cậu càng thích hợp theo khoa Văn hơn, đây là điều mà tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, chỉ là cậu lại kiên trì muốn học, hơn nữa còn không chịu nói ra lý do của mình.

Hôm nay phải nộp nguyện vọng phân khoa rồi, cho nên Thành Bác rất bận, nhưng mà anh vẫn ngồi tại văn phòng, Mộ Tây có chút câu nệ bất an ngồi đối diện với anh.

Bọn họ đang chờ ba mẹ Mộ Tây.

Trong lớp tất cả mọi người đều biết, điều kiện gia đình Mộ Tây rất tốt, từ chiếc điện thoại di động mới lúc vừa khai giảng, càng về sau cậu cơ hồ mỗi tuần đều có lái xe đến đón về nhà, còn có bình thường đủ loại đồ ăn vặt nước uống sách ngoại khóa sản phẩm điện tử vân vân...

Có rất ít người biết, Mộ Tây vào học ở lớp 10/3 không phải nhà trường sắp xếp ngẫu nhiên, mà là hiệu trưởng an bài.

Bởi vì Mộ Tây từ nhỏ tính tình đã dịu ngoan không nói nhiều, ba mẹ Mộ Tây vẫn luôn đối với đứa con trai này vô cùng cưng chiều. Mộ Tây đến trường trung học đứng đầu ở J thị, bọn họ dĩ nhiên sẽ vì con trai mà sắp xếp thật tốt.

Hỏi Mộ Tây muốn chủ nhiệm lớp như thế nào, sau khi hiệu trưởng sàng lọc lựa chọn người xong, Mộ Tây được đưa vào lớp 10/3. Thành Bác đối với việc này đương nhiên rất rõ ràng, cho nên bình thường đối với Mộ Tây cũng rất chiều cố.

Ba mẹ Mộ Tây gõ cửa tiến vào, Thành Bác mời bọn họ ngồi xuống, sau đó bắt đầu lần đầu tiên trong đời của Mộ Tây, mời phụ huynh.

Mộ tiên sinh là một người rất uy nghiêm, không tùy tiện nói cười, vừa nhìn đã biết là người lặn lội chốn quan trường.

Ông tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói, “Tiểu Tây, thành tích khoa Văn của con tương đối tốt hơn.”

Đây là phương thức nói chuyện ông quen dùng đối với Mộ Tây, không có thích hay là không thích, không có hỏi và lựa chọn, chỉ có thích hợp, với lại, cái gì tương đối tốt hơn.

Mộ Tây có chút sợ ông, cúi đầu, dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu phản bác lại nói, “Con muốn học quản lý.”

Tịch nữ sĩ ngồi bên cạnh con trai, nắm tay cậu, bà hiển nhiên so với Mộ tiên sinh ôn hòa hơn nhiều, “Vì sao lại muốn học quản lý? Không thích khoa Văn sao?”

Tịch nữ sĩ nói cười thoải mái, nhưng mà ẩn ẩn cũng có một chút thần sắc nghiêm túc ở bên trong, bà cũng là viên chức nhà nước, mà đây cũng là phương thức bà hay dùng để nói chuyện với Mộ Tây, chỉ cần không phải không thích, hơn nữa chỉ cần thích hợp, như vậy những thứ khác liên chẳng còn là lý do nữa.

Mộ Tây không sợ mẹ của mình, cho nên thanh âm của cậu có lớn hơn một chút, nhưng vẫn còn chút lo lắng nói, “Con không muốn học khoa Văn.”

Cậu cũng không nói là không thích, chỉ nói là không muốn.

Kỳ thật Mộ Tây không có cái gì là đặc biệt yêu thích cả, tính tình cậu tương đối bình thản.

Cậu thích các loại sách ngoại khóa, cũng chỉ là bởi vì đây là thói quen từ nhỏ của cậu. Thời điểm cậu học lớp ba, lúc những bạn nhỏ khác đều chạy ra bên ngoài chơi, cậu lại ngồi tại bàn học nho nhỏ của mình đọc các tác phẩm nổi tiếng thế giới. Đây là Tịch nữ sĩ dạy cậu.

Cậu viết chữ rất đẹp, ngay ngắn sạch sẽ, được vào tổ tuyên truyền của hội học sinh, cũng chỉ là bởi vì cậu luyện tập thư pháp từ nhỏ, còn học thêm hội họa. Đây là Mộ tiên sinh và Tịch nữ sĩ cùng nhau dạy cậu.

Cậu trưởng thành, vĩnh viễn đều vâng theo yêu cầu và hi vọng của ba mẹ, cậu cho tới bây giờ luôn là đứa trẻ ngoan.

Nhưng mà, trẻ ngoan cũng có thời kỳ phản nghịch.

Cậu thích Triều Liệp, từ lần đầu tiên cùng y nói chuyện đã bắt đầu.

Cậu muốn cùng Triều Liệp học cùng một lớp, cậu muốn đứng ở một nơi có thể nhìn thấy Triều Liệp, cậu muốn cùng Triều Liệp tiếp xúc gần gũi hơn, cậu muốn cùng Triều Liệp học tập cùng một chương trình học, sau đó đến cùng một trường đại học.

Lần đầu tiên, cậu có hy vọng bức thiết như vậy.

Cuối cùng, Mộ Tây như nguyện lựa chọn khoa Khoa học tự nhiên. Bởi vì Thành Bác không chỉ là chủ nhiệm lớp của cậu, hơn nữa còn là giáo viên dạy môn Hóa cho cậu, anh cam đoan với ba mẹ Mộ Tây, chỉ cần Mộ Tây nghiêm túc học tập, khoa Khoa học tự nhiên của cậu cũng có thể tốt giống như khoa Văn vậy.

Đạt được ý nguyện, Mộ Tây theo ba mẹ rời đi.

Ngồi trong xe, Mộ tiên sinh nói, “Tiểu Tây, kỳ thật ba rất vui khi con kiên trì chọn Khoa học tự nhiên, năm đó ba cũng là học khoa Khoa học tự nhiên.”

Mộ Tây ở trong lòng âm thầm phản bác, không phải đâu ba, nếu ba biết nguyên nhân, ba nhất định sẽ không vui với sự lựa chọn của con đâu.

Tịch nữ sĩ chỉ là ôm con trai nói phải làm thức ăn ngon cho cậu bồi bổ, không cao lên cũng chẳng có bao nhiêu thịt, thức ăn trong trường học không nhiều dinh dưỡng. Nghỉ hè không được cả ngày ở nhà ngủ, phải xem sách, hội họa cũng không được bỏ qua.

Mộ Tây nhất nhất đáp ứng, nghĩ thâm, mùa hè này sẽ không giống so với trước kia.

2. Phần I - Chương 2

2.

Sau khi phân ban, khối 11 trong trường có tổng cộng mười lớp, 11/1 là lớp trọng điểm của khoa Văn, 11/2 là lớp trọng điểm của khoa Khoa học tự nhiên, 11/3 là lớp nghệ thuật, 11/4 đến 11/6 là lớp khoa Văn đại trà, 11/7 đến 11/10 là lớp Khoa học tự nhiên đại trà.

Bởi vì đại đa số học sinh cũ của 10/3 đều chọn khoa Khoa học tự nhiên, cho nên lớp cũng không thay đổi, mà là trực tiếp trở thành 11/9 hiện tại, chủ nhiệm lớp vẫn là Thành Bác. Tương tự như vậy, lớp 10/4 cũ cũng thành lớp 11/10, chủ nhiệm vẫn là Lưu Phong. Mộ Tây, Trịnh Tân, Triều Liệp, còn có Đồng Phong học 11/9, Lý Triết học 11/10.

Tựa hồ vẫn là bộ dạng đó, chẳng qua mọi người đều lớn hơn một tuổi. Tựa như ngoại trừ cục khí tượng, không ai biết mùa hè năm 2006 có gì khác biệt so với mùa hè năm 2007.

Sinh hoạt của lớp 11 so với lớp 10 bận rộn hơn rất nhiều, chương trình học cũng bắt đầu nhiều lên, các loại bài tập tựa hồ vĩnh viễn cũng làm không xong.

Lớp thuộc khoa Khoa học tự nhiên chính là như vậy, tràn ngập các loại bài tập, đề bài vĩnh viễn đều là hàm số lượng giác, định luật nguyên lý, chu kỳ nguyên tố, định luật di truyền. Không có tiểu thuyết kỳ lạ rục rỏ, không có Tịch Mộ Dung, không có Cố Thành, không có Trương Ái Linh.

Sau khi kì thi thử của học kỳ một chấm dứt, thành tích của Mộ Tây so với trước đó khá hơn rất nhiều. Ngữ văn Anh văn vẫn là số một số hai trong lớp, cậu học Toán ít nhất đã đạt tiêu chuẩn, Vật lý cũng cầm hơn phân nửa điểm số, thành tích Sinh học rất tốt, Hóa học cũng chỉ sai một vài đề mục nhỏ trong phần trắc nghiệm mà thôi.

Ba mẹ rất vừa lòng, vì thế Mộ Tây nhận được phần thưởng, sản phẩm mới của năm 2007, Nokia N95 màu bạc.

Trong nháy mắt cảm di động trong tay, Mộ Tây nhớ tới Triều Liệp, y có thể cũng cho rằng, mình là tiểu thái tử trong nhà có tiền hay không, có thể... chán ghét mình hay không?

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ đông, trong lớp thay đổi chỗ ngồi, học sinh có thành tích tốt trong lớp ngồi cùng bàn với học sinh thành tích kém, để có thể hỗ trợ bạn cùng nhau nâng thành tích học tập lên.

Trong mỗi lớp của khoa Khoa học tự nhiên, số lượng nam sinh cơ hồ gấp đôi nữ sinh, cho nên luôn có mấy đôi ngồi cùng bàn đều là nam sinh.

Vì thế, Mộ Tây trước nay ngồi cùng bàn vẫn luôn là nam sinh, mà lần này, cậu và Triều Liệp trở thành bạn ngồi cùng bàn.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ gần nhau đến như vậy, có thể nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương chỉ có thân ảnh của chính mình.

Mộ Tây có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình trở nên hỗn loạn, cậu không biết Triều Liệp có thể nghe được hay không, nhưng cậu xác định Triều Liệp nhìn thấy mình đỏ mặt, bởi vì tươi cười của Triều Liệp có chút không có ý tốt.

Mặc dù có việc trở thành bạn ngồi cùng bàn, quan hệ của Mộ Tây và Triều Liệp cũng chỉ là hơi quen thuộc hơn một chút.

Bọn họ bắt đầu nói chuyện đùa giỡn, chẳng qua đại đa số thời điểm đều không có đề tài chung gì.

Triều Liệp là một người có tế bào vận động rất tốt, y thích bóng rổ, thích xem trận đấu. Mộ Tây lại là một người hoàn toàn không có tế bào vận động, cậu chỉ từng chơi đánh cầu lông với mẹ, mỗi lần đều thua không gắng đầu lên được.

Mộ Tây thích đọc tiểu thuyết, xem thơ từ ca phú, xem các loại văn tập. Triều Liệp chán ghét hết thảy những thứ có liên quan đến văn tự, y nhiều nhất có thể xem chính là tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung.

Cho nên đại đa số thời điểm, đều là Triều Liệp mượn vở bài tập của Mộ Tây chép lại, hoặc là một giây trước khi đi vào giấc ngủ nhờ Mộ Tây hỗ trợ canh chừng giáo viên giúp y.

Mộ Tây rất thích viết nhật ký, việc này Triều Liệp biết, y nhìn thấy Mộ Tây lấy ra một quyển vở thật dày không ngừng viết gì đó, tựa hồ còn đề phòng người khác nhìn thấy. Mộ Tây có hai quyển nhật ký thật to tràn đầy chữ, cái này Triều Liệp cũng không quá rõ ràng.

Giờ Ngủ vẫn là thời gian ngoại khóa của Mộ Tây, cậu sẽ ở trong giờ Ngủ vẫn xem tiểu thuyết, chép thơ, viết nhật ký. Mà lúc này, Triều Liệp đều sẽ ngủ.

Lúc ban đầu, Mộ Tây còn thường xuyên nhìn xem Triều Liệp có tỉnh lại hay không, lúc Triều Liệp trở mình sẽ bối rối che vở. Sau đó cậu phát hiện thói quen ngủ của Triều Liệp rất... ổn định, chuông tan học chưa reo y sẽ không tỉnh dậy, vì thế cũng không còn phòng bị y nữa.

Chỉ là, Triều Liệp cũng có thời điểm ngủ không ngon...

Bởi vì nội dung mới của lớp 12 không nhiều lắm, cho nên trường học có thói quen là đem nội dung của lớp 12 học xong hết trong năm lớp 11, đến năm 12 toàn bộ dùng để hệ thống ôn tập.

Chương trình học của lớp 11 rất dày đặc, thời gian nghỉ ngơi cũng càng ngày càng ngắn, vì thế Mộ Tây nguyên bản mỗi tuần về nhà một lần biến thành hai tuần thậm chí ba tuần mới có thể về nhà một lần. Sau đó, Tịch nữ sĩ đau lòng con trai cho nên ở tiểu khu mới xây bên cạnh trường học thuê một căn nhà trọ hai phòng ngủ một phòng khách, thuê người ở chuyên nghiệp đến chiếu cố cuộc sống học tập vất vả của Mộ Tây.

Có lẽ nguyên nhân là vì từ nhỏ đã chưa từng phải chịu khổ, sinh hoạt được chăm chút, Mộ Tây có một thói quen, cũng là một thói quen tốt, đó là cậu sẽ chủ động chia sẻ đồ đạc của mình với bạn bè.

Mộ Tây đem cặp sách đặt ở trên bàn, từ bên trong lấy ra hạch đào mà Tịch nữ sĩ chuẩn bị cho cậu, sau đó chia cho bạn học chung quanh, mọi người cùng nhau vui cười ăn hạch đào.

Loại hạch đào này còn có một tên gọi khác là Chỉ hạch đào, ý là vỏ rất mỏng, nam sinh chỉ cần cầm quả hạch đào trong tay dùng sức nắm lại là có thể làm cho lớp vỏ của hạch đào nứt ra.

Triều Liệp bóp hạch đào, sau khi bỏ sạch vỏ thì đưa cho Mộ Tây, Mộ Tây nhận lấy, yên tâm thoải mái ăn. Động tác của hai người đều rất quen thuộc, tựa như hành động thường xuyên đã trở thành thói quen.

Người chung quanh nhìn cũng quen rồi, không nói gì, cũng không ai cảm thấy việc này có cái gì không đúng.

Bởi vì Mộ Tây lớn lên đáng yêu, vóc dáng lại cả một năm mới lên được 1m68, mà bạn ngồi cùng bàn với cậu vĩnh viễn đều cao hơn cậu ít nhất mười cm, hơn nữa tính tình cậu ôn hòa, lại luôn mang thức ăn chia cho bạn học, cũng không chút do dự ọi người mượn đồ, tuy rằng không thể nào cùng người khác nói chuyện nhiều, nhưng người chung quanh vẫn rất chiếu cố cậu, dù sao thì ‘bắt người tay ngắn, cần kẻ miệng mềm.’ (Ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn)

Nghỉ đông trôi qua khoảng hai tháng, trong nhà Mộ Tây vẫn có các loại lễ vật đưa tới, phúc lợi năm mới cũng có rất nhiều. Vì thế Tịch nữ sĩ dẫn theo lái xe mang tới hai thùng táo thật to cho Mộ Tây, một thùng cho bảo mẫu của cậu, dì Lưu; một thùng để cho bọn họ ăn.

Nhìn táo nhiều như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Tây nhăn lại giống như trái khổ qua, nghĩ nghĩ một hồi, cậu gọi tin nhắn cho Triều Liệp.

[Triều Liệp, mẹ tớ đưa tới hai thùng táo, cậu gọi Đồng Phong và những bạn học không về nhà khác đến nhà tớ ăn cơm, sau đó mang mấy quả táo này đi đi!!!!]

Nhận được tin nhắn xin giúp đỡ, Triều Liệp cười cười, không biết nên nói Mộ Tây đơn thuần hay là ngốc nghếch, tuy rằng cậu cùng bạn bè chia sẻ đồ đạc của mình là ý tốt, nhưng không phải tất cả mọi người đều cho là như vậy, mà những người không nhận chỗ tốt này của Mộ Tây thậm chí sẽ nói cậu đang khoe khoang giàu có.

Nhìn mọi người chung quanh một chút, Triều Liệp trả lời tin nhắn.

[Được, bắt quá chỉ có tớ với Đồng Phong, bọn tớ và những người khác không cùng một chỗ.]

“Tớ có việc đi trước, Tiểu Phong có đi cùng hay không?” Triều Liệp lên tiếng nói với những người khác trong phòng, chuẩn bị bỏ của chạy lấy người.

Đồng Phong tuy rằng không biết Triều Liệp có chuyện gì, nhưng mà nếu là Triều Liệp gọi, cậu cũng sẽ đi cùng.

Rời khỏi đám người, Đồng Phong hỏi y, “Có chuyện gì vậy?”

“Mời cậu ăn cơm.” Triều Liệp thuận miệng đáp.

“Chỉ hai chúng ta thôi hả? Không gọi bọn họ đi chung sao?” Đồng Phong là một người thần kinh thô, chỉ cảm thấy nếu anh em mời ăn cơm thì nên gọi Tề Nhân đi cùng.

“Không phải tớ mời, là Mộ Tây, những người khác cậu không phải không biết bọn họ nói như thế nào về cậu ấy, gọi bọn họ đi cùng không phải là thất bại sao?”

“Vậy cũng phải. Bất quá con người Tiểu Tây rất tốt, trong nhà có tiền cũng không phải là cậu ấy sai, chẳng qua chỉ là ăn mặc tốt một chút, cậu ấy cũng đâu có khoe khoang cái gì, thật không biết bọn họ nghĩ cái gì nữa.” Đối với việc này Đồng Phong cảm thấy vô cùng khó hiểu, điều kiện trong nhà cậu ta cũng không kém, nhưng còn không đến mức mỗi ngày nuôi sống bảy tám người chung quanh.

Triều Liệp ngoắc một chiếc taxi lại, báo địa chỉ, sau đó nói với Đồng Phong, “Trong nhà Mộ Tây có thuê một căn nhà trọ cho cậu ấy, hôm nay thấy cái gì cũng đừng nói ra ngoài, mất công lại thêm một trận tin đồn.”

“Yên tâm, tớ cũng không phải đứa ăn no rửng mỡ.” Đồng Phong vỗ ngực cam đoan, cậu ta cũng không phải kẻ không có mắt nhìn như vậy, hơn nữa cậu ta cũng không phải người thích bàn chuyện thị phi, huống chi cảm giác của cậu đối với Mộ Tây rất tốt.

“Chỉ sợ một lát nữa cậu ăn no bả bụng thôi.” Triều Liệp cười đáp lại cậu ta một câu.

Y đã từng đến nhà Mộ Tây một lần, tuy rằng chỉ là một căn nhà trọ nho nhỏ, nhưng mà tương đối sạch sẽ, vật dụng trong nhà bài trí cũng rất có trật tự thẩm mỹ. Dì Lưu nấu ăn thật ngon, nghe Trịnh Chân nói, mỗi lần cậu ta đến nhà Mộ Tây ăn chục cơm đều có thể ăn đến nằm lăn ra đất không muốn động.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy Mộ Tây mặc một bộ quần áo mặc ở nhà in hình SpongeBob, Triều Liệp cười nói, “Thật là trẻ con.”

Mộ Tây không phục, chỉ vào Trịnh Chân đang ở phòng khách nói, “Tiểu Chân cũng mặc mà, cậu sao lại không nói cậu ấy!”

Đồng Phong cười hì hì tiếp một câu, “Ai bảo cậu có gương mặt trẻ con như vậy.”

Mộ Tây hừ một tiếng, lại đắc ý nói, “Tớ mua tổng cộng năm bộ quần áo như vậy lận đó! Đồng Phong cậu chờ đấy, tớ lấy đưa cho cậu, không thay vào không cho cậu vào cửa!” Sau đó xoay người đi vào phòng ngủ.

Một nam sinh từ trong phòng bếp bước ra, mặc cùng một dạng quần áo ở nhà như Mộ Tây, trong tay bưng một đĩa thức ăn vừa mới nấu xong, ngữ khí ôn nhu giữ cậu lại nói, “Tiểu Tây đừng làm rộn, ở đây giúp dì Lưu dọn bát đĩa đi. Để Trịnh Chân dẫn bọn họ đi rửa tay trước, sau đó có thể ăn cơm rồi.” Câu sau là nói với ba người ở trong phòng khách, bên trong mơ hồ hàm xúc một loại ý tứ chủ nhân.

Triều Liệp và Đồng Phong lúc này mới chú ý tới, trong nhà bếp ngoại trừ dì Lưu còn có một người nữa, Lý Triết 11/10, mọi người đều quen biết.

Triều Liệp nhíu nhíu mày, y cảm thấy bộ quần áo ở nhà kia mặc trên người Mộ Tây thực đáng yêu, nhưng mà mặc trên người Lý Triết, rất khó nhìn! Hơn nữa y cũng không thích phương thức nói chuyện của cậu ta, tựa như cậu ta là chủ nhân trong nhà Mộ Tây vậy.

Trên bàn cơm mọi người nói nói cười cười, Mộ Tây và Trịnh Chân cả hai người đều chỉ ăn thịt không ăn rau, mà Lý Triết lại gắp một đĩa rau xanh để vào trong bát Mộ Tây, ngữ khí có chút sùng nịch nói, “Không ăn đầy đủ thức ăn không cao lên được đâu.”

Mộ Tây mặc dù oán giận nói, “Lý Triết, cậu y chang mẹ tớ.” Lại vẫn đem rau xanh ăn hết.

Trịnh Chân vừa gặm chân gà vừa nói, “Lý Triết cậu y chang bảo mẫu của cậu ấy.”

Triều Liệp lần thứ hai nhíu nhíu mày, đối với tình cảnh trước mắt cảm thấy chương mắt nói không nên lời.

Đồng Phong vốn dĩ thần kinh thô cũng bắt đầu cảm thấy có chỗ là lạ.

Cơm nước xong, mọi người cùng nhau dọn dẹp phòng bếp và nhà ăn, ngồi nghỉ ngơi trò chuyện trong chốc lát, những người kia đều chuẩn bị trở về trường học, mà Trịnh Chân vẫn như mọi ngày ở lại nhà Mộ Tây.

Mộ Tây và Trịnh Chân đưa bọn họ xuống lầu, Đồng Phong nhin không được hỏi, “Tiểu Tây, cậu và Trịnh Chân có phải đồng tính luyến ái hay không vậy, mỗi ngày dính lấy nhau, còn ngủ chung.”

Mặt Mộ Tây nháy mắt trắng bệch, chẳng qua trong bóng đêm không có ai nhìn rõ.

Mà Trịnh Chân lại là một cước đạp qua, quát lên, “Cậu mới là đồng tính luyến ái á.”

Sắc mặt Mộ Tây càng trắng.

Triều Liệp không nói gì.

Lý Triết đi đến bên cạnh Mộ Tây, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Tây, cậu không tức giận chứ?”

Mộ Tây lắc đầu, cổ họng ách ách nói, “Tớ biết cậu ấy chỉ nói giỡn thôi.”

Cậu nhìn trộm biểu tình của Triều Liệp. Đèn đường mờ nhạt, trời lại không trăng không sao, biểu tình Triều Liệp mơ hồ lại xa xôi, cậu cũng không nhìn thấy cái gì.

Sau khi tạm biệt Mộ Tây và Trịnh Chân, Lý Triết nói, “Cậu cảm thấy đồng tính luyến ái thực ghê tởm sao?” Nụ cười thường xuyên xuất hiện trên mặt cậu ta vẫn không đổi, nhưng ngữ khí vừa nghiêm túc lại xa cách.

“A? Tớ chỉ là thuận miệng hỏi thôi mà, lớp chúng ta có mấy người cũng hay nói vậy.” Đồng Phong lại trở về hình thức thần kinh thô của cậu ta, không cảm thấy hiện tại Lý Triết thoát nhìn có vấn đề gì.

“Đám người kia trong lớp cậu thực nhàm chán.”

Thanh âm Lý Triết có chút âm lãnh, Đồng Phong không hiểu sao đánh cái rùng mình, cậu ta rụt rụt cổ, “Ngày gì đây chứ? Lạnh muốn chết.”

Bóng đêm mông lung, cho nên cậu ta không thấy được, biểu tình của Lý Triết lúc này nhìn qua thật sự ứng với một đêm trời đất tăm tối không trăng không sao.

Triều Liệp từ đầu đến cuối vẫn không nói một câu.

Đầu óc y có chút loạn, câu hỏi kia của Đồng Phong khiến y có cảm giác nháy mắt được khai sáng, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác không thể hiểu rõ cũng đoán không ra.

Lúc này nhìn thấy không khí kì quái giữa Lý Triết và Mộ Tây trên bàn cơm, khiến y cảm thấy quái dị lại không được tự nhiên. Vốn dĩ y cho dù như thế nào cũng không nghĩ đến giữa nam sinh với nhau có thể có tình cảm không phải bạn bè, nhưng mà nếu Mộ Tây là đồng tính luyến ái, vậy những động tác qua lại giữa cậu ta và Lý Triết, không phải là ái muội sao?

Chính là, suy nghĩ cẩn thận loại không khí này là gì, y nghĩ cũng không phải có gì không bình thường, mà là, y cảm thấy tình cảm như vậy khiến y có cảm giác thực chói mắt, cảm thấy không thoải mái.

Nghe được vấn đề của Lý Triết, chẳng lẽ điều khiến mình không thoải mái chính là cảm thấy ghê tởm đối với đồng tính luyến ái? Không, Mộ Tây đáng yêu như vậy, y không ghét, nhưng mà sự tồn tại của Lý Triết tuyệt đối là dư thừa.

Vì sao lại như vậy? Có thể tiếp nhận Mộ Tây như vậy lại không dễ dàng tiếp nhận nếu Lý Triết cũng như vậy? Dĩ thú trong lòng đang kêu gào cái gì? Không biết, y không rõ ràng. Loại cảm giác không rõ ràng này khiến y thực phiền não, muốn đập phá thứ gì đó.

Bóng đêm mơ hồ, còn có những suy nghĩ cứ lẩn quẩn trong lòng Triều Liệp, cũng mơ hồ.

Buổi tối, Trịnh Chân tắm rửa xong, thấy Mộ Tây ngồi ở bên giường, như là có chuyện muốn nói.

“Tiểu Tây, cậu không phải là đang suy nghĩ câu nói kia của Đồng Phong chứ? Cậu đâu phải không biết cậu ta chính là cái tên thân kinh thô, nói cái gì cũng không thêm suy nghĩ.” Trịnh Chân quần khăn tắm thật to, một bên lau tóc một bên an ủi cậu.

Mộ Tây hạ thấp mi mắt không nhìn cậu ta, tay cậu gặt gao nắm lấy góc áo, mắt thật nhiều khí lực mới cất giọng khàn khàn hỏi, “Tiểu Chân, nếu tớ là đồng tính luyến ái, cậu sẽ cảm thấy tớ thật ghê tởm chứ?”

Trịnh Chân ngừng lại động tác trên tay, đi đến trước mặt cậu, vươn tay kéo áo tắm của Mộ Tây ra. Mộ Tây bối rối chặn tay cậu ta lại, kinh hoảng hỏi, “Cậu làm gì vậy?!”

“Ách, nhìn xem cậu có phản ứng gì không, không phải nói đàn ông nhìn thấy bộ dạng mới tắm rửa xong của phụ nữ sẽ dễ dàng có phản ứng nhất sao? Cậu nếu như là đồng tính luyến ái, hiện tại nhìn thấy tớ quần áo không chỉnh tề hẳn sẽ ít nhiều có chút phản ứng phải không?”

“Tớ lại không thích cậu, sao có thể có phản ứng với cậu chứ!” Mộ Tây đỏ mặt phản bác.

“Vậy cậu hỏi tớ cậu là đồng tính luyến ái tớ sẽ không cảm thấy ghê tởm làm cái quỷ gì? Vừa rồi tắm rửa đầu óc bị nước vào hử?” Trịnh Chân lười biếng ngồi bên cạnh cậu, liên tục lau tóc.

Mộ Tây dứt khoát bình nứt thì cho vỡ luôn, cậu nói thẳng, “Tớ thích Triều Liệp.”

“A?!” Trịnh Chân bị sự trắng trợn của cậu làm cho kinh ngạc một chút, suy nghĩ nửa ngày mới hỏi, “Triều Liệp? Cậu cùng cậu ta ngồi cùng bàn mới có hai tháng mà?”

Mộ Tây ảo não gãi gãi mái tóc ngắn, “Từ hồi lớp 10 tớ đã thích cậu ấy, tớ sợ cậu cảm thấy ghê tởm nên không dám nói cho cậu biết.”

“Vậy cậu tính làm thế nào?” Trịnh Chân lo lắng hỏi.

Nếu là trước kia, cậu ta có lẽ sẽ cảm thấy đồng tính luyến ái là không có biện pháp nào tiếp thu được, có lẽ cũng sẽ cảm thấy ghê tởm. Nhưng mà Mộ Tây là bạn tốt nhất của cậu ta, hơn nữa Mộ Tây cũng không bởi vì thích Triều Liệp liền biến bản thân thành người giống con gái, vẫn là bộ dạng đơn thuần, không có chỗ nào khiến cậu ta có cảm giác không thể chịu được.

“Tớ không biết, tớ sẽ không nói cho cậu ta biết, hơn nữa cũng không có ai nhìn ra.”

Trịnh Chân nhìn Mộ Tây suy sụp, nhào qua cầu cổ cậu nói, “Cậu thật sự mở một cái cửa đến tận thế giới cho lão tử rồi a! Hóa ra nam sinh cũng có thể thích nam sinh!”

Mộ Tây vừa đẩy cậu ta vừa nói, “Đó là tớ giúp cậu phổ cập tri thức, cậu cái đồ dốt văn!”

Hai người vừa cười vừa nháo thành một đoàn, áo choàng tắm trên người đều hỗn độn rớt ra, lộ ra làn da trắng nõn, cảnh tượng mê người nhưng lại không có một chút tình dục nào bên trong.

Sau ngày đó, cũng không ai nhắc lại đề tài đồng tính luyến ái này nữa.

Mộ Tây vẫn như trước mang thức ăn ọi người, Trịnh Chân vẫn sẽ ngủ lại nhà Mộ Tây, Lý Triết vẫn như trước ôn nhu cười, Đồng Phong vẫn là cái tên thân kinh thô, chỉ có Triều Liệp, bắt đầu muốn biết hai quyển nhật ký của Mộ Tây là viết về ai.

Thời tiết càng ngày càng nóng, tất cả mọi người đang chờ hai tuần sau kết thúc kỳ thi, sau đó trở về nhà tránh nóng.

Mộ Tây rốt cục ngênh đón lần đầu tiên được thổ lộ trong đời, là một tiểu nữ sinh trong lớp khoa Văn, cô bé cao 1m6 đứng trước mặt Mộ Tây cao 1m68, thần tình đở bưng đưa lên một phong thư tình màu phấn hồng.

Cách đó không xa, Trịnh Chân đang huyết sáo, ánh mắt trêu ghẹo khiến Mộ Tây cảm thấy phía sau lưng đều tê rần.

Lý Triết vẫn như trước ở cửa phòng học, Mộ Tây nhìn không rõ vẻ mặt của cậu ta, nhưng sau đó cửa phòng học lại không có một bóng người.

Triều Liệp cũng không ngủ, ánh mắt cậu chuyển động giữa Mộ Tây, Trịnh Chân, còn có Lý Triết, biểu tình trên mặt có chút biến hóa bất định.

Cuối cùng Mộ Tây xấu hổ từ chối bạn học nữ kia, cậu chỉ nói bản thân đã có người mình thích.

Chật vật quay trở về, Mộ Tây lập tức bị Trịnh Chân bắt lấy, cười tà ác lại đáng khinh nói, “Nói mau, có đồng ý hay không?”

Mộ Tây bất đắc dĩ tránh khỏi cậu ta, trở mình xem thường nói, “Cậu sao lại cứ e thiên hạ bất loạn như vậy chứ, cậu cũng không phải không biết...”

Không biết cái gì?

Đây cơ hồ là một câu hỏi tu từ, cậu cũng không phải không biết, người tớ thích là cậu.

Lý Triết trước giờ vẫn luôn tươi cười cũng có chút miễn cưỡng, cậu ta nói, “Tiểu bằng hữu không cần yêu sớm.”

Bởi vì Mộ Tây đến trường sớm, cho nên trên cơ bản học sinh cùng lứa so ra đều lớn hơn cậu một tuổi, trong lớp thậm chí còn có một người lớn hơn cậu ba tuổi. Cũng bởi vì tuổi nhỏ, Lý Triết luôn thích gọi cậu là tiểu bằng hữu. Đây là một nickname mà không ai biết hàm nghĩa bên trong.

Triều Liệp không nói gì, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Mộ Tây nhìn bóng lưng của y không nói được một câu nào, Trịnh Chân vỗ vỗ bờ vai của cậu, không biết phải an ủi cậu như thế nào.

Triều Liệp đi vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt. Y cần khiến bản thân tỉnh táo lại, nếu không y cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Từ sau đêm hôm đó, y sao lại không biết tâm tư của Lý Triết đối với Mộ Tây, chỉ là Mộ Tây cũng không đáp lại cậu ta không phải sao?

Cậu cũng không phải không biết...

Không biết cái gì? Không biết tớ thích cậu?

Không! Cậu là của tớ! Cậu sao có thể thích người khác!

Triều Liệp nện một quyền lên tường, biểu tình dữ tợn, quanh thân lệ khí, khiến nam sinh đang đứng rửa tay bên cạnh cũng bị hoảng sợ.

Đúng! Cậu là của tớ! Cậu chỉ có thể là của tớ! Cái gì nữ sinh bày tỏ, cái gì Trịnh Chân, cái gì Lý Triết, đều cút hết đi!

Dã thú nơi đáy lòng rốt cục thoát khỏi xiềng xích khô phục tự do, ý tưởng nấn ná trong lòng rốt cục phá tan mây mù rõ ràng sáng tỏ. Triều Liệp sững sốt, sau đó lại không tiếng động nở nụ cười. Nếu tớ đã biết, như vậy người trong lòng cậu, chỉ có thể là tớ.

3. Phần I - Chương 3

3.

Gần đây Mộ Tây bắt đầu hừ hừ một ca khúc, “Hãy đến gần thêm chút nữa, em sẽ để anh nắm tay em. Hãy đứng gần thêm chút nữa, em sẽ đi cùng anh. Anh còn chờ đợi gì nữa, thời gian không còn nhiều đâu. Cứ thế này chúng ta chỉ có thể làm bạn bè thôi...”

Cậu hừ hừ mơ hồ nên Triều Liệp nghe không rõ, nhưng Triều Liệp biết, Mộ Tây không nhớ ca từ, nên cậu đã chép ca từ vào trong vở.

Vì thế Triều Liệp thừa dịp Mộ Tây không chú ý cầm lấy nhật ký của cậu, thấy được lời bài hát kia, cũng nhìn thấy tên mình.

Mộ Tây phát hiện nhào qua đoạt lại, lại bị Triều Liệp cao hơn cậu 15cm ấn lên bàn, hô hấp của Triều Liệp xẹt qua bên tai Mộ Tây, thanh âm của y tà khí mà lại hấp dẫn, “Mộ Tây, cậu thích tớ sao?”

...

Mộ Tây từ nhỏ đến lớn luôn là đứa trẻ ngoan học sinh ngoan như mọi người mong muốn, hiện tại lại đi ngược với mong đợi của mọi người, yêu sớm, hơn nữa, người cậu thích còn là một nam sinh.

Tình cảm của bọn họ vừa mới bắt đầu, đã đến nghỉ hè năm lớp 11. Sau đó, hai người đều phải trở về nhà.

Mộ Tây dối người nhà chạy tới Z thị tìm Triều Liệp, hai người sống vai đi xem phim, đi khu vui chơi, đi trung tâm trò chơi điện tử...

Bởi vì liên quan đến giới tính, bọn họ thậm chí không thể tay trong tay đi dưới ánh mặt trời. Nhưng mà Mộ Tây vẫn như trước rất vui vẻ, nụ cười trên mặt chưa bao giờ biến mất.

Từ rạp chiếu phim đi ra, đã hơn 11 giờ tối, chơi cả một ngày thể lực của Mộ Tây đã sớm cạn kiệt hết, cậu vừa rồi thiếu chút nữa là ngủ gục luôn trong rạp chiếu phim.

Triều Liệp nửa ngồi xổm xuống trước mặt cậu nói, “Lên đây đi, tớ cõng cậu.”

Trên đường cơ hồ không có người qua lại, Mộ Tây lại mệt đến không chịu được, hai mắt của cậu đều sắp mở không lên, vì thế liền dúi khoát leo lên lưng Triều Liệp, để y cõng cậu về nhà mình.

Tuy rằng nhà Triều Liệp cách rạp chiếu phim rất gần, chỉ có quãng đường mấy phút đi bộ, nhưng Mộ Tây vẫn ngủ ngon lành trong mấy phút này.

Mộ Tây ở trên lưng Triều Liệp ngủ đến vô cùng an ổn, Triều Liệp cười cười, đẩy mất một mảnh ôn nhu.

Cũng chơi cả một ngày như cậu, Triều Liệp sao lại không thấy mệt, nhưng mà cảm giác người mình thích ở trên lưng mình an tâm ngủ, thật tốt.

Cha mẹ Triều Liệp cũng không có ở nhà, cho nên bọn họ không cần lo lắng.

Vào nhà, Triều Liệp đặt Mộ Tây lên ghế sofa, sau đó đi vào phòng tắm mở nước nóng, lại chuẩn bị sẵn áo ngủ và nội y cho cả hai, mới đánh thức cậu dậy, “Heo con lười biếng, dậy đi tắm rồi ngủ tiếp.”

Mộ Tây hừ hừ hai tiếng kháng nghị, chẳng chút nào có dấu vết thanh tỉnh, Triều Liệp chỉ có thể nhận mệnh ôm cậu đi vào phòng tắm, hầu hạ cậu tắm rửa.

Nhìn thân thể trắng trắng mềm mềm của Mộ Tây ở trong nước, Triều Liệp âm thầm tự nói với lòng, cậu mới mười bảy tuổi, cậu còn chưa thành niên. Sau đó vội vàng vàng giúp Mộ Tây tắm rửa xong, đặt cậu lên giường đắp chăn thật tốt, điều chỉnh độ ẩm của điều hòa, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn lên mặt cậu, Triều Liệp xoay người đi, cước bộ có chút... hỗn loạn.

...

Mộ Tây tuy rằng thích nam sinh, nhưng cậu không cho là những người khác cũng sẽ giống như mình, cũng không nghĩ bản thân sẽ khiến nam sinh khác yêu thích, cho nên, cậu căn bản không ý thức được tình cảm Lý Triết đối với mình không phải bạn bè đơn thuần.

Mà ý thức lãnh địa vô cùng rõ ràng, tính tình bá đạo lại sắc bén, Triều Liệp đã sớm biết tâm tư của Lý Triết, vì thế y không thích Mộ Tây và Lý Triết lui tới.

Người ta nói kẻ đang yêu thì chỉ số thông minh sẽ giảm xuống bằng không, không chỉ có con gái, mà con trai cũng giống như vậy, nhất là con trai đang ăn giấm chua.

Trịnh Chân nhìn hai người đang cãi nhau ở phía trước, đầu đầu nói với Đồng Phong ở bên cạnh, “Tớ cảm thấy nhìn bọn họ nói chuyện yêu đương mệt muốn chết.”

Đồng Phong trầm mặc, không biết có nghe hay không, Trịnh Chân cũng không nói gì thêm nữa.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Phong trở nên có chút trầm mặc, không biết tại sao nữa. Trịnh Chân cũng không phải là người có tâm tư tinh tế, chẳng phải cậu ta làm bạn với Mộ Tây một năm rưỡi mà vẫn không hay biết Mộ Tây thích Triều Liệp từng ấy thời gian hay sao. Mà một đôi tiểu tình nhân bên kia thì đang bị chuyện của mình khiến cho đầu đầu không thôi, cũng chẳng còn thời gian chú ý tới Đồng Phong.

Mùa hè năm 2008, cái vòng nhỏ hẹp giữa năm người bọn họ, trải qua một trận biến hóa lớn đầu tiên.

Lớp 12 so với lớp 11 càng thêm bận rộn, mà ngay cả Mộ Tây cũng bắt đầu ở trọ lại trường.

Ký túc xá học sinh không chỉ có phòng cho bốn người, còn có phòng cho hai người. Mộ Tây do lúc khai giảng mới chuyển vào ký túc xá, nên nằm trong số ít người được phân vào phòng dành cho hai người. Mà phòng cậu chuyển vào, bạn cùng phòng là, Lý Triết. Điều này làm cho Triều Liệp tức giận đến cực hạn.

Bọn họ bắt đầu khắc khổ càng ngày càng nhiều, Trịnh Chân thở dài cũng càng ngày càng nhiều, Đồng Phong trầm mặc cũng càng ngày càng nhiều, mà Lý Triết vắng mặt trong những buổi tụ hội cũng càng ngày càng nhiều.

Rốt cục, sự khác thường giữa năm người dẫn tới sự chú ý của Thành Bác.

Vì thế, mối tình đồng tính luyến này chung quy cũng bị một số người chú ý tới.

Mùa thu tháng mười, lần thứ hai trong đời Mộ Tây phải mời phụ huynh đến trường.

“Ba... Con là bởi vì phát hiện mình là... đồng tính luyến ái... Mới không muốn đi học ở Q thị...” Con sợ bị người khác phát hiện, con sợ làm ba và mẹ thất vọng, con sợ hai người nói con ghê tởm...

Mộ tiên sinh cúi đầu nhìn con trai ruột của mình run rẩy, trên nét mặt vốn không tùy tiện nói cười, mày gắt gao nhứ chặt.

“Con và cậu ta bắt đầu khi nào?”

“... Học kỳ hai lớp 11.”

“Con là bởi cậu ta nên mới kiên trì học khoa tự nhiên?”

“... Dạ.”

Thở dài thật sâu, Mộ tiên sinh không biết nên nói gì.

Nếu như Tịch nữ sĩ vốn nuông chiều con trai từ nhỏ có mặt ở đây, nhất định sẽ nói, nam sinh kia không xứng với con, mẹ tìm cho con người tốt hơn rất nhiều.

Nhưng Mộ tiên sinh sẽ không như vậy. Ông thương con trai, nhưng không phải là dạng cưng chiều hoàn toàn không chút nguyên tắc, ông biết loại tình cảm này không đúng, ít nhất nó vi phạm lẽ thường. Chỉ là nhìn con trai vì sợ hãi mà sắp té xỉu, trách cứ gì đó ông cũng không nói nên lời.

Bọn họ suốt ngày bận rộn với sự nghiệp, bận với xã giao, cho rằng đã cho con trai đầy đủ, lại phát hiện, bản thân kỳ thật vẫn chưa cho cậu được cái gì.

Vợ mình còn đỡ hơn một chút, tối thiểu mỗi tuần sẽ gặp mặt Mộ Tây một lần, thường xuyên gọi điện thoại nói chuyện phiếm, mà mình, hai tuần mới có thể gặp Mộ Tây một lần, điện thoại thì một tháng chỉ gọi một hai lần là cùng.

Ngay lúc chủ nhiệm lớp báo lại chuyện này, sau khi khiếp sợ xong, Tịch nữ sĩ oán giận Mộ tiên sinh, “Đều là do anh! Mỗi ngày bận, lúc nào cũng bận, ngay cả con trai cũng không quản! Tiểu Tây chính là khuyết thiếu tình thương của cha mới có thể thích một nam sinh!”

Mộ tiên sinh bị vợ quát đến thần thờ, nửa ngày mới bắt đắc dĩ cười khổ, “Tiểu Tây cho dù khuyết thiếu tình thương của cha, một nam sinh chỉ lớn hơn một tuổi so với nó lại có thể cho nó tình thương của cha sao?”

Mặc kệ Mộ Tây rốt cuộc là vì cái gì lại thích nam sinh, vấn đề hiện tại là, Mộ Tây quen với một nam sinh người khác sẽ thấy thế nào? Mà tương lai Mộ Tây phải làm sao? Triều Liệp có thể thích cậu trong bao lâu? Tương lai của bọn họ, sẽ hạnh phúc sao?

Mộ tiên sinh vươn tay xoa xoa mái tóc ngắn mềm như nhung của con trai, cố gắng kéo khóe miệng hiện ra một nụ cười, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ba cam đoan sẽ không ai biết. Tiền tiêu vặt không đủ thì nói với ba, ăn mặc cũng phải chú ý, trời lạnh mà không đủ quần áo thì bảo mẹ con mua thêm vài bộ. Ba cũng đâu có đánh con, sao mà từ nhỏ đã sợ ba như vậy chứ?”

Nước mắt Mộ Tây rốt cuộc rơi xuống. Từ nhỏ đã chưa từng làm nũng với Mộ tiên sinh, sau khi vào tiểu học cũng chưa từng cùng Mộ tiên sinh thân mật, vậy mà tại mùa thu năm mười bảy tuổi, cậu ở trong lòng người cha cứ luôn cho là lạnh lùng khốc đến không chịu được.

Mộ tiên sinh ôm con trai hai năm qua luôn lo lắng hãi hùng, đau lòng không thôi.

Mẹ chiều con thì con hư, ông không chịu để Tịch nữ sĩ đến đây, kết quả bản thân đến, cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Biết con trai không nên đi con đường này, biết mình hẳn phải ngăn cản đoạn tình cảm này, biết mục đích mình tới đây là phản đối chứ không phải là ủng hộ. Nhưng mà, thích nam sinh, có lẽ cũng chỉ là cần có một người có thể chiều cổ bản thân có phải không?

Bọn họ sao có thể quên, con trai từ khi còn bé đã sợ người lạ một cách quái gở, cho nên mình mới vẫn luôn an bài con đường tương lai cho con trai, thế cho nên mới tạo thành tính tình luôn tiềm tàng yếu đuối bên trong như hiện tại.

Lúc Mộ Tây kiên trì muốn học Khoa tự nhiên, ông còn cao hứng, không phải chỉ vì năm đó bản thân ông cũng học Khoa tự nhiên, mà bởi vì từng ấy tuổi đầu, đây là lần đầu tiên Mộ Tây kiên trì với lựa chọn của mình như vậy. Chỉ là, thay đổi này lại bởi vì một nam sinh, ông thật sự không biết mình nên cười khổ hay là cao hứng.

Bỏ đi, nó còn là một đứa trẻ, nó không biết tương lai gian nan thế nào, chịu đau khổ thì còn có mình và mẹ nó che chở cho. Ông cuối cùng, vẫn không thể nhẫn tâm giáo huấn đứa con trai đáng thương này.

Học sinh ngoan luôn có chút đặc quyền.

Cũng là yêu sớm, cũng là thích đồng tính, nhưng Mộ Tây vẫn như trước ở trường lên lớp học, Mộ tiên sinh chạy tới tìm cậu. Mà Triều Liệp, thì bị chủ nhiệm lớp ra lệnh rõ ràng phải trở về nhà.

Cha mẹ y rốt cuộc cũng về nhà, chẳng qua, lần này cũng chẳng phải là bọn họ tình nguyện gặp mặt. Triều Liệp về nhà, chờ đợi y chính là quả trách của mẹ và gậy gộc của ba.

“Mày và thằng kia xảy ra chuyện gì?!”

“Con thích cậu ấy.”

“Mày thật sự là đồng tính luyến ái sao?!” Mẹ y thét chói tai.

“Vâng.”

“Vô liêm sỉ! Mày có biết xấu hổ hay không! Mày có biết ghê tởm hay không!”

Gậy gộc đánh thẳng trên người cảm giác rất đau, Triều Liệp cắn răng chịu đựng.

Mẹ y vừa khóc vừa mắng, bà mắng Mộ Tây là đồ hồ ly tinh, là thứ biến thái, mắng cậu câu dẫn con trai mình.

Triều Liệp phản bác, cậu ấy rất đáng yêu, cậu ấy rất đơn thuần, nếu cậu ấy là biến thái thì con cũng vậy.

Ba y thì gào thét, ông bắt y phải chia tay với Mộ Tây, ông bắt phải cắt đứt liên lạc với cậu, ông gào thét nói tương lai của mày hỏng hết rồi.

Triều Liệp nói, con chỉ muốn cậu ấy, con chỉ muốn Mộ Tây.

Trong nháy mắt thế giới an tĩnh.

Mẹ y run rẩy nói không nên lời, ba y ném cây gậy trong tay quay đầu bước đi.

Mồ hôi trên trán Triều Liệp rớt trên sàn nhà.

Y nghĩ, may mắn bản thân từ nhỏ đã quen đánh nhau, nếu không trở về khăng định sẽ bị Mộ Tây phát hiện. May mắn, ba gây mà ba mình đánh xuống không phải dùng toàn lực.

Hết thấy chuyện này Mộ Tây cũng không biết, cậu chỉ biết Triều Liệp về nhà ba ngày, sau đó lại trở về trường học. Vô luận cậu hỏi như thế nào, Triều Liệp cũng không chịu nói.

Cho dù không cần lo lắng về chuyện gia trưởng, nhưng mâu thuẫn giữa bọn họ vẫn không ngừng lại.

Triều Liệp không thích học, Mộ Tây cảm thấy không vui, cha mẹ Mộ Tây cũng không vừa lòng. Vì thế Mộ Tây buộc Triều Liệp học tập, làm bài tập, điều này làm cho Triều Liệp thống khổ không thôi.

Cuối cùng, Triều Liệp quyết định đi tham dự kỳ tuyển sinh đặc biệt. Thanh tuyển của y rất tốt, ngoại hình cũng đẹp, Thành Bác đề nghị y đi thi làm người dẫn chương trình.

May mắn trước kia Triều Liệp bị người nhà buộc phải học đàn dương cầm, cũng đã lấy được chứng nhận cấp mười, biểu diễn nghệ thuật thể này cũng không cần lo lắng, chỉ là sáng sớm mỗi ngày luyện thanh luyện giọng khiến y thoát nhìn thực tiều tụy.

Mộ Tây thực đau lòng, nhưng mà cậu không thể làm gì, chỉ có thể nhờ di Lưu làm các loại canh thuốc bổ thanh nhuận cổ họng cho Triều Liệp.

Nhưng Triều Liệp vẫn cảm thấy mệt chết đi được, y sáng sớm phải luyện thanh, giữa trưa còn phải đến phòng âm nhạc luyện dương cầm, mà bài tập của y thì một chút cũng không ít.

Lớp 12 khẩn trương tựa như tra tấn đối với đôi tình nhân trẻ này, áp lực càng lớn, tâm tình càng nôn nóng, khắc khổ, cũng lại càng nhiều.

Năm lớp 12 của Triều Liệp, không có nghỉ đông, bắt đầu từ đầu tháng 2, y liền bận rộn với các loại cuộc thi dẫn chương trình, bốn ba qua lại giữa rất nhiều thành thị khác nhau.

Sau khi cùng Triều Liệp chính thức quen nhau hơn nửa năm, Mộ Tây đã có thói quen không có Triều Liệp bên cạnh làm bạn trong cuộc sống hàng ngày. Cậu càng ngày càng an tĩnh, an tĩnh làm bài tập, an tĩnh ăn uống, cả người thoát nhìn một chút tinh thần cũng không có.

Trong cái vòng nhỏ hẹp của bọn họ, Lý Triết lựa chọn thi vào mỹ thuật kiến trúc, chỉ còn lại Trịnh Chân và Đồng Phong, vì thế nhiệm vụ làm bạn an ủi cho Mộ Tây liền trở thành của bọn họ.

Đồng Phong càng ngày càng quen thuộc với việc trong lúc học tập tìm Mộ Tây nói chuyện phiếm thảo luận bài tập, cũng càng ngày càng quen thuộc dẫn theo Mộ Tây tham gia hoạt động, cũng thường xuyên thuận tay giúp cậu bóp vỗ hạch đào, gót vỗ táo... Những việc này, đều là việc trước đây Triều Liệp làm.

Trịnh Chân cau mày nhắc nhở, “Thần kinh thô, cậu chú ý đúng mực một chút đi được không?!”

Đồng Phong không thèm để ý cười cười nói, “Cậu xem hiện tại cậu ấy thế nào, Triều Liệp không có ở đây, cậu không giúp cậu ấy, nếu tớ cái gì cũng không làm, cậu bảo cậu ấy phải thế nào đây?”

Cậu ta giả vờ hồ đồ, Trịnh Chân cũng không thể nói quá rõ ràng. Dù sao Đồng Phong vẫn chưa tỏ ý gì với Mộ Tây, tâm tư Mộ Tây vẫn còn ở trên người Triều Liệp. Chỉ là, Triều Liệp con mẹ nó cậu mà còn không trở về thì vợ cũng bị mất luôn đó! Trịnh Chân một bên nghiêng răng nghiêng lợi mắng Triều Liệp, một bên giúp y trông chừng Đồng Phong và Mộ Tây, trong lòng ghen ghét đến không chịu được.

Mãi cho đến ngày 20 tháng 3, Triều Liệp rốt cục bị Trịnh Chân mắng phải trở về trường học. Mà y thật không ngờ chính là, anh em tốt của y, lại cho y một trò đùa thật lớn.

Trong căn nhà trọ nhỏ của Mộ Tây, Mộ Tây thật cao hứng tựa vào ngực Triều Liệp, một bên dùng ngón tay chọc chọc y một bên oán giận y trở về quá muộn, bản thân một mình không biết nên làm gì, sau đó còn nói, “May mắn Tiểu Chân với Đồng Phong vẫn luôn bên cạnh tớ.”

Triều Liệp lần thứ hai sắc bén phát hiện vấn đề, y hỏi, “Đồng Phong luôn bên cạnh cậu sao?”

Mộ Tây gật gật đầu, cũng không cảm thấy có gì không đúng, “Đúng vậy, cậu ấy thường xuyên giảng bài học cho tớ, cậu vẫn biết tớ học toán và vật lý rất tệ mà, cho nên sau khi tan học cậu ấy sẽ giảng cho tớ mấy chỗ tớ không hiểu.”

“Sau đó thì sao?”

“Bóp vỏ hạch đào này, gọt vỏ táo này, bắt quả cậu ấy gọt táo không đẹp bằng cậu.” Nói xong còn hôn một hơi lên mặt Triều Liệp, sau đó đưa táo vào dao cho y.

Triều Liệp vừa gọt táo vừa nghĩ bản thân không ở đây hơn một tháng, có thể xảy ra chuyện gì. Cuối cùng, y vẫn gọi điện thoại cho Trịnh Chân.

“Tớ là Triều Liệp, tớ muốn hỏi cậu chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Phong Tử với Tiểu Tây.”

Trịnh Chân ở đầu bên kia điện thoại dừng một chút mới gào thét nói, “Triều Liệp! Cậu con mẹ nó nếu không trở về thì vợ và anh em đều bị mất đó!”

“Tớ biết rồi.”

Thanh âm Triều Liệp thực bình tĩnh, lại khiến Trịnh Chân trở thành thần tình luống cuống.

“Này! Triều Liệp! Bọn họ cái gì cũng chưa có làm! Ngay cả tay cũng chưa nắm nữa! Cậu đừng có cãi nhau với Tiểu Tây nha! Đầu phải cậu không biết Tiểu Tây là một đứa ngốc chứ!”

Trịnh Chân biết Triều Liệp bá đạo, cậu không lo lắng Đồng Phong, cậu chỉ lo lắng đứa bạn tốt lại nhút nhát của mình, cậu sợ Triều Liệp hiểu lầm Mộ Tây cái gì. Mộ Tây thích Triều Liệp bao nhiêu, cậu đã thấy rõ ràng, Triều Liệp lại không nhất định sẽ biết.

Vì không biết sự thật mà để phát sinh thương tổn, là đã thương người ta nhất.

“Tớ biết, cúp máy trước đây.”

Sau đó còn chưa kịp để Trịnh Chân đáp lại, điện thoại đã bị ngắt máy. Sau đó gọi qua, lại được báo máy bận. Gọi tiếp cho Mộ Tây, lại bị trực tiếp tắt máy. Gọi cho Đồng Phong, cũng bị báo là máy bận.

“Con mẹ nó không thể yên tĩnh một lát được sao! Đây là thời điểm nào rồi mà các người còn làm ầm ĩ cái rầm ấy!” Trịnh Chân túm lấy áo khoác, cầm ví và chìa khóa nhà chạy thẳng đến nhà Mộ Tây.

Nửa tiếng sau, trong phòng khách ngồi bốn người, Triều Liệp, Mộ Tây, Trịnh Chân, Đồng Phong, Lý Triết vẫn như trước không có mặt.

Mùa xuân năm 2009, cái vòng nhỏ hẹp giữa năm người bọn họ, trải qua trận biến hóa lớn thứ hai, cũng là, chia tay.

Không có đánh nhau, không có tranh chấp, không có nước mắt, toàn bộ quá trình đàm phán tựa hồ thực quen thuộc, thực hòa bình.

Nhưng mà vừa ra cửa, Trịnh Chân đánh thẳng một quyền vào mặt Đồng Phong, “Cậu con mẹ nó rốt cuộc muốn làm cái gì! Cậu có biết vợ của bạn không thể động vào hay không hả!”

Đồng Phong nhếch miệng cười mỉa nói, “Các cậu đều không hiểu Tiểu Tây, cậu ấy là một đứa trẻ bị chiều hư, cậu ấy muốn người khác lúc nào cũng thời thời khắc khắc xem cậu ấy như bảo bối.”

“Vậy cậu cũng không thể làm như vậy! Cậu có biết một người là anh em của cậu, một người là anh em của tớ hay không hả! Hai người bọn họ ở cùng một chỗ dễ dàng lắm sao! Cho dù Triều Liệp không thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc cưng chiều Tiểu Tây thì đó cũng là chuyện của bọn họ! Cậu dính vào làm cái quái gì! Bọn họ đã quen nhau rồi!”

“Tớ biết, cho nên tớ mới không theo đuổi cậu ấy.”

“Cậu điên rồi.”

“Các cậu không phải đều gọi tớ là Phong Tử (kẻ điên) sao.”

Đồng Phong cười đến chẳng hề gì. Trịnh Chân trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu ta.

Bắt đầu từ ngày đó, Triều Liệp không còn cho Mộ Tây cơ hội ở một mình.

Bắt đầu từ ngày đó, Đồng Phong không còn lý do chiếu cố Mộ Tây.

Bắt đầu từ ngày đó, bọn họ gặp mặt vẫn sẽ tươi cười chào hỏi, nhưng mà tất cả mọi người đều phát hiện, bốn người bọn họ không còn đi cùng nhau nữa, nhưng mà không ai hỏi gì, vì đó là việc của người khác, bọn họ không có thời gian quan tâm. Đã là cuối tháng ba, bên cạnh bảng đen sớm đã treo lịch ôn tập cho kỳ thi.

Lúc Lý Triết trở về, cái vòng nhỏ hẹp giữa năm người bọn họ, đã khiến cậu ta chẳng thể nhận ra.

...

Trên xe bus chật chội, Triều Liệp không dấu vết ôm Mộ Tây trong vòng tay của mình, Mộ Tây kéo kéo quần áo của y, kể lại chuyện ngày hôm qua mình xem phim, nam nhân vật chính trong phim bệnh chết, nữ nhân vật chính sau đó không chấp nhận tình yêu của ai khác nữa, kết cục nữ nhân vật chính đối với không trung hét lớn, ‘tôi đang cùng không trung nói chuyện yêu đương’.

Triều Liệp đột nhiên hỏi, “Bộ phim đó tên là gì?”

Mộ Tây: “Bầu Trời Tình Yêu”(*)

Triều Liệp nghĩ nghĩ rồi nói, “Tớ hình như đã xem rồi.”

Mộ Tây bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ề ảm, chung quy vẫn cảm thấy, Triều Liệp hẳn là cùng bạn gái trước kia đi xem, bởi vì đối với phim điện ảnh, nam sinh tựa hồ chẳng có bao nhiêu hứng thú.

Triều Liệp nhìn Mộ Tây đột nhiên lại không nói chuyện, hỏi “Sao lại không nói gì rồi?”

Mộ Tây lắc lắc đầu nói, “Không có gì, nói nửa ngày nên thấy khát nước, không muốn nói chuyện thôi.”

Cậu chung quy vẫn cảm thấy, bắt đầu từ ngày đó, tình cảm của bọn họ, tựa hồ có chút biến hóa, chỉ là trong lòng cự tuyệt thừa nhận mà thôi.

“Triều Liệp.” Mộ Tây gọi y.

“Đợi đến khu thương mại tớ sẽ đi mua nước trái cây cho cậu.”

Mộ Tây lắc đầu, hỏi “Cậu thích trẻ con không?”

“Sao vậy? Cậu muốn sinh sao?” Triều Liệp cười trêu cậu.

Trong nháy mắt mặt Mộ Tây liền đỏ bừng, thẹn hóa thành giận mà cho Triều Liệp một quyền.

Khi đó bọn họ, muốn cả đời đều ở bên nhau.

Tựa như tuyết đại đa số người yêu nhau, Triều Liệp và Mộ Tây cũng sẽ có chiến tranh lạnh, sẽ cãi nhau, hù dọa chi, bọn họ mới học lớp 12, mới 17, 18 tuổi, rất dễ nhất thời xúc động, nói chuyện xúc động, làm việc cũng xúc động.

(*) Bộ phim Bầu Trời Tình Yêu (Sky Of Love) có tựa gốc là Koizora (Tiếng Trung là Luyến Không -). Phim kể về câu chuyện tình cảm lãng mạn giữa hai học sinh trung học Maki và Hiro. Cô bé Maki đã có một tình yêu đẹp với Hiro, nhưng phải trải qua nhiều nỗi đau, bị cưỡng bức, sẩy thai, bị phản bội và nổi

đau tột cùng của sự chia ly. Tuy nhiên cô bé vẫn kiên cường sống tốt bởi vì cô tin rằng, ở trên bầu trời xanh kia, Hiro vẫn luôn dõi theo và ủng hộ cô. [Link xem tại đây.](#)

4. Phần I - Chương 4

4.

Một ngày trước ngày nghỉ 1/5, khi tất cả mọi người đều thu thập hành lý trở về nhà, khi Mộ Tây vì việc bọn họ cãi nhau mà buồn rầu, Triều Liệp lại nói với cậu, “Chúng ta chia tay đi.”

Triều Liệp xoay người rời đi, Mộ Tây cúi đầu đi về hướng ngược lại.

Hơi nước trong không khí, tựa hồ cũng mang theo chua xót.

...

Sau khi về nhà, Tịch nữ sĩ dẫn Mộ Tây và chị họ của Mộ Tây cùng nhau đi dạo phố, trên đường thấy một đứa bé, vừa đạp xe vừa khóc.

Tịch nữ sĩ bỗng nhiên nói một câu, “Đứa bé kia nhất định rất đau lòng.”

Mộ Tây hỏi, “Vì sao?”

“Vừa đi vừa khóc, điều này là khó khăn nhất.”

Mộ Tây không nói tiếp.

Cậu không cảm thấy khổ sở, chỉ là trong lòng, có chút đau, có chút không thở nổi.

...

Năm lớp 12 này, thân thể của Mộ Tây không quá khỏe, một tháng phát sốt một lần, sau đó làm mấy lần kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nhìn điện tâm đồ nói, tim Mộ Tây đập không ổn định.

Tim đập không ổn định có vài loại nguyên nhân, trong đó có một loại là tinh thần khẩn trương, mệt nhọc quá độ. Trong năm lớp 12 này như thế là rất bình thường, vì thế cũng không tính là vấn đề gì to tát.

Khi vừa nghe Triều Liệp nói chia tay, đối với việc bản thân trong nháy mắt tứ chi lạnh như băng, Mộ Tây giải thích cũng chính là, tim đập không đều.

Chỉ là khi tự giam mình trong phòng, Mộ Tây vịn âm nhạc lên tối đa.

...

Anh nhớ rõ bóng lưng em

Cũng nhớ rõ em từng run rẩy

Nhớ rõ cảm giác cuộn trào

Pháo hoa tuyệt đẹp

Cái ôm thật dài

Ai đã yêu rất tự do

Ai đã ngủ quên quá lâu

Ai muốn đi khỏi con tim anh

Ai đã quên rằng đó là ước hẹn

...

Nokia N95 màu bạc nằm ở trên bàn đang mở, là ca khúc mà Triều Liệp hát tặng cậu.

Bắt đầu từ ngày trường học cho học sinh nghỉ học tự do ôn tập, Mộ Tây không còn đến trường nữa.

5h10 chiều ngày 7 tháng 6 năm 2009, Mộ Tây ra khỏi trường thi; cùng trường học, giáo viên, bạn học, cái vòng nhỏ hẹp của cậu, năm ba người cậu thích, chào tạm biệt.

Không ai gặp lại Mộ Tây nữa, thậm chí ngày đến đăng ký nguyện vọng vào trường đại học, đều là Mộ tiên sinh đi thay cậu.

Mùa hè năm 2009, cái vòng nhỏ hẹp của năm người bọn họ, rốt cục sụp đổ, mỗi người đi mỗi ngã.

...

Mộ Tây phát huy cũng không tệ lắm, cho nên đậu một trường đại học rất tốt, chỉ bất quá chuyên ngành cậu chọn, khiến ba mẹ cậu kinh ngạc đến rớt cả cằm. Mộ Tây chọn, pháp y.

Sau kỳ huấn luyện quân sự, chuyện này đa số học sinh gần như đều biết hết.

Mộ Tây tựa hồ lại biến trở lại thành người mới vừa vào học hồi lớp 10, an tĩnh, không thích nói chuyện, có thể nói là, quái gở. Cho dù là như thế, cậu vẫn nổi danh trong giới tân sinh.

Trong giới tân sinh Khoa pháp y khóa 09, có một tiểu shota mặt baby, trắng trẻo đáng yêu, cậu ấy không thích nói chuyện, không dùng di động, chỉ uống nước khoáng tinh khiết, không ở trọ trong trường học.

Nữ sinh khóa 09 mỗi khi gặp cậu liền khe khẽ thì thầm.

“Tiểu thụ thật đáng yêu! Tiểu công của cậu ta ở đâu chứ!”

“Loại thiên nhiên ngọc này phải phối với phúc hắc công!”

“Rõ ràng là nữ vương thụ, phải phối với trung khuyển!”

Những việc này, Mộ Tây không biết, cậu đang ngồi ở trong thư viện phơi nắng, trong tay là một quyển ‘Giải phẫu học cơ thể người’.

Di động trong túi áo rung lên, Mộ Tây lấy ra nhìn một chút, là Trịnh Chân, vì thế tạm ngừng đọc sách trả lời tin nhắn lại cho cậu ta.

[Tớ đang ở thư viện, sao vậy?]

[Học trưởng năm ba bên khoa bọn tớ bảo tớ gọi cho cậu! Muốn mời cậu ăn cơm.]

[Tớ rất bận, cậu có thể nói cho anh ta biết tớ đang xem sách Giải phẫu học cơ thể người.]

[Cậu thắng...]

Tuy rằng không chính thức chào tạm biệt với cái vòng tròn nhỏ hẹp của bọn họ, nhưng mà Mộ Tây vẫn giữ lại số điện thoại di động đã dùng ba năm kia, cho dù đã đến học một trường ở tỉnh khác, tình nguyện chuyển mã vùng di động cũng không chịu đổi dãy số khác.

Cậu không phải là người luyến lưu người cũ, cậu chỉ là muốn, cho ai đó một cơ hội. Chỉ tiếc, chỉ có Trịnh Chân tìm được cậu. Hơn nữa bọn họ, cố tình lại học cùng trường đại học cùng một giáo khu.

Hơn nửa tiếng sau, có người ngồi xuống đối diện với cậu, không chút khách khí giật quyển sách trong tay cậu ra, không cần nhìn cũng biết là Trịnh Chân.

Thu dọn xong mọi thứ, cùng Trịnh Chân đi ăn cơm.

“Này, tớ nói cậu sao mà không có mắt nhìn như vậy chứ, cậu là muốn khiến bản thân chờ tới chết sao!” Trịnh Chân mang vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Mộ Tây hỏi ngược lại, “Tớ không có mắt nhìn như thế nào?”

Trịnh Chân lườm cậu một cái. Mỗi lần đều như vậy, giả vờ căm tức, giả ngây giả dại, cho tới bây giờ cũng không chịu trả lời chính diện vấn đề!

Di động lại bắt đầu chấn động, là một tin nhắn.

Nhìn di động mới đổi nằm trong tay cậu, Trịnh Chân trợn trắng mắt, thật không biết cái tin đồn Mộ Tây không dùng di động ở chỗ nào truyền ra. Tên này chịu khó đổi điện thoại muốn chết, hơn nữa mỗi lần đều là dòng mới nhất! N97 mà nữ sinh trong trường đang xôn xao thảo luận đang nằm trong tay của cậu ta kìa có thấy hay không hả!

Mộ Tây đọc xong tin nhắn, lắc lắc di động nói, “Đoán xem là ai.”

“Tớ làm sao biết, vận đào hoa của cậu thịnh vượng như vậy, tớ làm quái gì đoán được.” Trịnh Chân ghét bỏ nói, “Cho dù tỷ lệ nam nữ trong trường là 7:1 cũng không thể cả một đám đều xem trọng một mình cậu chứ! Chẳng lẽ đều là một đám gay hết sao?!”

Mộ Tây ném di động trong tay cho cậu ta, “Đừng có nói lung tung, là Lý Triết.”

Ánh mắt Trịnh Chân lập tức trợn tròn, miệng ngậm thức ăn hàm hồ không rõ mà phun trào, “Mẹ nó, cậu ta rốt cục quyết định ra tay rồi sao?! Aizz, cậu định làm thế nào đây? Mấy người chúng ta hiện tại cũng đã ‘lão yền phân phi’(*) rồi.”

(*) Thành ngữ TQ, có nghĩa là chia ly, mỗi người mỗi ngã.

“Cút, đừng có dùng loạn thành ngữ, ngữ văn cậu học vào đâu bị tiêu hóa hết rồi hả?” Mộ Tây khinh bỉ nói, “Thật không biết cậu làm sao mà đậu vào đại học X được.”

“Tớ học tốt khoa tự nhiên, không giống người nào đó, tiếng Anh thi đến 138 điểm, toán học lại chỉ đạt 100 điểm.” Trịnh Chân đắc ý dào dạt giẫm vào chỗ đau của cậu.

“Thật tốt quá, toán học của tớ không tốt, cho nên không cẩn thận mang không đủ tiền, cậu đài thọ chiều này há.” Mộ Tây cười đến âm hiểm lại nghiêng nghiến răng nghiến lợi.

“Lão đại em sai rồi! Toán học là cái rắc gì chứ, một chút hữu dụng cũng không có!” Tiền tiêu vật thán này của Trịnh Chân đã cầm mua trang bị game online hết sạch rồi, cho nên hiện tại Mộ Tây chính là cơm cha áo mẹ của cậu ta.

“Vậy giờ cậu học cái gì?”

“Tớ học cái rắc!” Trịnh Chân trả lời thực chân chó, bởi vì chuyên ngành của cậu ta chính là toán học.

Nháo loạn xong rồi cũng phải làm việc đứng đắn, sau khi ăn uống no đủ, Mộ Tây tính tiền.

Ra khỏi khách sạn, Trịnh Chân hỏi cậu, “Aizz, hiện tại rốt cục cậu nghĩ thế nào? Tớ nói với cậu hoài, đã gần một năm rồi, con mẹ nó cho dù cậu không thích con trai thì đi tìm một cô bạn gái cũng được, đừng có mà cả ngày nhìn một đồng xương người chết, buổi tối cậu ngủ được à!”

“Hiện tại tớ đang làm chính sự, tớ muốn học giải phẫu cho thật tốt, sau đó, hừ hừ hừ hừ...”

“Thôi đi, tớ không tin cậu có thể bỏ được.” Cho dù Mộ Tây như vậy, thậm chí người ta suốt một năm rưỡi, rồi yêu đương được một năm, chia tay cũng mới được gần một năm, cậu ta mới không tin Mộ Tây có thể quên được Triều Liệp.

Nhưng khi Triều Liệp thật sự quay lại tìm Mộ Tây thì, Trịnh Chân kinh ngạc phát hiện, Mộ Tây thật sự từ bỏ được.

Mùa hè năm 2010, Mộ Tây nhận được tin nhắn của Đồng Phong.

[Tiểu Tây, Triều Liệp vẫn luôn rất thích cậu, năm trước thành tích thi cử của cậu ấy không tốt, hai người vốn đã bàn với nhau muốn học cùng trường đại học, Triều Liệp không muốn làm chậm trễ cậu nên mới có thể chia tay với cậu. Về việc kia, thật xin lỗi.]

Nhìn tin nhắn xong, Mộ Tây hừ hừ hai tiếng.

Bọn họ cho là mình cái gì cũng không biết sao? Triều Liệp cuống lên mới lo ôm chân Phật, học mới hơn bốn tháng có thể học ra được cái dạng gì mình còn không rõ sao? Chia tay? Mệt y còn nghĩ ra được!

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo (không có việc gì mà lại xum xoe nịnh nọt, không là kẻ gian cũng là kẻ trộm). Đồng Phong không phải là muốn tìm cơ giúp Triều Liệp nói lời chia tay hay sao, một bọn họ còn diễn y thật như vậy, không chừng còn đoạt được giải Oscar nữa đó!

Ban đầu cậu cũng rất khó chịu, nhưng mà sau đó suy nghĩ cẩn thận lại, hơn nữa ba mẹ vẫn luôn có thành kiến đối với thành tích của Triều Liệp, Mộ Tây còn có thể không rõ là cái gì nữa sao?

Vì thế tiểu ác ma trong nội tâm của Mộ Tây nói, cậu nếu không phát huy cho tốt, đậu tốt nghiệp với thành tích thật cao, cũng đậu vào một chuyên ngành thật tốt, sao có thể tra tấn Triều Liệp được chứ?

Ai nói Mộ Tây là ngu ngốc? Ai nói Mộ Tây là một đứa trẻ bị chiều cho hư? Ai nói Mộ Tây là tiểu shota đáng yêu? Con người ngu xuẩn, các người đều chống mắt lên mà chờ xem!

Khoa Pháp y khóa 10 tổ chức một party nho nhỏ đón tân sinh, khi tiến hành được một nửa, nam MC nói, “Aizz, sao cứ có cảm giác mọi người một chút nhiệt tình cũng không có, tôi dẫn chương trình tệ vậy sao?”

Nữ MC tiếp lời, “Cậu sao lại cảm thấy mọi người không nhiệt tình chứ? Cậu không phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào cậu, mà hoàn toàn không nhìn tới tôi hay sao?”

Nam MC thực vô tội nói, “Sao lại thế chứ, tôi cũng không phải mỹ nữ.”

Nữ MC còn chưa kịp nói chuyện, phía dưới đã có người huýt sáo, có người hét lên, “Cậu chính là mỹ nhân a!”

Nam MC trừng mắt, giáo huấn nói, “Tên Gấu con kia! Không biết là khác biệt giới tính thì không thể yêu nhau hay sao! A không phải! Là giới tính giống nhau không thể yêu nhau mới đúng!”

Nữ MC trêu đùa, “Tiểu Tây, cậu nhanh chóng nhận lời tỏ tình của học trưởng đi, tôi chờ kẹo cưới của học trưởng cũng đã nửa năm rồi.”

Dưới ánh đèn, gương mặt của nam MC tựa hồ đỏ lên, thanh âm của cậu cũng có chút mất tự nhiên, “Muốn ăn kẹo thì tự mình đi mua đi. Tiết mục đến đâu rồi? Đều bị các người làm cho lung tung hết rồi!”

Phía dưới có người đứng lên đi đến sân khấu, y lấy microphone và kịch bản trên tay nam MC, vừa nhìn vừa nói vài câu chọc cười, sau đó nói với nam MC trên trán đã cơ hồ nổi gân xanh đứng bên cạnh, “Học trưởng, dẫn chương trình hẳn là phải như vậy mới đúng.”

“Học đệ, học trưởng hiện tại rất muốn đá cậu xuống dưới, cậu hiện tại muốn tự mình đi xuống hay để tôi đá cậu xuống?”

“Học trưởng, tự tôi đi xuống là được rồi, cậu chỉ cần dùng miệng là được rồi.” Câu ‘dùng miệng’ kia, tựa hồ còn có hàm ý khác bên trong.

Ngón tay của nam MC siết đến vang lên răng rắc.

Sau khi tiệc tối kết thúc, nam MC vừa chuẩn bị trở về liền bị ngăn lại.

“Tiểu Tây, thực xin lỗi.”

Cũng không biết Trịnh Chân có phát hiện Triều Liệp hay không, hay là cố ý không thèm nhìn tới y, cậu ta vẫy vẫy tay với Mộ Tây, la lớn, “Tiểu Tây, nhanh lên đi, tớ muốn về nhà xoát pho bản!”

Vì thế Mộ Tây trực tiếp cùng Trịnh Chân rời đi.

Lần này đến phiên ngón tay của Triều Liệp siết đến vang lên răng rắc.

...

Ở thư viện, Mộ Tây và Trịnh Chân vui vẻ vừa đi vừa cười, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn đến Triều Liệp đã phơi dưới nắng suốt một tiếng đồng hồ.

...

Dưới lầu nhà trọ, Mộ Tây và Trịnh Chân mỗi người cầm một túi đồ ăn vặt đi vào hàng hiên, tựa như Triều Liệp đang đứng ngoài cửa chính là không khí.

...

Cửa phòng học, Mộ Tây và Trịnh Chân vội vội vàng vàng chạy vào phòng học, giảng viên đứng trên bục giảng liếc mắt nhìn họ một cái, tiếp tục giảng bài.

“Con mẹ nó! Tuần này anh đây đã trốn bốn buổi học rồi đấy! Đi chơi một lần nữa là anh đây thăng thiên luôn!” Trịnh Chân vừa thở vừa nói.

“Ngày mai tớ trốn học lên lớp với cậu.” Mộ Tây bình tĩnh trả lời.

“Cút đi! Ngày mai là thứ bảy!” Trịnh Chân nóng nảy nói, “Không được, cậu cứ tiếp tục chơi như vậy, tớ cảm thấy cậu không phải đang chinh Triều Liệp, mà là đang chinh tớ! Cậu có biết tớ đã cúp hai khóa số học rồi hay không! Còn trốn nữa Diệt Tuyệt sư thái kia sẽ một chưởng đánh tan nguyên khí của tớ đó!”

Mộ Tây không cho là đúng, liếc mắt nhìn cậu ta một cái rồi nói, “Cậu cho cậu là Kỷ Hiểu Phù sao?”

“Biến!” Trịnh Chân muốn nhào qua néo má cậu, bị giảng viên liếc nhìn liền lập tức ủ rũ xuống, cào cào tóc, Trịnh Chân nóng nảy nói, “Cậu muốn chinh cậu ta thì cậu cần gì phải trốn! Là cậu ta đuối lý, đâu phải là cậu đuối lý đâu! Cậu phải đi nói rõ ràng với cậu ta, mặc kệ là chia tay hay tái hợp, cậu đi mà nói rõ ràng cho lão tử đi!”

Mộ Tây nhú mày, Trịnh Chân lập tức trở về chế độ dụ ngoan, chẳng qua ánh sáng trong mắt vẫn bừng bừng như trước...

“Được rồi, ngày mai tớ sẽ đi nói chuyện với cậu ấy.”

“Nói thế nào? Cậu buông tay sao?”

“Anh Mộ đây sẽ kể cho cậu ta nghe một chuyện.”

“Tớ quả nhiên không thể tin cậu.” Trịnh Chân cào bàn.

Thứ bảy, ngày 25 tháng 9 năm 2010, trong căn nhà trọ nho nhỏ của Mộ Tây và Trịnh Chân, trong phòng khách ngồi hai người, Mộ Tây và Triều Liệp.

Mùa hè năm 2010, trong cái vòng nhỏ hẹp của năm người bọn họ, đây là lần thứ ba chính thức hội nghị.

Người tham dự hội nghị: Mộ Tây, Triều Liệp.

Đây là chuyển biến quan trọng của bọn họ, cũng là lần chuyển biến quan trọng thứ tư của cả nhóm.

Trên bàn Mộ Tây đặt bốn cái di động, từ trái sang phải, bắt đầu câu chuyện của cậu.

“Nokia 7370, di động đầu tiên của tớ.”

Cuối năm 2005, học kỳ cuối năm tớ học lớp 9, lần đầu tiên mộng tỉnh, đối tượng mộng tỉnh là một nam sinh, tớ mới phát hiện tính hướng của tớ không bình thường. Vì thế tớ lựa chọn trung học ở J thị, lần đầu tiên tớ làm trái với sắp xếp của ba mẹ. Nhưng mà tớ gặp cậu, cho dù là hai câu đối thoại ngắn ngủi, tớ cũng rất vui vẻ.

Khi đó, cậu đã gieo vào tim tớ một hạt mầm.

Mùa đông năm ấy tuyết rơi nhiều, lần đầu tiên tớ dùng dù của cậu, hơn nữa là dùng lén, mà cậu lại đi trước mặt tớ, tớ rất thấp thỏm. Tớ hy vọng cậu có thể quay đầu lại nhìn tớ, sau đó chúng ta sẽ có lần trò chuyện thứ hai, vô luận là cái gì cũng được. Nhưng tớ cũng không hy vọng cậu sẽ quay đầu lại, bởi vì tớ còn chưa chuẩn bị tinh thần thật tốt, dưới tình huống xấu hổ đó sẽ nói với cậu cái gì.

Khi đó, lần đầu tiên tớ biết, bản thân khát vọng cái gì.

“Nokia N95, di động thứ hai của tớ.”

Năm 2007, chúng ta tiến hành phân lớp. Tớ biết tớ không giỏi khoa học tự nhiên, ít nhất so với môn văn mà nói vẫn tệ hơn. Chính là tớ rất kiên trì, vì thế lần đầu tiên, tớ bị mời phụ huynh. Nhưng mà tớ vẫn được tiếp tục học 10/3, sau đó lên 11/9, tớ rất vui vẻ.

Khi đó, tớ biết bản thân muốn cái gì. Tớ muốn ở một nơi có thể nhìn thấy cậu, tớ muốn cùng cậu học cùng một trường đại học, tớ muốn được gần gũi với cậu nhiều hơn.

Sau đó rốt cuộc tớ cũng thành công được ngồi cùng bàn với cậu, cuối cùng tớ cũng có thể tự nói với mình, cố gắng của tớ không uổng phí. Về khoảng cách vật lý, tớ đã cách cậu rất gần, có thể chạm được, tớ rất vui vẻ.

Khi đó, tớ rất bối rối, tớ còn không biết phải ở cùng với cậu như thế nào, bị niềm kinh hỉ bất ngờ đó làm cho sắp hôn mê.

Kỳ thật, tớ vẫn có chút chút tâm tư riêng, tớ bắt đầu dùng các loại lý do để lấy cớ mời cậu đến nhà tớ ăn cơm, tớ chỉ muốn thời gian ở cùng một chỗ với cậu càng nhiều, hiểu rõ cậu hơn, bởi vì khi đó chúng ta căn bản không có đề tài chung. Cậu đáp ứng lời mời của tớ, tớ rất vui vẻ.

Khi đó, tớ nhin không được mấy lần nội tâm nhảy nhót hân hoan, rồi lại lo lắng cậu phát hiện bí mật của tớ mà chán ghét tớ, có thể cậu vốn đã chán ghét tớ, bởi vì tất cả mọi người đều nói tớ là tiểu thái tử được nuông chiều từ bé.

Rốt cục, cậu nghe được tớ hát, phát hiện nhật ký của tớ, thấy được bí mật của tớ, cậu hỏi tớ, ‘Mộ Tây, cậu thích tớ sao?’ Cậu sẽ không hiểu được khi đó tim tớ cũng sắp ngừng đập, nhưng tớ vẫn rất vui vẻ.

Khi đó, tớ nhận ra rằng, điều tớ muốn, không phải chỉ cần nhìn cậu là được, cũng không phải là ở chỗ cách cậu không xa là được. Tớ muốn tiến vào cuộc sống của cậu, tham dự vào phần sinh mệnh còn lại của cậu, làm người thân mật nhất với cậu.

Chính là, chúng ta cuối cùng vẫn chia tay. Tớ nghe bài hát mà cậu thu trong di động của tớ, ‘Hoài Niệm Trong Anh’, là sau khi khắc khẩu vẫn có xúc động muốn yêu cậu. Tớ thầm bật khóc, lại ngậm ngùi mà cười, cậu sợ làm chậm trễ tớ mới chịu chia tay, cậu vẫn thích tớ, tớ vẫn như trước, rất vui vẻ.

Khi đó, tớ cũng không xác định cậu còn thích tớ hay không, tớ chỉ là tìm không ra dấu vết cậu đã thích người khác, vì thế tớ tự nói với mình, cậu còn thích tớ, chung quy sẽ có một ngày, cậu trở về với tớ.

“Nokia N97, di động thứ ba của tớ.”

Lễ tốt nghiệp mùa hè năm 2009, không có cậu tham dự, tớ lại nhớ tới thời gian lúc học lớp 10. Bất quá thế giới tựa hồ thay đổi rồi, tớ bắt đầu nhận được tỏ tình của nam sinh. Tớ không chấp nhận, tớ nghĩ, tớ vẫn còn thích cậu, tớ rất vui vẻ.

Khi đó, cậu không ở bên cạnh tớ, cũng không có tin tức gì, tớ cũng không đi hỏi. Bởi vì, tớ sợ hãi. Sợ hãi hết thảy đều là tớ tự lừa mình dối người. Tớ vẫn luôn dùng số điện thoại di động cũ, chỉ sợ cậu có thể đến tìm tớ. Chỉ là Trịnh Chân đến tìm tớ, Lý Triết, Đồng Phong cũng gửi tin nhắn cho tớ, chỉ có cậu, không có tin tức.

Vì thế tớ quyết định, nếu Iphone4 ra mắt, cậu còn chưa đến tìm tớ, vậy tớ sẽ thật sự không cần cậu nữa, tựa như tớ từ bỏ không dùng Nokia nữa vậy, là tớ kiên quyết không cần cậu nữa.

“Iphone4, di động thứ tư của tớ.”

Tháng 6 năm 2010, Iphone4 ra mắt, cậu vẫn không đến tìm tớ. Chỉ là tớ không cam lòng, tớ thích cậu bốn năm, sao có thể cứ như vậy mà từ bỏ chứ. Đến cuối tháng 8, tớ phải khai giảng, tớ rốt cục nói với ba tớ, tớ muốn một cái Iphone4, rốt cục tớ cũng quyết định, không cần cậu nữa.

Chỉ là có được điện thoại mới, tớ một chút cũng không vui vẻ. Bởi vì tớ nhìn thấy cậu trong đám người kia. Đây không phải là kinh hỉ, tớ cũng đã từ bỏ rồi, cậu sao còn có thể xuất hiện chứ? Vậy cố gắng của tớ thì tính là cái gì?

Tiệc tối chào đón tân sinh, cậu lên sân khấu lấy micro và kịch bản của tớ, tớ rất xấu hổ, rất nan kham. Ai lên sân khấu cũng được hết, là ai tớ cũng có thể bình tĩnh xử lý tốt, chỉ là cố tình lại là cậu, tớ đã hoàn toàn không biết kịch bản bên dưới là cái gì. Tớ quên lời dẫn, chỉ là, tớ hình như vẫn rất vui vẻ.

Khi đó, tớ không biết tớ nên làm gì bây giờ, nếu cậu không xuất hiện, nếu cậu không lên sân khấu, nếu cậu không nói với tớ những điều sẽ làm tớ hiểu lầm, có thể, tớ đã đáp ứng kết giao với học trưởng. Chỉ là,

cố tình cậu lại xuất hiện, cố tình cậu lại làm và nói những lời kia, hiện tại, tớ chỉ có thể kể toàn bộ những chuyện cũ cho cậu nghe.

Cậu đã xem nhật ký của tớ, nhưng nhất định sẽ không biết có một bài hát có khúc dạo đầu là một đoạn thơ, <Cây Nở Hoa>.

Làm sao để anh thấy được em

Khi em xinh đẹp nhất

Vì điều đó

Em đã mất nhiều năm cầu Phật

Xin Ngài đưa anh đến cho em

Ngài biến em thành cây xanh rợp lá

Mọc bên đường anh vẫn thường qua

Mặt trời sáng, cây nở đầy hoa

Một đóa hoa là một niềm hi vọng

Khi anh nghe xạc xào trong lá

Thì biết lòng em thao thức đợi chờ

Nếu làm ngơ rào bước chẳng nhìn cây

Thì sau anh hoa lá rụng đầy

Như tim em tan thành trăm mảnh.

Thích một người, sẽ phải chịu vùi trong cát bụi, sau đó nở thành từng đóa hoa. Chỉ là, khi hoa của tớ nở ra, cậu có nhìn thấy không?

Mộ Tây nói xong, đã là lệ rơi đầy mặt.

5. Phần I - Chương 5

5.

Cậu rốt cục cũng bị vùi trong cát bụi, chỉ là, cậu còn có thể nở hoa sao? Hoa của cậu, đã héo tàn rồi.

Triều Liệp đi vòng qua bàn trà, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, thật cẩn thận nắm lấy hai bàn tay đang che mắt của cậu, nhẹ nhàng mà thay cậu lau đi những giọt nước mắt như trên bảo.

Đoạn nói chuyện vừa rồi của Mộ Tây khiến y rất khó chịu, nếu thích mình mà phải để cho cậu đau đớn khổ sở như vậy, y tình nguyện, cho đến bây giờ cậu cũng đừng thích mình. Mộ Tây là trên bảo đời này của y, trên bảo duy nhất, chỉ là bản thân lại làm cho cậu thương tâm như vậy, so sánh tình cảm của mình và của cậu, hẳn là rất nhỏ bé không đáng kể phải không?

Nhưng mà, cho dù tình cảm của y không sâu sắc, tình cảm của y ích kỷ quá đáng, y cũng muốn nói cho cậu biết, ‘Tớ cũng rất rất thích cậu, tuy rằng không có tư cách sánh cùng với tình cảm của cậu’.

“Việc làm tớ vui vẻ nhất, là tớ có được tình cảm của cậu, sâu sắc nóng bỏng khiến tớ cảm thấy xấu hổ. Điều làm tớ buồn nhất là, tớ đã nhận được tình cảm của cậu, nhưng mà tình cảm tớ đối với cậu lại ích kỷ như vậy.”

Nếu, ấn tượng ban đầu của cậu đối với tớ là lần đối thoại đầu tiên của chúng ta, tớ rất vui vẻ nói cho cậu biết, ngay từ ngày đầu tiên đến báo danh, tớ đã chú ý đến cậu. Cậu mặc T-shirt màu trắng in hoa văn hoạt

hình, cùng ba mẹ đến gặp chủ nhiệm lớp nhận đồng phục quân sự. Mà tớ ở ngay phía sau cậu, nhìn cậu vô cùng thanh tú đáng yêu.

Ngày đó, lúc cậu đang lo lắng bị tớ phát hiện dùng trộm dù của tớ, tớ lại thấy thật may mắn vì tớ đã để cây dù ở chỗ Trịnh Chân. Cậu sợ lạnh như vậy, nếu đi dưới trời tuyết lớn như vậy giống tớ, nhất định sẽ bị cảm. Tớ còn chưa có lý do gì để chiều cố cậu, sao có thể để cho cậu sinh bệnh tại thời điểm tớ chưa có năng lực?

Lúc chia lớp, cậu đối mặt với áp lực của ba mẹ và giáo viên mới có thể ở lại lớp Khoa học tự nhiên, tuy rằng tớ rất xin lỗi bởi vì tớ mà để cho cậu một mình đối mặt với áp lực lớn như vậy, nhưng mà rất cảm ơn cậu, hy vọng bức thiết đầu tiên của cậu là bởi vì tớ, mà tớ cũng thật vui vẻ, cũng hy vọng cậu càng trở nên sinh động đáng yêu hơn.

Sau đó, cậu bởi vì được ngồi cùng bàn với tớ mà vui mừng, kỳ thật, không chỉ có một mình cậu cảm thấy vui vẻ, tớ cũng tay chân luống cuống như cậu vậy, cũng bị niềm kinh hỉ thật lớn này làm cho sắp hôn mê. Tớ biết chênh lệch giữa tớ và cậu rất lớn, tớ rất cảm ơn cậu đã cố gắng đi về phía tớ như vậy.

Kỳ thật, khi cậu vì tớ đáp ứng lời mời của cậu mà vui vẻ nhảy nhót, tớ lại muốn nói, tại thời điểm tớ không biết phải làm thế nào để bản thân hiểu rõ cậu hơn, làm thế nào để cậu hiểu rõ tớ hơn, cậu lại cho tớ cơ hội để tớ đi vào cuộc sống của cậu. Mà nhìn thấy Lý Triết đối với cậu ôn nhu như vậy, tớ mới phát hiện, tớ muốn ôm cậu vào trong ngực của mình đến cỡ nào, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy cậu. Cậu là trân bảo của tớ, tớ sao có thể cho phép người khác mơ ước chứ?

Sau đó, cậu bởi vì cự tuyệt bày tỏ của nữ sinh kia mà chật vật, cậu không biết trong nháy mắt đó tớ cảm thấy may mắn đến cỡ nào. Chỉ là cậu lại nói với Trịnh Chân, cũng không phải cậu không biết. Thực xin lỗi, tớ theo bản năng liền cho rằng người cậu thích là cậu ta. Tớ sợ sắc mặt của tớ quá khó nhìn, cho nên tớ mới vội vàng bỏ chạy.

Rốt cục, tớ nghe được cậu hát bài hát kia, kỳ thật tớ cũng không nghe rõ lắm, nhưng cũng biết cậu đang hát cái gì, chỉ là tớ còn ti tiện mà cầm nhật ký của cậu, cũng vì như thế, tớ mới biết được người cậu thích hóa ra là tớ. Tớ hỏi cậu, ‘Mộ Tây, cậu thích tớ sao?’ Lúc ấy, cậu nhất định không nhận ra, thanh âm của tớ đều đang run rẩy, tớ sợ đó là giấc mộng, chỉ cần nhéo một cái là sẽ tỉnh lại.

Nhưng mà, tớ vẫn phải đưa ra lời chia tay. Tớ biết bốn tháng mình cuống lên mới lo ôm chân Phật kia căn bản cái gì cũng học không xong, tớ biết thành tích của cậu có thể đậu vào một trường đại học thật tốt, mà cậu cũng nhất định sẽ thi vào cùng một trường với tớ, cậu không có tâm nhãn như vậy, nói muốn học cùng trường đại học nhất định sẽ làm được, nhưng tớ sao có thể làm chậm trễ cậu chứ? Tớ cho rằng việc tớ làm chậm trễ cậu là rất ích kỷ, lại xem nhẹ việc tớ tự tiện ra quyết định về chuyện của cả hai chúng ta, cũng ích kỷ như vậy thôi.

Tớ sao không biết cậu khổ sở chứ? Chỉ là tớ hy vọng cậu có một tương lai thật tốt, cậu vẫn luôn tốt đẹp như thế, sao có thể bởi vì tớ mà mai một bản thân? Tuy rằng sẽ làm tổn thương cậu, nhưng tớ vẫn cho rằng tớ còn có thể mang cậu trở về bên tớ. Chịu đòn nhận tội cũng được, mặt dày mày dạn cũng được, chỉ khi nào tớ đuổi theo kịp bước đi của cậu, chỉ khi nào tớ có thể cho cậu một cuộc sống hạnh phúc, tớ mới có đủ tư cách, một lần nữa theo đuổi cậu.

Một năm học lại kia tớ sao có thể không nghĩ đến việc liên hệ cậu, sao có thể không muốn nghe thanh âm của cậu chứ. Chỉ là tớ sợ cậu còn đang tức giận, tớ sợ cậu sẽ không tha thứ cho việc tớ tự chủ trương. Tớ chỉ có thể vui đùa vào giải đề thi, cố gắng để cho mình ít nhớ cậu một chút. Tớ vẫn luôn tự nói với mình, cậu vẫn còn ở X đại chờ tớ, tớ sao có thể suy sụp vào lúc này, tương lai của cậu tớ còn chưa giúp cậu xây dựng mà, tớ sao có thể lãng phí thời gian, tớ còn chưa cho cậu hạnh phúc, tớ sao có thể cho phép mình thất bại.

Cuối cùng tớ cũng đậu vào trường đại học của cậu, rốt cục thấy được người đã hơn một năm không gặp, chỉ là trong nháy mắt đó tớ mới phát hiện, tớ đã bỏ lỡ rất nhiều, thậm chí thiếu chút nữa liền hoàn toàn mất đi cậu. Tớ vì xúc động mà chạy lên sân khấu, giành micro của cậu, tớ phải làm chút gì đó, cho dù là hành vi vô lại, cho dù là chọc giận cậu, cũng tốt hơn việc cậu không thêm nhìn tớ. Cậu tức giận, tớ biết làm thế nào để dỗ cậu vui vẻ, nhưng mà cậu không nhìn tới tớ, tớ phải làm thế nào để khiến cậu một lần nữa nhìn về phía tớ đây.

Tớ biết đoạn thơ kia, tớ biết cậu thích Tịch Mộ Dung, thích Trương Ái Linh (tác giả của tiểu thuyết được chuyển thể thành phim – Sắc Giới), thích các loại tiểu thuyết, lúc cảm động sẽ len lén lau nước mắt, sau đó cây mạnh không chịu thừa nhận. Cậu không thích nước không có hương vị, đều tại vì tớ chỉ biết mua sữa trái cây cho cậu. Cậu không thích nói chuyện, là bởi vì tớ không bảo vệ cậu tốt, khiến cậu nghe được mấy lời hồ ngôn loạn ngữ kia. Cậu không lấy điện thoại di động ra trước mặt người khác, là bởi vì lần đầu tiên chúng ta nói chuyện, chúng ta chẳng còn nhớ gì đến những vật xung quanh.

“Nếu thích một người, sẽ phải chịu đựng trong cát bụi, vậy thì từ hiện tại bắt đầu, hãy để tớ làm điều này, cậu chỉ cần ở trong ngực tớ, làm tiểu thái tử của tớ.”

Nước mắt của Mộ Tây rơi cục như nước vỡ đê, “Mỗi lần cậu đều như vậy, mỗi lần đều khiến tớ kinh hãi đến tay chân luống cuống.”

“Chỉ có khi nào cậu tay chân luống cuống, tớ mới có thể chặt chẽ bắt lấy cậu, không để cho cậu chạy thoát khỏi bên cạnh tớ.”

Triều Liệp ôm cậu, tinh tế hôn lên đôi mắt, hai má, cái mũi, đôi môi của cậu.

Hôn môi ôn nhu rất cục không thể thể hiện hết tình cảm mãnh liệt, đầu lưỡi Triều Liệp cũng bá đạo như con người của y vậy, xâm nhập vào giữa môi răng của Mộ Tây, nhiệt liệt cuốn lấy đầu lưỡi ngây ngô của cậu.

Hôn môi mãnh liệt mà kéo dài khiến đầu óc Mộ Tây choáng váng. Lúc nào thì bị đặt trên ghế sofa, lúc nào thì hai quả hồng anh trước ngực bại lộ trong không khí nóng rực, cậu cũng không chú ý tới, thẳng đến khi quần bị cởi ra, Mộ Tây mới bối rối mà vươn tay muốn ngăn cản.

“Bảo bối, từ năm cậu mười bảy tuổi tớ đã đợi cho đến khi cậu mười chín tuổi, cậu còn muốn để tớ tiếp tục chờ nữa sao?”

Bảo bối là một từ xưng hô vừa phổ thông lại vừa thân mật, nhưng mà không ai có thể chống cự được việc người yêu của mình xưng hô như vậy với mình.

Hướng chi dưới bầu không khí ái muội này, ngữ khí của Triều Liệp thật ôn nhu, lại mang theo một tia ủy khuất mơ hồ. Hô hấp ấm áp của y thổi bên tai Mộ Tây, khiến Mộ Tây càng thêm mê loạn từng trận, cả thân thể đều mềm nhũn xuống.

“Mười bảy tuổi gì chứ...”

“Mùa hè năm lớp 11...” Môi Triều Liệp cơ hồ dán lên lỗ tai của Mộ Tây, khi nói chuyện hơi thở phả ra khiến lỗ tai cậu ngứa ngáy, theo bản năng nắm chặt quần áo của Triều Liệp, miệng cũng truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

“Cậu buồn ngủ, không chịu đứng lên đi tắm rửa...” Y liếm liếm vành tai của Mộ Tây, thân thể dưới thân ngây ngô run rẩy một chút, đôi môi hơi hơi sưng đỏ gọi tên mình, “Triều Liệp...”

“Tớ đây...” Tay Triều Liệp bắt đầu hành động, y lột quần của Mộ Tây ra, cho dù cách một lớp quần lót, y vẫn cảm nhận được tiểu Mộ Tây dưới lòng bàn tay đã trong trạng thái tinh thần chấn hưng. “Ngày đó tớ giúp cậu tắm rửa...”

Quần lót cũng bị cởi ra, Mộ Tây bắt đầu nhấc chân cọ cọ lên người y, “Thật khó chịu...”

“Tớ nhìn thân thể trắng nõn của cậu...” Tay Triều Liệp rất cục trực tiếp cầm tiểu Mộ Tây, bắt đầu chuyển động lên xuống, khiến Mộ Tây thoải mái hít thở rên rỉ.

“Cậu có biết tớ phải tốn bao nhiêu định lực mới có thể buông tha cậu hay không...” Nhìn bộ dáng hưởng thụ không thôi của Mộ Tây, khóe miệng Triều Liệp hiện lên một độ cong tà ác, động tác trên tay y bắt đầu nhanh hơn, ngón cái cũng kích thích lên đỉnh linh khiếu.

Rất cục, Mộ Tây vô thức kêu lên một tiếng, sau một trận thất thần mới ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt đỏ bừng vui sướng vào ngực Triều Liệp. Cảm giác được lồng ngực Triều Liệp chấn động, mặt cậu càng đỏ hơn. “Hỗn đản, không được cười...”

“Nhóc con, cậu cảm thấy hôm nay cậu còn có thể thoát được sao?” Triều Liệp ôm lấy cậu đi về hướng phòng tắm.

Mộ Tây cả kinh vội vàng ôm chặt cổ Triều Liệp, “Cậu làm gì vậy!”

“Lấy chút đồ có thể giúp cậu không bị thương.”

Thiên nhiên ngốc Mộ Tiểu Tây lần thứ hai rơi vào tay của đại phúc hắc Triều Liệp.

Cảm nhận động tác dịu dàng lại ẩn nhẫn của Triều Liệp, chìm đắm trong ánh mắt ôn nhu của Triều Liệp, trong hoảng hốt Mộ Tây nghe được thanh âm khàn khàn tràn ngập tình dục của Triều Liệp, “Mộ Tây, cậu là bảo bối duy nhất đời này của tớ.”

“Khốn kiếp... Dừng, lại... A...”

Mặc kệ tương lai như thế nào, giờ khắc này Triều Liệp khiến cậu cảm thấy, đóa hoa của mình, đã nở rộ thành hình ảnh xinh đẹp nhất.

Trên băng ghế dài dưới lầu, sau khi ngồi đợi hai tiếng đồng hồ, Trịnh Chân nhận được điện thoại của Đồng Phong.

“Chuyện gì?”

“Bọn họ hòa hảo rồi phải không...”

“Đúng vậy, Tiểu Tây thật là không có mắt...” Tiểu Tây vừa không có tâm nhãn, lại thích Triều Liệp như vậy, sao có thể cự tuyệt y chứ.

“Vậy là tốt rồi.”

“Này, Đồng Phong, cậu lúc trước... Có phải cũng thích Tiểu Tây hay không...” Cho nên cái loại thần kinh thô như cậu ta, nếu là diễn kịch sao mình có thể không nhìn ra chứ.

“... Vợ bạn không thể động vào, lão tử cũng biết điều đó!”

“Ồ...”

Ngày hôm sau, Trịnh Chân bị cuộc gọi của Mộ Tây đánh thức.

“Tiểu Chân! Đến phòng thí nghiệm lấy con dao phẫu thuật của tớ đến đây! Tớ muốn hiến Triều Liệp!”

Trịnh Chân , chợt nghe đầu bên kia truyền đến một trận thanh âm sột soạt, sau đó là thanh âm ngọt chết người của Triều Liệp, “Bảo bối, về sau ít chơi mấy loại đồ vật nguy hiểm như vậy đi nhé...” Cuối cùng là tiếng Mộ Tây kêu lên, “Hỗn đản! Mau trả quần áo của tớ lại đây!”

Trịnh Chân khinh bỉ cúp điện thoại, trở mình tiếp tục ngủ.

[Lời cuối truyện của tác giả]

Có người nói tính cách Mộ Tây có chút nữ tính, ngay từ ban đầu tôi không cho là thế, có thể là tôi miêu tả chưa đủ rõ ràng.

Mộ Tây từ nhỏ tính cách đã quá gở, khó tránh khỏi bị khi dễ. Vì thế ba mẹ lo lắng cho con trai nên mọi việc đều thay cậu an bài thật tốt, nuôi nấng nuông chiều như vậy, kỳ thật cũng không khác với nuôi một đứa con gái là bao nhiêu.

Sau đó lần đầu tiên Mộ Tây mộng tỉnh, đối tượng lại là một nam sinh. Suy xét đến tính cách của cậu, không khó đoán ra trong tiềm thức của cậu, không phải là cậu ‘đè’ đối phương, hướng chỉ mãi đến khi phát sinh quan hệ với Triều Liệp, cậu cũng không biết giữa đàn ông với nhau khi ‘làm tình’ rốt cục là như thế nào.

Hơn nữa mấy năm kia nhóm S.H.E quả thực rất nổi tiếng, nếu có một nam sinh hát ca khúc của các cô ấy, kỳ thật cũng không tính là nữ tính đúng không? Ít nhất tôi cảm thấy như vậy.

Về phần , quả thật tôi cũng có quen biết nam sinh xem bộ phim này, tuy rằng tôi không xác định có phải bạn gái cùng đi xem hay không. Nhưng mà mục đích tôi viết về bộ phim này không phải bởi vì tình cảm giữa nam nữ nhân vật chính, mà là bởi vì đứa con mà nữ chính đã mất đi.

Kỳ thật tôi vẫn luôn cảm thấy, sự coi trọng của nam chính đối với nữ chính còn xa mới bằng anh ta đối với con của bọn họ. Anh ta thích nữ chính, hoặc có thể nói là yêu, nhưng mà ngay lúc đó anh ta cũng không thay đổi bao nhiêu, anh ta vẫn là một đứa trẻ như trước, mà tình cảm giữa bọn họ với tôi mà nói tựa như đang chơi một trò chơi gia đình vậy. Nhưng mà sau khi nữ chính mang thai, nam chính đến gặp người nhà của nữ chính, hơn nữa còn rất nghiêm túc nói muốn tìm việc làm, phải nuôi gia đình này. Cho nên tôi chỉ có thể thừa nhận, anh ta có trách nhiệm của một người đàn ông, nhưng cũng không nhất định sẽ yêu thương đứa con chưa ra đời mà nữ chính sinh cho bọn họ.

Cho nên, tôi chỉ muốn thông qua tình tiết này, thông qua sự lý giải của tôi về bộ phim này, để biểu đạt nội tâm lo lắng của Mộ Tây.

Mộ Tây và Triều Liệp đã cùng một chỗ, thậm chí có thể nói lực cản của hai nhà cũng không còn lớn như vậy, hơn nữa tự bản thân bọn họ cũng muốn được ở cùng một chỗ cả đời. Nhưng mà cả đời, không phải chỉ nói là được.

Bọn họ sẽ tốt nghiệp, sẽ lên đại học, sẽ đi làm, sẽ già đi, sẽ cần có người phụng dưỡng, thậm chí sẽ có một người ra đi trước đối phương. Nếu vậy người còn lại sẽ thế nào? Cậu ấy sẽ sống một mình ra sao? Lại càng không muốn nói, bọn họ không có bạn gái, không kết hôn, không có con cái, người khác sẽ nhìn bọn họ như thế nào chứ?

Cho nên ấn tượng sâu nhất của Mộ Tây đối với

Nói tóm lại, trong mắt tôi, Mộ Tây không nữ tính, cậu ấy chỉ là từ nhỏ tính cách đã quái gở, thiếu bạn bè, lại được cưng chiều mà lớn lên, khó tránh khỏi sẽ mẫn cảm, muốn được chú ý. Trong đoạn tình cảm này, cậu xuất phát từ phía yếu thế, tự nhiên đến tận bây giờ, lo lắng sợ hãi trong lòng cũng không ít, cũng sẽ không biến mất.

Người nào yêu trước, đã định trước là sẽ thua người kia.

Lại nói về Triều Liệp. Triều Liệp cũng không phải hoàn toàn là GAY, chỉ là Mộ Tây quá mức nhu nhược dĩ nhiên khiến cho chủ nghĩa nam tử của y có thể hoàn toàn phát huy. Đối với một Triều Liệp cường thế mà nói, Mộ Tây và những nữ sinh tính cách hơi mạnh mẽ một chút cũng không khác biệt quá lớn.

Tôi biết nói như vậy, tựa hồ Triều Liệp rất ‘tra’, nhưng mà tôi thật sự không biết, y tốt bao nhiêu.

Trong mối quan hệ nam nam, tôi chung quy luôn dễ đứng ở lập trường của thụ mà tự hỏi rất nhiều vấn đề, có thể bởi vì nguyên nhân bản thân tôi là một nữ sinh. Tôi không thích thậm chí chán ghét chủ nghĩa nam tử, nhưng mà không thể không nói, có những thời điểm, có một số việc, nữ sinh thật sự cần ý lại vào nam sinh.

Tương tự như vậy, về mặt thân thể thụ đã là bên thừa nhận, bọn họ so với công càng thêm vất vả hơn, dù sao chức năng của cúc hoa cũng không phải là để make love. Cho nên tôi theo thói quen muốn công gánh vác một số việc, để bọn họ bảo hộ cho người bọn họ yêu, che chở cho người yêu đồng tính phải chịu hầu hạ dưới thân bọn họ.

Có một số bạn thụ có lẽ sẽ nói, bản thân và công không có gì khác biệt, chính mình cũng có thể bảo hộ công, chiều cổ cho công. Nhưng mà, tôi không thể chấp nhận, trong việc làm tình thụ đã vất vả hơn công rất nhiều còn phải nấu cơm giặt quần áo sao?!

Không phải tôi cho rằng hoàn toàn không có khả năng, chỉ là tôi cảm thấy, nếu cậu ấy đã cam nguyện nằm dưới thân bạn, bạn vì sao không thể để cậu ấy thoải mái một chút? Nếu bạn có thể chăm sóc người phụ nữ nằm dưới thân bạn, vậy tại sao lại không thể ôn nhu chăm sóc cho cậu ấy, vốn là người so với phụ nữ có thể còn vất vả hơn nhiều?

Cho nên tôi để Triều Liệp bị đánh một gậy, mà Mộ Tây lại được ba mình ôm ấp an ủi. Mới mười bảy mười tám tuổi cậu đã phải đối mặt với chuyện như vậy, sao có thể không sợ chứ? Huống chi, thể nhân đối với người thân là đàn ông lại nằm dưới thân người đàn ông khác luôn có định kiến.

Vô luận là thật tình hay giả ý, trong mối quan hệ được hay không được thừa nhận này, cậu cuối cùng vẫn là phía yếu thế.

6. Phần Ii - Chương 1

Phần 2: ANGELS FALL DOWN Trịnh Chân, Đồng Phong và Sử Hàng Viễn.

1.

Mặc kệ là em muốn khóc.

Hay là mỉm cười nói lời từ biệt với anh.

Đời người vốn là một màn diễn xuất khó phân vui buồn.

Mà khi ngọn đèn kia chiếu rọi

Em nhất định phải bước ra diễn.

Một màn gian nan nhất kia.

Mong anh nín thở yên lặng lắng nghe.

Sau đó lại vì em mà nhiệt liệt ủng hộ.

Tình yêu của đời em

Cho đến khi kết thúc

Mặc kệ là em muốn khóc.

Hay là mỉm cười nói lời từ biệt với anh.

Em đều cảm thấy may mắn, vì đã từng cùng anh đồng bước.

Tịch Mộ Dung - Nhạc Điệu

Nếu hỏi Trịnh Chân, ai là người ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc đời cậu, có lẽ cậu sẽ nói, là Mộ Tây.

Nếu hỏi Trịnh Chân, ai là người thay đổi cuộc đời cậu lớn nhất, có lẽ cậu sẽ nói, là Đồng Phong.

Nếu hỏi Trịnh Chân, đoạn thời gian nào đáng khắc cốt ghi tâm nhất trong cuộc đời cậu, có lẽ cậu sẽ nói, là năm lớp 12 của cậu.

Mùa xuân năm 2008, tựa hồ đã định trước sẽ hoàn toàn khác biệt với năm rồi.

Thứ bảy, ngày 22 tháng 3 năm 2008.

Tựa như thường ngày, Trịnh Chân đi theo Mộ Tây đến căn nhà trọ nho nhỏ của cậu ta ăn chực cơm.

Vẫn như thường ngày, cùng đi còn có Lý Triết của lớp 11/10.

Vẫn như thường ngày, cái vòng nhỏ hẹp của bọn họ chỉ có ba người.

Vẫn như thường ngày, dì Lưu ở trong bếp bận rộn, Tịch nữ sĩ và chú tài xế ở trong phòng khách chỉnh lý đồ đạc mang đến từ Q thị cho Mộ Tây.

Lại vẫn như thường ngày, mới vừa vào cửa Mộ Tây đã bị Tịch nữ sĩ ôm chầm lấy, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ hồng giống như mấy quả táo trên bàn.

Nhưng không giống như thường ngày, Trịnh Chân và Lý Triết còn chưa kịp chào hỏi Tịch nữ sĩ, Mộ Tây liền nói với mẹ cậu, ‘Con muốn gọi bạn cùng bàn với con đến ăn cơm, cậu ấy cũng là học sinh từ nơi khác đến’. Trịnh Chân cảm thấy kỳ lạ, ừm, bọn họ đổi chỗ ngồi mới có một tháng mà phải không?

Không giống như thường ngày, Mộ Tây thực nghiêm túc giới thiệu ẹ cậu người bạn mới ngồi cùng bàn với mình, Triều Liệp. Trịnh Chân càng cảm thấy kỳ lạ, tựa hồ lúc trước khi giới thiệu mình và Lý Triết, Mộ Tây chỉ tùy ý nói mấy câu thôi.

Không giống như thường ngày, vị trí của Trịnh Chân từ chỗ bên cạnh tay phải của Mộ Tây lại biến thành đối diện với Mộ Tây, bởi vì Triều Liệp đang ngồi vào vị trí vốn dĩ của cậu. Trịnh Chân càng cảm thấy kinh ngạc, vừa rồi hình như là Mộ Tây lôi kéo Triều Liệp vào chỗ ngồi.

Không giống như thường ngày, lúc ăn cơm Lý Triết bắt đầu thất thần, thậm chí ngay cả vấn đề của Tịch nữ sĩ cũng không nghe được. Trịnh Chân cảm thấy hình như không đứng chỗ nào đó, nhưng mà cậu lại nói không ra lời được.

Lại không giống như thường ngày, cái vòng nhỏ hẹp của bọn họ không còn là ba người nữa, Triều Liệp gia nhập, Trịnh Chân cảm thấy không thể tin được, nhưng mà tựa như hết thảy lại rất hợp tình hợp lý.

Hết thảy, bắt đầu từ hôm nay, đều phát triển theo một chiều hướng mà Trịnh Chân không thể tưởng tượng được.

...

Thứ bảy, ngày 29 tháng 3 năm 2008.

Vẫn như trước cùng nhau đến nhà Mộ Tây ăn cơm, sau đó được Tịch nữ sĩ dẫn đi dạo phố.

Đã bốn mươi một tuổi mà Tịch nữ sĩ vẫn trẻ trung xinh đẹp như trước, dẫn theo ba đứa trẻ to xác đi dạo phố liên tục khiến người ta chú ý, đều là ánh mắt ngưỡng mộ và yêu thích, nhưng Trịnh Chân lại cảm thấy chẳng chút thoải mái.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, cậu không phải con trai của Tịch nữ sĩ, thậm chí tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, cậu và bọn họ không phải người ở cùng một thế giới.

Loại trung tâm thương mại lớn thế này Trịnh Chân rất ít đến, cái nơi tùy tiện chọn một bộ quần áo đã tốn sáu bảy trăm thậm chí vài ngàn đồng, cậu không quen.

Tại thời điểm mỗi tháng cậu chỉ có mấy trăm đồng tiền sinh hoạt phí, một bộ quần áo của Mộ Tây và Lý Triết đã có thể đủ cho cậu một tháng không lo ăn mặc. Tại thời điểm cậu có thể mua đồ của Jeanwest(*), Mộ Tây và Lý Triết đã mặc đồ của Levi's. Tại thời điểm mỗi tháng thậm chí hai tháng cậu mới mua được một bộ quần áo, Mộ Tây và Lý Triết lại đang oán giận tủi quần áo quá nhỏ.

(*) Jeanwest là một thương hiệu thời trang của Úc.

Cậu đã quen vậy rồi, không phải sao?

Trịnh Chân im lặng nhìn Tịch nữ sĩ vui vẻ phấn chấn vì con trai chọn quần áo ở phía trước, nhìn Mộ Tây mặt ủ mảy ẻ chỉ muốn nhàn hạ mà không muốn đi thử quần áo, nhìn Lý Triết vĩnh viễn mỉm cười. Cúi đầu, nhìn vết bụi trên đôi giày thể thao của mình, cậu nghĩ, chắc phải đi mua đôi giày khác rồi.

Thứ sáu, ngày 4 tháng 4 năm 2008, tiết thanh minh.

Cũng như những đợt nghỉ lễ nho nhỏ trước đó, Mộ Tây về nhà, Lý Triết về nhà, thành viên mới gia nhập Triều Liệp về nhà, dì Lưu cũng về nhà, mà vốn là người J thị, Trịnh Chân lại không về.

Nằm ngẩn người trên ghế sôpha trong căn nhà trọ nho nhỏ, cậu đã quen một mình sinh hoạt như vậy rồi. Rời giường, rửa mặt, ngẩn người, ăn cơm, làm bài tập, đọc tiểu thuyết, đi ngủ. Cứ thế tuần hoàn.

Buổi chiều chủ nhật, Mộ Tây trở lại, xách theo một cái vali thật to. Trịnh Chân biết trong vali là quần áo, mỗi lần về nhà, Mộ Tây đều mang một vali quần áo thật to trở lại.

“Tiểu Chân, nhanh tới đây!” Mộ Tây thực hưng phấn mà gọi cậu.

“Sao vậy?” Trịnh Chân vừa đóng cửa nhà vừa hỏi cậu.

Mộ Tây lấy một đồng quần áo từ bên trong vali ra, ném lên sôpha.

“Cậu có thể dừng ném đồ đạc lung tung được không?” Trịnh Chân bất đắc dĩ bước qua, chuẩn bị một lúc nữa thay cậu thu dọn, “Cậu sao lại mua một đồng quần áo mặc nhà như vậy? Định một tuần không mặc trùng sao?”

“Tớ mua có năm bộ thôi mà, bộ này cho cậu, lớn hơn tớ một size, tớ cảm thấy cậu sẽ mặc vừa á.” Mộ Tây đưa cho cậu một bộ màu vàng nhạt, mặt trên in hoa văn SpongeBob.

“Đây là phong cách của cậu phải không?” Trịnh Chân nhướn mày.

“Cút!”

Trịnh Chân nhìn thoáng qua bốn bộ khác, ngoại trừ bộ màu đen kia còn miễn cưỡng xem như là quần áo của nam sinh, những thứ khác, nói là thời trang trẻ em cậu cũng tin.

“Cậu mua nhiều như vậy làm gì? Hai bộ in hình bò sữa kia còn giống nhau như đúc, bắt quá bộ màu đen lại lớn như vậy, cậu mặc vừa sao?”

“Ánh mắt đó của cậu là ý gì hả? Rõ ràng là không giống mà. Tớ muốn mặc bộ có in bò sữa trắng, còn hình con gà vàng này là Lý Triết, bộ bò sữa màu đen là của Triều Liệp, SpongeBop là của cậu, hồ ly đỏ là cho Đồng Phong.”

“... Mấy người khác tớ không nói, dù sao chuyện cậu bị thần kinh cũng không phải mới biết ngày một ngày hai. Nhưng Đồng Phong là xảy ra chuyện gì? Cậu và cậu ta quen thuộc lắm sao?”

Mộ Tây có khi thật sự như một tiểu vương tử, cậu sẽ nghĩ gì là làm cái nấy, bởi vì trong nhà bảo hộ cậu quá tốt, thế cho nên thế giới của cậu cũng đơn thuần như trong truyện cổ tích vậy.

Cậu và Trịnh Chân, hoàn toàn không giống. Thế giới của Trịnh Chân, không có truyện cổ tích.

Cuối cùng, Trịnh Chân vẫn cự tuyệt SpongeBop, theo bản năng cũng không chọn bộ bò sữa màu trắng kia, mà là cướp bộ hồ ly đỏ vốn nên là của Đồng Phong, mặc kệ nó lớn hơn hai size.

Chủ nhật, ngày 13 tháng 4 năm 2008.

Trịnh Chân mặc đồ in hình hồ ly đỏ, ngồi gặm táo, Mộ Tây mặc đồ in hình SpongeBop ngồi nhắn tin, Lý Triết mặc đồ in hình con gà vàng đi vào phòng bếp phụ giúp dì Lưu.

Lại nói tiếp, việc này và trước kia cũng không có gì khác biệt, nhưng Trịnh Chân không biết, sau ngày này, cuộc đời của cậu sẽ không bao giờ là thứ cậu có thể khống chế được nữa.

Nửa tiếng sau, Triều Liệp và Đồng Phong đến.

Hai tiếng sau, Đồng Phong thần kinh thô hời ra vấn đề trở thành mỗi lửa kia.

Bốn tiếng sau, Mộ Tây thẳng thắn nói với cậu rằng mình thích Triều Liệp, Trịnh Chân rốt cục biết được trên đời này có một loại tình cảm kị tên là, đồng tính luyến ái.

...

Đêm nay, trời không trăng, gió thổi lớn.

Trịnh Chân phiền muộn trở mình, không biết bản thân vì cái gì lại mơ thấy đoạn thời gian học trung học kia. Cậu cầm di động lên nhìn thời gian, 6 giờ 10 phút sáng, là buổi sáng sớm của lớp 12 năm ấy, vì thế càng thêm phiền muộn.

Kỳ thật từ một năm trước bắt đầu cùng mọi người đã tách ra thành những lối đi riêng, không chỉ có Mộ Tây, Trịnh Chân cũng cắt đứt liên hệ với bạn bè thời trung học. Nhưng cố tình cậu lại tìm được Mộ Tây, mà Đồng Phong, cũng tìm được cậu.

Hôm kia Triều Liệp và Mộ Tây tái hợp, hôm qua bị cú điện thoại của Mộ Tây đánh thức, những cảnh trong mơ đã tiêu thất từ nửa năm trước cũng theo đó mà trở về. Ở trong mộng, cậu thấy Mộ Tây thâm thương trộm mền thậm chí theo đuổi Triều Liệp, thấy Đồng Phong thần kinh thô, thấy Lý Triết tươi cười ôn hòa. Những điều này, đều là những việc cậu không muốn nhìn thấy nhất.

Nằm trên giường, Trịnh Chân cầm di động bắt đầu xem Weibo.

[Nếu năm năm trước tớ gửi cho cậu một tin nhắn, cậu sẽ nói gì với tớ?]

Năm năm trước... Năm 2005... Lớp 9.

Nói ‘Cậu phải học tập thật tốt nhé’? Không, thành tích của cậu vẫn luôn rất tốt.

Nói ‘Cậu phải quan tâm cha mẹ mình’ sao? Không, bọn họ không cần cậu quan tâm.

Nói ‘Tớ nên rời nhà đi’? Không, sẽ chẳng có ai lắng nghe ý kiến của cậu cả.

Trịnh Chân bỗng nhiên nở nụ cười, có cái gì đâu chứ? Nói thì phải làm thế nào đây? Cậu ấy cái gì cũng không thay đổi, cậu chỉ có thể chấp nhận, vô luận phát sinh chuyện gì.

Cuộc sống như thế, cậu đã quen rồi.

Từ khi nào thì bắt đầu quen với nó? Cậu không nhớ rõ.

Không nhớ rõ khi còn bé, ba mẹ luôn khắc khổ vì mấy đề tài bản thân mình nghe không hiểu, không nhớ rõ cậu còn có một anh trai cùng mẹ khác cha, không nhớ rõ sau đó cha mẹ ly hôn, không nhớ rõ mẹ kết hôn cùng với người yêu cũ, không nhớ rõ cậu rốt cục cũng gặp được anh trai trong truyền thuyết kia, không nhớ rõ cha mẹ tranh chấp vì quyền nuôi nấng, không nhớ rõ chẳng có ai muốn chiều cố mình...

Cầm di động lên, bắt đầu gõ chữ.

[Angles fall down]

Post lên.

Bốp!

Di động đập vào trên mũi.

“Ui... Đau quá.” Trịnh Chân ôm cái mũi trở mình, ánh mắt đỏ hồng, sau đó, một giọt chất lỏng lướt qua huyết Thái Dương, cuối cùng biến mất dưới gối nằm.

7. Phần II - Chương 2

2.

Bởi vì Triều Liệp và Mộ Tây tái hợp, cái vòng nhỏ hẹp của năm người tựa hồ lại có dấu hiệu sinh động trở lại.

Kỳ nghỉ mười một ngày năm 2010.

Dưới lầu căn nhà trọ nho nhỏ, Triều Liệp xách túi lớn, Mộ Tây xách túi nhỏ, chào tạm biệt Trịnh Chân.

Nhìn áo T-shirt tình nhân, quần kaki và giày thể thao trắng của hai người, Trịnh Chân cười cười trêu nói, “Tiểu Tây, cậu thật sự là một chút tiến bộ cũng không có, ngoại trừ quần áo tình nhân mặc nhà thì là T-shirt tình nhân, cậu có thể ấu trĩ thêm chút nữa không?”

“Quần áo tình nhân mặc nhà?” Triều Liệp nhướn mày, ý vị sâu xa mà nhìn Mộ Tây, y chỉ có thể nghĩ đến bộ quần áo mặc nhà đầy trẻ con hồi năm lớp 11 kia.

Ánh mắt Mộ Tây có chút dao động, ấp úng nói, “Chính là năm lớp 11 ấy... Tớ mua năm bộ... Vốn ban đầu tớ muốn mặc bộ có hoa văn bò sữa màu trắng, cho cậu mặc bộ bò sữa màu đen... Nhưng mà Trịnh Chân cướp bộ kia của Đồng Phong, chỉ còn lại duy nhất bộ bò sữa màu đen là size lớn nhất... Tớ sợ cậu ngại bộ đó ấu trĩ cho nên mới đưa cho Đồng Phong! Tớ không muốn mặc cùng kiểu với Đồng Phong đâu!”

Triều Liệp cúi đầu ghé sát vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói, “Bảo bối, cậu không cần khẩn trương như vậy, buổi tối chúng ta lại chậm rãi nói.”

Mộ Tây lập tức đỏ mặt, cúi đầu chân tay luống cuống.

Trịnh Chân bắt đấm dĩ mà trở mình xem thường, Mộ Tây vẫn đơn thuần trước sau như một, Triều Liệp lại càng ngày càng trở nên phúc hắc hơn.

“Đúng rồi, tớ quên nói, Đồng Phong nói muốn đến X thị, đến lúc đó cậu ra đón cậu ấy đi.” Triều Liệp trêu chọc Mộ Tây xong rồi, quay đầu lại quăng cho Trịnh Chân một quả bom thật bự.

“Tớ sao không nghe cậu ta nói gì hết vậy?” Trịnh Chân hỏi.

Mộ Tây cũng mờ mịt mà nhìn về phía Triều Liệp, “Vậy chúng ta vẫn đi ra ngoài chơi như vậy được sao? Anh không muốn gặp Đồng Phong hả?”

“Bảo bối, tình địch gặp lại sẽ đỏ mắt đó.”

Đồng tử Trịnh Chân mãnh liệt co rụt lại, khiếp sợ mà nhìn Triều Liệp. Cho nên nói, khi đó Đồng Phong là thật sự thích Mộ Tây, không phải chỉ diễn kịch thôi phải không?

“Các cậu không phải chỉ đang diễn kịch thôi sao?” Mộ Tây vẫn không hiểu được.

Triều Liệp không trả lời vấn đề của cậu, mà là ủy khuất hỏi, “Chẳng lẽ cậu muốn ở lại gặp Đồng Phong sao? Nhưng mà tớ đã sắp xếp hành trình tốt lắm rồi.”

“Tớ đâu có, tớ chỉ là thấy...”

“Không phải là được rồi. Có Trịnh Chân ở X thị, chúng ta có thể an tâm đi chơi rồi. Giờ chúng ta nên đến sân bay thôi.” Triều Liệp dắt tay Mộ Tây đón taxi, để lại một mình Trịnh Chân đứng tại chỗ tiêu hóa mớ tin tức cực lớn kia.

Đồng Phong muốn tới X thị.

Mình phải đi đón Đồng Phong.

Đồng Phong và Triều Liệp là tình địch.

Đồng Phong thật sự thích Mộ Tây.

Trịnh Chân lại nghĩ tới cuộc điện thoại kia.

Cậu hỏi: Này, Đồng Phong, cậu lúc trước... Có phải cũng thích Tiểu Tây hay không...

Y đáp: ... Vợ bạn không thể động vào, điều này lão tử vẫn biết!

Bỗng nhiên cảm thấy bản thân thực buồn cười. Y không phủ nhận, không phải sao? Biết và làm được là hai chuyện khác nhau, không phải sao?

Hai giờ ba mươi phút sau, di động của Trịnh Chân vang lên.

Là Đồng Phong gọi đến.

Cậu nhìn di động ở trên bàn vẫn luôn chấn động, sau đó dừng lại, sau đó lại tiếp tục chấn động.

“Alô.”

“Trịnh Chân, điện thoại của Triều Liệp sao lại tắt máy rồi? Đã hơn mười giờ rồi mà cậu ta còn lẩn giường sao?!”

“...” Trịnh Chân không nói gì, cho dù Triều Liệp đang lẩn giường cũng đừng đến hỏi cậu chứ? Cậu cũng bị Triều Liệp đuổi ra khỏi nhà trọ của Mộ Tây mà. “Cậu chưa gọi cho Tiểu Tây sao? Triều Liệp có lẩn giường cũng là lẩn trên giường Tiểu Tây.”

Bên kia dừng lại một giây mới lên tiếng, “Điện thoại của Mộ Tây cũng gọi không được.”

“À, có thể bọn họ đã lên máy bay rồi.” Trịnh Chân thực bình tĩnh mà trả lời, “Tớ nhớ Mộ Tây nói 10:40 sáng nay sẽ lên máy bay mà.”

“...” Đồng Phong nhất thời hóa thân thành giáo chủ ma giáo, “Con mẹ nó! Tớ cũng đang chuẩn bị lên máy bay nè! Hai giờ là tới X thị rồi! Bọn họ đi hết rồi tớ phải làm thế nào đây?!”

“Cậu có thể lựa chọn trả vé, có lẽ còn kịp đó.” Trịnh Chân thực nghiêm túc mà ra đề nghị.

“... Trịnh Chân, cảm giác cậu đang vui sướng khi người gặp họa của tớ đây là ảo giác phải không? Hai chúng ta là bạn bè mà phải không?”

“Ồ...” Bạn bè sao? Đã từng, nhưng mà về sau, còn phải xem lại.

“2:00 tớ sẽ xuống máy bay, cậu tới đón tớ, thoải mái quyết định như vậy đi!”

“Cậu tự mình đón taxi đến đây đi, buổi chiều 2:30 đến 5:30 tớ có một buổi dạy kèm, không có thời gian.” Thoải mái sao? Không, tớ một chút cũng không thoải mái, cho nên cậu cũng đừng mong thoải mái.

“... Cậu xác định các cậu không phải đã thương lượng với nhau đùa giỡn tớ chứ?”

Trịnh Chân mỉm cười, “Tớ xác định. Cậu không hề nói cho tớ biết cậu muốn tới X thị, 8:20 sáng hôm nay Triều Liệp mới nói cho tớ biết cậu muốn tới, có thể chỉ có mình Triều Liệp muốn đùa giỡn cậu thôi.”

Cúp điện thoại, khoe miệng Trịnh Chân vẫn mang vẻ cười mỉa mai như cũ.

Tớ đã không muốn đi lấy lòng cậu nữa. Có lẽ ngay cả bản thân cậu cũng chưa ý thức được phải không, ngay cả khi làm bạn của cậu, tớ cũng luôn là kẻ dự bị.

Đồng Phong ở đầu bên kia điện thoại phì cười cào cào tóc! Mẹ nó! Bộ lão tử không đáng gặp mặt như vậy sao! Một đám chạy trốn chạy trốn, không rảnh không rảnh!

Nhìn vé máy bay và chứng minh nhân dân trong tay, y dứt khoát kiên quyết mà lên máy bay. Lão tử nhất định phải đến hỏi cho rõ ràng!

Toàn bộ buổi chiều dạy kèm, Trịnh Chân đều có chút không yên lòng.

Học sinh của cậu là một nam sinh mới vừa lên lớp 12, thân hình cao lớn, bề ngoài tuần lã, vóc dáng 1m8, tùy tiện đứng đó cũng chính là đại biểu cho thiếu niên dương quang của thời đại. Chỉ là không thích học tập, trong nhà đã mời vài giáo viên về dạy kèm tại nhà, hiện tại đến phiên Trịnh Chân.

“Anh có tâm sự sao?” Tư thế ngồi của nam sinh thực tùy ý, có chút cảm giác bĩ bĩ.

Trịnh Chân hoàn hồn, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Chỉ là suy nghĩ khả năng của việc bạn tốt bên cạnh đều là cong, còn mình lại thẳng có bao nhiêu.” Có chút có lệ trả lời, vừa tùy tiện lại có vẻ vui đùa, nhưng mà chỉ có mối quan hệ không tồi mới có thể nói như vậy.

Nam sinh nghe đến đây liền hứng thú đặt bút trong tay xuống, hỏi “Anh được nam sinh tỏ tình sao?”

Trịnh Chân liếc cậu ta một cái, bày ra vẻ mặt bí hiểm nói, “Không, tôi đang nghĩ nếu tôi tỏ tình với một nam sinh thì tỷ lệ thành công được mấy phần.”

“...”

Nam sinh không nói gì, không biết là bị ghen hay là bị bất ngờ, chỉ là yên lặng nhìn Trịnh Chân, nhìn cậu ta có chút hoảng hốt lại có chút lo lắng, vì thế trong giọng nói nhện không được mang theo một chút không kiên nhẫn, “Làm bài tập của cậu đi, nếu không đậu vào X đại cũng đừng liên lụy khiến tôi xấu hổ.”

“Nói không chừng tôi lại không muốn đậu.”

Trịnh Chân phun trào, “Thật không biết đám nhóc con các cậu bây giờ nghĩ cái gì, tư tưởng thiệt phức tạp.” Kỳ thật cậu cũng chỉ lớn hơn nam sinh ba tuổi mà thôi.

Nam sinh gật đầu, “Chủ yếu là tiếp xúc với người có tư duy rất đảo điên, đúng không, thầy giáo nhỏ?”

“...” Đây là đang trả thù mình vừa mới gọi cậu ta là nhóc con sao? Đúng không? Đúng không! Trịnh Chân xù lông, “Làm bài tập của cậu đi!”

Sau khi xù lông, Trịnh Chân vẫn không yên lòng mà gửi tin nhắn cho Đồng Phong.

[Đến thành phố chưa?]

Qua một lúc, Đồng Phong gửi tin nhắn trả lời.

[Đang ở khách sạn, tớ ngủ trước một lát, cậu tan học thì tới tìm tớ, phòng 533 khách sạn Cẩm Giang]

“Nhìn biểu tình của anh kia, tỏ tình thất bại hả?”

Trịnh Chân thu hồi di động, khinh bỉ nhìn cậu ta một cái nói, “Vậy mà cậu cũng tin? Nhóc con quá ngây thơ rồi.”

Nam sinh thở dài, hơi có vẻ bất đắc dĩ hỏi, “Hôm nay anh có vẻ là lạ, rốt cục làm sao vậy?”

“Không có gì, bạn học hồi trung học đến đây chơi, kết quả tên Triều Liệp kia kéo Tiểu Tây chạy mất, quảng người ta cho tôi, cậu cho chút đề nghị đi, ở X thị có cái gì chơi vui.”

Nam sinh nghĩ nghĩ rồi nói, “Vậy tôi dẫn hai người các anh đi chơi là được rồi.”

“Cậu rảnh lắm sao?”

“Thời gian bồi anh vẫn phải có.”

“...”

“...”

Sau một phút đồng hồ mắt to trừng mắt nhỏ, Trịnh Chân thỏa hiệp, “Hiện tại trẻ con nhiệt tình không dễ có a, ngày mai anh đến đón cậu nhé.” Nói xong vươn tay muốn xoa đầu nam sinh.

Nam sinh một tay bắt lấy móng vuốt của Trịnh Chân, một tay ngược lại xoa xoa đầu cậu, cười tủm tỉm mà nói, “Anh là muốn đón tôi cùng ngồi xe bus sao?”

“...”

Cho nên nói đám nhóc con gì đó, là không đáng yêu nhất! Trong lòng Trịnh Chân hung tợn mà phun trào.

8. Phần II - Chương 3

3.

5 giờ 25 phút, Trịnh Chân như ngày thường chuẩn bị rời đi, lại bị nam sinh ngăn lại, “Muốn đi tìm bạn học của anh sao?”

Trịnh Chân nhướn mày, “Sao vậy?”

Nam sinh đứng dậy cùng với cậu, nói “Tôi đưa anh.”

Trịnh Chân nhíu mày, từ chối nói, “Không cần, cậu ta còn đang ngủ, tối nay tôi đi gặp.”

Trong mắt nam sinh tựa hồ mang theo điều gì đó không rõ ngụ ý, sau đó cười cười, dùng một loại ngữ khí không để cho người ta cự tuyệt nói, “Vậy tôi theo anh trở về trường học.” Sau đó xoay người lấy chìa khóa và ví tiền.

Ngồi trên xe, di động trong túi áo Trịnh Chân đột nhiên chấn động. Là một tin nhắn, người gửi: Mộ Tây.

[Đồng Phong thật sự đến X thị sao?]

[Đã đến rồi, buổi dạy kèm của tớ vừa mới kết thúc, buổi tối sẽ đi tìm cậu ta.]

[Hai người các cậu đều không quen thuộc ở đây, không thành vấn đề chứ?]

[Không sao, Sử Hàng Viễn đồng ý hỗ trợ.]

[Vậy là tốt rồi, đêm nay tớ và Triều Liệp đi chùa Cổ Lăng, nơi này được lắm, bắt quá người thiệt nhiều.]

[= = Được nghỉ lễ tận mười một ngày chỗ nào mà không đông người, cậu thỏa mãn chưa.]

[Được rồi, Triều Liệp giục tớ đi tắm rửa, chút nữa lại tán gẫu tiếp.]

Trịnh Chân cười cười, bỗng nhiên cảm thấy Triều Liệp tìm không phải là bạn trai, mà là con trai.

Sử Hàng Viễn vừa lái xe vừa hỏi, “Bạn học của anh sao?”

“Là Mộ Tây, bị người nhà cậu ấy giục đi tắm.”

“Người tới hôm nay chưa từng nghe anh đề cập qua phải không? Quan hệ giữa các anh thế nào?” Sử Hàng Viễn thuận miệng hỏi.

“Cũng tạm tạm.” Trịnh Chân rõ ràng không muốn nói, Sử Hàng Viễn cũng không tiếp tục hỏi, không khí trong xe lại an tĩnh một cách quái dị.

Bảy giờ tối, Đồng Phong gọi điện thoại đến.

“Trịnh Chân, cậu sẽ không định để tớ tự sinh tự diệt chứ?”

“Tớ không phải là đang chờ ngài đây truyền triệu hay sao.”

“Vậy cậu mau tới dẫn tớ đi ăn cơm đi!” Đồng Phong vô lực thét gào.

“Tuân chỉ.” Khóe miệng Trịnh Chân hiện lên một độ cong vi diệu, cầm áo khoác ra khỏi cửa, đi diện thánh.

Vừa gặp mặt, Đồng Phong liền bắt đầu oán giận đám anh em không chút đáng tin này, “Tớ nói a, tốt xấu gì cũng là bạn học ba năm, tớ thật vất vả mới đến một lần vậy mà cả đám đều trốn tránh tớ, mà tớ và cậu ta là đồng hương nữa chứ, ngay cả cậu cũng vứt bỏ tớ.”

“Cậu không phải chọc gì Triều Liệp rồi chứ? Khiến cậu ta chửi cậu như vậy?” Trịnh Chân muốn hỏi nhất chính là, ‘Đồng Phong, cậu có phải thật sự thích Mộ Tây hay không, thậm chí hiện tại vẫn còn thích cậu ấy, nếu không vì sao Triều Liệp lại nói hai người là tình địch?’

Nhưng mà cậu không dám hỏi, cậu đã hỏi một lần, Đồng Phong nói bạn vợ không thể động vào, lại không trả lời vấn đề của cậu. Vậy là thích phải không? Triều Liệp vừa ghen tuông nhỏ mọn lại vừa phúc hắc, đối với Mộ Tây lại trông chừng kỹ như thế, nhất định là đã nhìn ra cái gì mới có thể nói vậy phải không?

Đồng Phong không chú ý đến biểu tình của Trịnh Chân, vẫn như trước bày ra bộ dáng tùy tiện đáp, “Tớ chọc cậu ta chỗ nào chứ? Bởi vì cậu ta tớ còn bị người khác hoài nghi tính hướng đây này, cậu ta còn muốn thế nào nữa?”

Trong lòng Trịnh Chân đột nhiên nhảy dựng, giả vờ cười nhạo nói, “Cậu không phải là thích Triều Liệp chứ? Hóa ra cậu cũng có mặt thụ này nữa.”

“Cút đi, tớ có thích cũng sẽ thích cậu chứ không phải cậu ta, giảm thọ!” Đồng Phong thuận miệng nói, sắc mặt Trịnh Chân lại thay đổi, liền bị Đồng Phong nhìn đến, cho rằng cậu mất hứng vì bị mình lấy làm ví dụ, liền giải thích một chút, “Tớ chỉ là nói như vậy thôi, tớ vốn thích con gái!” Sau đó nhăn mặt nhíu mày nhỏ giọng than thở nói, “Chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, ba đứa là con, gốc lâu một chút bản thân tớ cũng phải nghi ngờ mình thích là nam hay nữ nữa nè.”

Trịnh Chân nghe vậy bĩu môi nói, “Vậy cậu còn dám tới X thị? Vội vã biến thành con sao?”

“...” Đồng Phong cắn răng nói, “Còn không phải vì một đám các cậu vừa tốt nghiệp liền một chút tin tức cũng không có, tớ không tới tìm các cậu, các cậu sẽ còn nhớ tớ tới sao!”

Trịnh Chân không đáp lại, trong lòng nói ai không nhớ tớ ai còn chưa nhất định đâu.

Nhìn cậu không nói lời nào, Đồng Phong nổi giận nói, “Tớ biết ngay mà!”

Cậu biết cái đêch gì! Trịnh Chân lườm y một cái nói, “Đi ăn cơm, cơm nước xong trở về ngủ, ngày mai dậy sớm một chút, đi cùng với bạn tớ nữa.”

Đồng Phong hồ nghi nhìn cậu một cái, hỏi “Bạn của cậu? Nam hay nữ?”

“Nam.”

Biểu tình của Đồng Phong càng quái dị, nhưng mà không nói gì nữa. Trịnh Chân nghĩ nghĩ cũng chẳng hiểu gì, cũng không để ý đến y nữa.

Cơm nước xong, Trịnh Chân trở về ký túc xá, chỉ cảm thấy một thân mệt mỏi, ngay cả chơi game cũng không muốn, trực tiếp tắm rửa đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sử Hàng Viễn lái xe đến ký túc xá nam của X đại đón Trịnh Chân.

Nhìn Trịnh Chân ngáp mấy cái liền, ánh mắt Sử Hàng Viễn đổi đổi, sau đó cười nhạt nói, “Không ngủ ngon sao? Gặp lại bạn học cũ liền hưng phấn như vậy?”

Trịnh Chân ngả lưng dựa vào ghế phó lái, hữu khí vô lực khinh bỉ cậu ta, “Nhóc con suốt ngày ở trong đầu đều nghĩ chuyện linh tinh, anh đây là gặp ác mộng cả đêm đó.”

“Cho dù gặp ác mộng cũng là có liên quan đến vị bạn học cũ kia của anh phải không? Đây là phải suy nghĩ rất nhiều ngày, cho nên mới có thể khắc sâu đến mức ban đêm cũng nằm mộng thấy.”

Nhìn Sử Hàng Viễn một chút ý tứ khởi động xe cũng không có, Trịnh Chân bất đắc dĩ thỏa hiệp, “Đừng làm rộn, thời gian không còn sớm.”

“Anh thích anh ta phải không?” Sử Hàng Viễn nhìn chằm chằm vào mắt cậu hỏi.

Ánh mắt Trịnh Chân có chút bối rối, muốn né tránh cái nhìn của cậu ta, lại phát hiện bản thân như vậy thoát nhìn càng chột dạ, vì thế miễn cưỡng đối diện với cậu ta, “Đừng nói bừa, cậu ấy là... thẳng, cậu ấy không thích nam.” Lời này Trịnh Chân càng nói thanh âm càng nhỏ, một chút lo lắng cũng không có. Câu nói kia của Triều Liệp vẫn luôn quanh quẩn bên tai của cậu, như là đang cười nhạt cậu không biết, còn có tín nhiệm buồn cười của cậu.

Không khí trong xe lại bắt đầu nặng nề áp lực, khiến Trịnh Chân cảm giác bản thân không thể hô hấp, tựa hồ giây tiếp theo sẽ hít thở không thông. Cậu giật giật khóe miệng, hiện lên một độ cong tự giễu.

Rốt cục, Sử Hàng Viễn cũng buông tha cho cậu, có lẽ cảm thấy giờ phút này, biểu tình của Trịnh Chân quá mức bi ai, khiến ánh mắt cậu ta đau đớn, trái tim đau, gan phổi đau, toàn thân cũng không thoải mái. Vì thế cậu ta chuyển dời ánh mắt, trầm mặc khởi động xe, sau đó vui vẻ phát hiện mình không biết phải đi đâu, có sẵn cái cớ để đánh vỡ yên lặng, “Đi chỗ nào?”

Trịnh Chân há to mồm hô hấp một chút, hung hăng nhắm mắt một lúc lâu mới lên tiếng, “Khách sạn Cẩm Giang, trực thuộc Viên thị.” Sau đó lấy điện thoại di động ra, giả vờ trấn định mà gửi tin nhắn cho Đồng Phong.

[Xuống đi, vài phút nữa bọn này sẽ đến.]

Không đến mười phút sau, xe dừng lại dưới lầu của khách sạn Cẩm Giang. Đồng Phong đứng ở bậc thang tại cửa chính, cầm di động tựa hồ đang gọi tin nhắn. Trịnh Chân không xuống xe, chỉ là hạ cửa kính xuống gọi một tiếng, “Đồng Phong.”

Đồng Phong ngẩng đầu, ánh mắt đảo một vòng liền thấy Trịnh Chân, vài bước chạy tới bên cạnh xe, ngồi ở ghế sau, không nói gì.

Trịnh Chân có chút mệt mỏi, miễn cưỡng nâng tinh thần giới thiệu nói, “Đây là Sử Hàng Viễn. Đây là bạn hồi trung học của tôi, Đồng Phong.”

Sau khi hai người khách khí lên tiếng chào hỏi, Trịnh Chân hỏi, “Cậu có nghĩ muốn đi chỗ nào hay không?”

Đồng Phong nhún nhún vai, “Ở đâu có quen thuộc chỗ này, hai người dẫn đi chỗ nào liền đi chỗ đó đi.”

Tối hôm qua Trịnh Chân quả thật ngủ không ngon, cậu vẫn luôn mơ thấy cảnh tượng thời trung học, nhất là buổi tối hôm đó Đồng Phong hỏi mình và Mộ Tây có phải là đồng tính luyến ái hay không, đoạn thời gian Triều Liệp vắng mặt Đồng Phong luôn chiều cố Mộ Tây, còn có cậu và Đồng Phong ở dưới nhà Mộ Tây tranh chấp, bản thân đánh y một quyền, những cảnh tượng này không ngừng xuất hiện trong giấc mơ của cậu, biến thành cậu vừa đau đầu vừa nóng nảy, chỉ kém một chút là hai mắt thâm quầng. Vì thế cậu buồn bã ỉu xiu nói, “Hai người thương lượng đi, tôi ngủ một lát.” Hô hấp của Trịnh Chân rất nhanh liền bắt đầu trở nên vững vàng, xem ra là thật sự ngủ rồi.

Nghi hoặc trong lòng Đồng Phong càng lớn, “Tối hôm qua cậu ta ngủ không ngon sao?”

Sử Hàng Viễn nhìn gương mặt mệt mỏi của Trịnh Chân, trong lòng đau xót không thôi, trên mặt lại là cần thận bình tĩnh, “Đây không phải là sự thật rõ ràng sao?”

Đồng Phong trầm mặc một chút, hỏi “Quan hệ của hai người là như thế nào?”

Sử Hàng Viễn hỏi ngược lại, “Anh ấy nói như thế nào?”

“Cậu ấy nói hai người là bạn bè,” Đồng Phong gắt gao nhìn chằm chằm Sử Hàng Viễn, tựa như muốn từ trên mặt của cậu ta nhìn ra điều gì.

“Anh ấy nói là bạn bè, thì là bạn bè.” Sử Hàng Viễn thản nhiên đáp lại, sau đó chuyển hướng đề tài, “Anh có chỗ nào muốn đi hay không?”

“Cậu quyết định đi, dù sao cũng là chỗ của cậu, cậu quen thuộc hơn tôi.”

Đồng Phong không có tâm tư vui chơi gì, chung quy y vẫn cảm thấy quan hệ giữa Trịnh Chân và Sử Hàng Viễn không bình thường. Y và Trịnh Chân học cùng ba năm, cùng một chỗ lăn lộn ba năm, Trịnh Chân có bao nhiêu bạn bè y rất rõ ràng, kết quả bỗng nhiên có một ngày Trịnh Chân dẫn theo một chàng trai xa lạ xuất hiện trước mặt y, ngay cả giải thích cũng không có, y có thể không hoài nghi sao? Nhìn Trịnh Chân mệt thành như vậy, y cũng nhịn không được hoài nghi một chút, đêm qua rốt cục Trịnh Chân đã làm gì, cùng một chỗ với ai. Không phải tư tưởng của y hạ lưu, mà là trong năm người bạn họ đã có ba tên là GAY, y thật sự không có biện pháp ngăn cản bản thân hoài nghi Trịnh Chân có phải cũng thích nam hay không, có phải đã cùng một chỗ với cái tên gọi là Sử Hàng Viễn này hay không, thậm chí đêm qua cũng cùng một chỗ.

Nhìn Đồng Phong tâm thần không yên nghĩ đông nghĩ tây, Sử Hàng Viễn cũng không muốn giải thích, cũng lười giải thích, cậu ta còn vui mừng vì Đồng Phong hiểu lầm mình và Trịnh Chân, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, “VẬY ĐẾN LẶNG MỘ TẦN THỦY HOÀNG ĐI, TRỊNH CHÂN NÓI CHƯA TỪNG ĐI, HƠN NỮA TRÊN ĐƯỜNG ĐI CŨNG MẮT KHOẢNG NỬA TIẾNG, CÓ THỂ ĐỂ ANH ẤY NGHỈ NGƠI MỘT LÁT.”

Sử Hàng Viễn nói, xuất phát điểm từ đầu đến cuối đều là Trịnh Chân, Đồng Phong không muốn hiểu lầm cũng khó. Tinh thần của y mơ hồ mà lung tung đáp lại một tiếng, ngồi ở ghế sau cũng không nói gì nữa.

Sử Hàng Viễn nhếch khoe miệng, khởi động xe, một đường chậm rãi chạy đi, càng khiến Đồng Phong cảm thấy dụng tâm và chiếu cố của cậu ta đối với Trịnh Chân. Khoe miệng Sử Hàng Viễn tươi cười bí hiểm, cậu ta rất am hiểu, thuật công tâm.

9. Phần Ii - Chương 4

4.

Hành trình hơn nửa giờ, Sử Hàng Viễn cứ thế mà kéo dài thành một giờ, bất quá trên xe chỉ có hai hành khách, một người ngủ thật say, một người tâm thần không yên, chẳng ai có lòng thanh thản mà để ý.

“Trịnh Chân, dậy đi, chúng ta đến rồi.” Sử Hàng Viễn nhẹ nhàng lay cậu, giọng nói ôn nhu, Trịnh Chân đang buồn ngủ mơ hồ cũng chẳng nghe được, ngược lại khiến trong lòng Đồng Phong vốn một đường miên man suy nghĩ lại càng nghĩ nhiều hơn.

Ngủ một đường, tinh thần Trịnh Chân đã khá hơn nhiều, chỉ là mới vừa tỉnh ngủ vẫn mang theo bộ dáng buồn ngủ mông lung ngốc ngốc đáng yêu, nhìn mà trong lòng Sử Hàng Viễn một trận hỏa nhiệt. Cậu ta mạnh mẽ áp chế bản thân phải dời tầm mắt, lấy khăn tay ướt trong xe đưa cho Trịnh Chân, “Lau mặt đi, thanh tỉnh một chút.”

Lúc này Trịnh Chân ngược lại rất ngoan ngoãn, cậu mê man tiếp nhận khăn ướt trong tay Sử Hàng Viễn, ngơ ngác mà xoa xoa lên mặt.

Sử Hàng Viễn cười đến vô cùng ôn nhu, chờ Trịnh Chân lau mặt xong, cậu ta lại đưa đến một chai nước khoáng, “Uống chút nước đi.” Tiêu chuẩn bạn trai nhị thập tứ hiếu.

Trịnh Chân cũng đã tương đối thanh tỉnh, có chút quần bách tiếp nhận chai nước, uống hai ngụm rồi hỏi, “Đây là đâu?”

“Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, anh không phải là chưa từng tới sao?” Sử Hàng Viễn trả lời.

Trịnh Chân xấu hổ đáp, “Cũng không phải đưa tôi đi chơi, sao cậu không hỏi ý kiến của Đồng Phong.”

“Không sao, khi còn bé tớ đã đến đây, hiện tại đã không còn ấn tượng, lại nói khi đó còn chưa khai thác được như bây giờ.” Đồng Phong cũng không để ý đi chơi chỗ nào, mục đích y đến X thị chính là tới gặp mấy người bạn tốt thời trung học mà thôi.

Sau khi xuống xe, Sử Hàng Viễn lôi một cái balo từ cốp sau ra. Trịnh Chân , nhin không được lại bắt đầu phun trào Sử Hàng Viễn, “Anh bạn nhỏ à, cậu thế này là dự định đi picnic à?”

Sử Hàng Viễn cười nói, “Thầy giáo nhỏ à, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến việc sau khi đi vào không có nước uống hay sao? Còn có với tính tình sơ suất của anh, không chừng còn đụng chỗ này va chỗ kia, tôi chỉ là thay anh chuẩn bị mà thôi.”

Về mặt Trịnh Chân đỏ lên đầy khả nghi, cậu trừng mắt kháng nghị nói, “Tôi chỉ có một lần đó bị té trầy da, cậu sao vẫn luôn ghi nhớ như vậy chứ?”

“Ai da, tôi đâu có ghi nhớ, tôi chỉ nhớ mà thôi.” Sử Hàng Viễn cười trêu chọc. Trịnh Chân siết tay liền cho cậu ta một quyền, bất quá cũng chẳng có chút lực nào, mà cho dù cậu có dùng mười phần sức lực, đối với một nam sinh lớn lên ở khu cư xá quân đội như Sử Hàng Viễn mà nói cũng chẳng khác gì gãi ngứa.

Đồng Phong nhìn hai người cãi nhau ầm ĩ nói nói cười cười, chung quy vẫn cảm thấy bản thân tựa hồ đã hiểu ra được gì đó.

Ba người mua vé, Sử Hàng Viễn còn cố ý mời một hướng dẫn viên du lịch. Cô bé tuổi không lớn lắm, lớn lên hồn nhiên như nước trong veo, lại rất thông minh, chỉ là hơi nặng nề, làn da có chút thiên hướng thành màu tiểu mạch, còn chẳng bằng Trịnh Chân cả ngày ở trong nhà trắng nõn nà.

Cô bé hướng dẫn viên nhận lời Sử Hàng Viễn, nhưng lại ra sức quần lấy Đồng Phong, bla bla bla nói không ngừng. Sử Hàng Viễn đi ở phía sau không tiếng động cười cười, có chút âm trầm, bất quá không ai nhìn thấy.

Đồng Phong chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, phía sau lưng lạnh đến đánh cái rùng mình.

Trịnh Chân cũng rùng mình một cái, trong lòng nói, cái chỗ quái quỷ này thật lạnh.

Sử Hàng Viễn vốn một lòng đặt ở trên người Trịnh Chân nhìn thấy, bật người hỏi, “Lạnh sao?”

“Tạm tạm, có lẽ tại vừa rồi có gió.”

Trịnh Chân là một người chuyên về Khoa học tự nhiên, lên đại học cũng chọn chuyên ngành là toán học, căn bản không có hứng thú nghe cái gì văn hóa lịch sử, dọc đường đi chỗ nào xem cái gì, cũng y như đi dạo phố, còn nói với Sử Hàng Viễn rằng, “Cũng không biết Tiểu Tây có tới đây chưa, chỗ này thực hợp với loại người thích chơi với xương cốt người chết như cậu ấy.”

Sử Hàng Viễn cười nói, “Ở đây làm gì có thi thể để anh ta giải phẫu, chẳng lẽ bảo anh ta mổ một hai cái tượng binh mã này mà nghiên cứu ngũ tạng lục phủ bên trong một chút hay sao?”

Trịnh Chân hừ hừ hai tiếng, tiếp tục đi dạo. Đi một lát bỗng nhiên cậu dừng lại, lấy điện thoại di động ra chụp một bức ảnh, post lên Weibo.

[@Pháp y cũng là bác sĩ: Nơi này có rất nhiều người chết, bất quá toàn là tượng đất thôi.]

‘Pháp y cũng là bác sĩ’ là Weibo của Mộ Tây, bất quá hiện tại cậu đang vội vàng ngọt ngào với Triều Liệp không có thời gian xem Weibo, Trịnh Chân cũng không trông cậy Mộ Tây sẽ phản hồi mình.

Một vòng đi dạo xong, Đồng Phong cơ hồ cũng bị ép buộc nghe giải thích một đường, y có một bụng nghi hoặc muốn hỏi Trịnh Chân, nhưng mà ngại với cô bé hướng dẫn viên nhiệt tình như vậy, y đối với các cô bé cũng không tiện cự tuyệt, hơn nữa Sử Hàng Viễn cũng không rời Trịnh Chân quá năm bước, y phải hỏi như thế nào!

Đồng Phong cảm thấy bản thân đến X thị là một quyết định sai lầm! Triều Liệp dẫn Mộ Tây chạy mất, Trịnh Chân lại ở trước mặt mình cùng một tên nam sinh bày trò ái muội, không ngờ chỉ còn một mình y cô đơn như vậy, đám các người đều đang phơi nắng ngọt ngào tú ân ái đúng không?!

Vì thế bốn ngày kế tiếp, Đồng Phong chỉ có thể giống như một cái đèn cao áp công suất thật lớn, giữa ánh sáng chói lọi của Trịnh Chân và Sử Hàng Viễn mà tỏa ra ánh sáng của bản thân. Mà Sử Hàng Viễn đối với Trịnh Chân cẩn thận chiếu cố, cũng không ngừng kích thích thần kinh của Đồng Phong, đâm đau mắt y. Y chợt phát hiện, cái người luôn luôn đi theo bên cạnh mình mấy năm trung học kia, tại thời điểm y không hay biết, đã trở thành trung tâm, trở thành cái trục xoay trong thế giới của người khác.

Ngày thứ năm Đồng Phong ở X thị, y đặt được vé máy bay trở về, không biết nên thở ra hay là hung hăng hít vào một hơi.

Đứng ở cửa soát vé, Đồng Phong nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa lúc nhìn thấy cánh tay Sử Hàng Viễn thân mật đặt trên vai Trịnh Chân, cười hì hì không biết đang nói cái gì, Trịnh Chân trở mình xem thường nói một câu, Sử Hàng Viễn có chút bĩ khí mà tươi cười, tựa hồ là đang lấy lòng Trịnh Chân?

Thấy một màn như vậy, Đồng Phong bối rối quay đầu đi, bản thân y cũng không biết vì sao mình không dám nhìn tiếp, bởi vì xấu hổ sao? Hay bởi vì quá chói mắt? Không, y biết trong lòng mình có một thanh âm đang nói cho y biết, ánh mắt người kia không bao giờ nhìn về mình nữa. Bọn họ đều, không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Trong nháy mắt Đồng Phong quay đầu lại nhìn Trịnh Chân cũng không nhìn thấy, cậu đang bị cái tên vô lại Sử Hàng Viễn này dây dưa đòi phần thưởng.

“Thầy giáo nhỏ à, tôi hoàn thành nhiệm vụ không tồi chứ?”

Ở trước mặt Trịnh Chân, Sử Hàng Viễn tựa hồ luôn là một đại nam sinh có chút bĩ khí, cậu ta ngẫu nhiên sẽ độc mồm độc miệng, cơ hồ luôn tranh cãi với Trịnh Chân, vĩnh viễn đều dùng phương thức của mình chiếu cố Trịnh Chân.

Trịnh Chân trở mình xem thường nói, “Tàm tạm.”

“Có thưởng gì không?”

Sử Hàng Viễn cười có chút lấy lòng, còn thiếu chút nữa khiến cho da gà da vịt của Trịnh Chân rụng đầy đất, cậu chà chà cánh tay nói, “Cậu muốn gió được gió muốn mưa được mưa, còn hỏi tôi có thưởng gì không sao? Chút đồ của tôi cậu để vào mắt sao?”

Dạy kèm cho Sử Hàng Viễn một năm, Trịnh Chân ít nhiều cũng rõ ràng bối cảnh gia đình của Sử Hàng Viễn, ít nhất mỗi lần cậu đến cái khu cư xá quân đội có cảnh vệ dùng súng gác cửa kia đều sẽ cảm thấy rất thấp thỏm.

Nếu nói Mộ Tây là tiểu vương tử trong một tòa thành hoa lệ, Triều Liệp là thái tử gia của đế quốc thương nghiệp khổng lồ, Lý Triết là quý công tử nhà quan chức, Đồng Phong là tiểu thiếu gia nhà giàu, như vậy Sử Hàng Viễn chính là con trai cưng của tướng quân nắm giữ thiên binh vạn mã, mà Trịnh Chân, nhiều nhất chỉ là một thằng nhóc con của phó thường dân mà thôi.

Luận gia thế bối cảnh, Trịnh Chân so ra kém xa bất cứ bạn bè trung học nào. Luận diện mạo, cậu không đáng yêu nhu thuận như Mộ Tây, không đẹp trai tà mị như Triều Liệp, không tao nhã như Lý Triết, không cương trực ngay thẳng như Đồng Phong, không dương quang suốt khí như Sử Hàng Viễn. Cậu chỉ là một người diện mạo bình thường, vóc dáng phổ thông, cái gì cũng nhìn không ra là một sinh viên năm hai, còn chưa kể, sau khi tốt nghiệp còn phải đối mặt với khốn cảnh thất nghiệp.

Bọn họ, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ ở cùng một tầng lớp, Trịnh Chân, cho tới bây giờ cũng chưa từng biết cái gì gọi là xã hội thượng lưu. Cho nên, đến hôm nay Trịnh Chân cũng không cho rằng Sử Hàng Viễn có thể để ý đến mình cái gì, đây cũng không phải là cậu tự coi nhẹ bản thân.

Sau một lúc trầm mặc ngẩn ngui, Sử Hàng Viễn chợt nhả nói, “VẬY đáp ứng với tôi một việc là được rồi.”

“Chuyện gì?” Trịnh Chân hỏi. Cậu biết Sử Hàng Viễn đối với mình rất tốt, chỉ là cậu không tin Sử Hàng Viễn thích mình, cậu tự ti.

“Ừm, hiện tại chưa nghĩ ra, đợi nghĩ ra rồi nói sau.” Sử Hàng Viễn không định nhân cơ hội này thổ lộ gì đó, bởi vì Trịnh Chân còn chưa chết tâm, lưới của cậu ta không cần vội vã thu về, cậu ta cười nói, “Yên tâm, không phải là chuyện gì quá khó khăn đâu, tôi có khi nào làm khó anh chứ?”

Sử Hàng Viễn biết phải yên lặng mà giảng lưới, yên lặng mà khiến Trịnh Chân càng ngày càng ý lại mình, cậu ta sẽ không bức bách Trịnh Chân, như vậy sẽ chỉ làm Trịnh Chân xa cách mình hơn. Cho tới bây giờ, cậu ta đều là người tâm tư kín đáo, cậu ta đã nói, cậu ta luôn luôn am hiểu thuật công tâm.

Vì thế Trịnh Chân gật gù đầu đáp ứng, Sử Hàng Viễn cười đến vô cùng sung sướng, “VẬY giờ chúng ta trở về đi, về đến trung tâm thành phố cũng khoảng 5:30, vừa lúc đi ăn cơm.”

“Được.”

Trên đường trở về thành phố, Trịnh Chân lại ngủ gật. Sử Hàng Viễn nhìn người bên cạnh ngủ đến an ổn trầm tĩnh, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thực bình tĩnh, thực ấm áp.

10. Phần II - Chương 5

5.

Sau kỳ nghỉ mười một ngày đó, Đồng Phong và Trịnh Chân liên hệ càng ngày càng ít, mà Sử Hàng Viễn và Trịnh Chân lại càng ngày càng quen thuộc, càng ngày càng thân thiết, mà mỗi lần Mộ Tây, Triều Liệp cùng với Trịnh Chân ba người liên hoan cuối tuần, Sử Hàng Viễn cơ hồ đều sẽ xuất hiện.

Mỗi lần Trịnh Chân đều sẽ mang về mặt bình tĩnh giáo dục cậu ta, “Cậu rất rảnh sao? Cậu không phải đang học 12 sao? Không lo tập trung ôn tập chạy khắp nơi làm gì?” Nhưng mà quan tâm và sung sướng trong mắt lại không thể nào che giấu được.

Mỗi lần Sử Hàng Viễn đều sẽ cười đáp, “Thời gian ăn cơm tôi vẫn phải có, lại nói cơm nước xong tôi trực tiếp vào học với anh, rất tiện.” Lý do của Sử Hàng Viễn vĩnh viễn đều đúng lý hợp tình như vậy, khiến Trịnh Chân chẳng thể nào phản bác.

Mà lúc này, Mộ Tây luôn cười thực quý dị mà thì thầm bên tai Triều Liệp. Triều Liệp nhìn Mộ Tây cười tự cho là âm hiểm, vẻ mặt bất đắc dĩ lại mang theo sùng nịnh.

Thời điểm tất cả mọi người đều không chú ý tới, cái vòng nhỏ hẹp đã từng có năm người, lại gia nhập thêm người mới, hoặc là nói, năm người đã từng quen thuộc, đang chậm rãi bất hòa, sau đó hình thành nên một vòng giao tế mới.

Ngay tại thời điểm cũ mới thay nhau, năm 2010, không một tiếng động trôi qua.

Mùa xuân năm 2011, Trịnh Chân nhận được một tin nhắn gửi từ Đồng Phong.

[Lão tử chiến đấu hăng hái hơn nửa năm, rốt cục cua được hoa khôi của lớp rồi! Gặp lại sẽ mời các cậu uống rượu mừng.]

Trịnh Chân nhìn di động, sững sốt nửa ngày mới trả lời: [Chúc mừng.]

Ngoại trừ chúc mừng, cậu không biết nên nói cái gì, Đồng Phong là thẳng nam, Đồng Phong thích con gái, cậu vẫn luôn biết, cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt chờ đợi ngày nhận được tin tức Đồng Phong tìm được

bạn gái, nhưng hôm nay khi sự thật đến rồi, khi Đồng Phong dùng một loại ngữ khí hưng phấn chia sẻ niềm vui của y, cậu vẫn cảm thấy, có chút khó chịu.

Thời điểm Trịnh Chân đang khó chịu, cố gắng bình phục tâm tình của mình, thì Triệu Liệp lại gọi điện thoại đến.

“Alô.”

“Tin nhắn của Đồng Phong cậu có nhận được không?”

“Có.”

“Cậu không sao chứ? Giữa trưa đến đây ăn cơm với tớ và Tiểu Tây đi.”

“Cậu nói gì...”

“Đừng giả vờ, tớ biết cậu thích Đồng Phong.”

Trịnh Chân cả kinh, “Làm sao cậu biết?”

Triệu Liệp đắc ý cười nói, “Mới lừa cậu nói ra đấy thôi.”

“...”

“Yên tâm, không rõ ràng như vậy đâu, ít nhất Đồng Phong không nhìn ra.” Triệu Liệp ở đầu bên kia không chút để ý mà an ủi hai câu, trong lòng nói, Đồng Phong chẳng những không nhìn ra, còn tưởng rằng cậu và thằng nhãi Sứ Hàng Viễn kia cùng một chỗ, còn hỏi tớ nhiều lần nữa kìa.

Trịnh Chân miễn cưỡng cười nói, “Vậy là tốt rồi.”

“Được rồi, cậu ở yên đó đừng đi đâu, tớ đã nói với Sứ Hàng Viễn rồi, dù sao cũng gần đó, học sinh của cậu sẽ rất ân cần mà phụ trách đến đón cậu.” Triệu Liệp trêu ghẹo hai câu, sau đó cúp máy.

Trải qua một hồi náo loạn của Triệu Liệp, tối tăm trong lòng Trịnh Chân cũng tiêu tán không ít, di động còn chưa kịp cất vào túi áo liền nhận được điện thoại của Sứ Hàng Viễn.

“Alô.”

“Anh dậy chưa? Nửa tiếng sau tôi tới.”

“... Bộ cuối tuần tôi thường xuyên ngủ nướng lắm hay sao?” Trịnh Chân oán giận, có chút không có việc gì cố tình gây chuyện, cũng có chút cảm giác làm nũng, bất quá bản thân cậu cũng không chú ý tới, cậu chỉ cảm thấy tâm tình của bản thân vẫn không tốt lắm.

Sứ Hàng Viễn cười khê, “Được rồi, là tôi thường xuyên lừa dối ngủ nướng.”

Trịnh Chân hừ hừ hai tiếng, tiếp tục kiểm chuyện, “Ai nói tôi đang ở ký túc xá?”

Sứ Hàng Viễn tính tình tốt hỏi, “Được rồi, vậy anh ở chỗ nào?”

“...” Trịnh Chân trầm mặc một chút mới đáp, “Ký túc xá.”

Sứ Hàng Viễn nhin không được cười rộ lên, Trịnh Chân then quá thành giận, “Không thèm nghe cậu nói nữa!”

“Được rồi, là tôi sai.”

Vừa nghe Trịnh Chân xù lông, Sứ Hàng Viễn liền nhanh chóng vuốt lông, lại khiến cho Trịnh Chân kinh ngạc phát giác hình như mình đang cố tình gây sự, vì thế không được tự nhiên nói, “Như vậy, trên đường chú ý cẩn thận, tôi cúp máy trước đây.”

Ngữ điệu Sứ Hàng Viễn nhẹ nhàng đáp, “Được.” Trịnh Chân liền hoang mang rối loạn mà cúp điện thoại.

...

Buổi chiều trong giờ dạy kèm, Sứ Hàng Viễn đang làm bài tập, Trịnh Chân đột nhiên hỏi, “Các cậu có đề lịch tập chưa?”

“Bố trí vào tuần sau, sao vậy?” Sử Hàng Viễn từ trong một đồng tư liệu bài tập ngẩng đầu lên hỏi.

“Không có gì.” Trịnh Chân cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên hỏi vấn đề này, có lẽ là nhớ đến mấy sự tình loạn thất bát tao của mình hồi lớp 12 năm ấy. “Cậu nói... Được rồi, cậu tập trung làm bài tập đi.” Rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng được.

Sử Hàng Viễn buông bút xuống, “Anh hỏi đi, cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Trịnh Chân chần chừ mở miệng, “Sáng hôm nay, Đồng Phong gọi tin nhắn tới, cậu ấy đã theo đuổi được hoa hậu trong khoa.”

Cho dù đã sớm chuẩn bị, nhưng khi nghe đến người mình thích bởi vì người kia mà do dự khổ sở, trong lòng vẫn sẽ rất khó chịu, rất đau.

Sử Hàng Viễn hít sâu vài cái, áp chế chua xót nơi đáy lòng của mình, cố gắng khiến bản thân thoát nhìn thực bình tĩnh, “Anh rất khó chịu sao?”

“Cái gì?” Trịnh Chân kinh ngạc.

“Anh thích Đồng Phong, chính là Đồng Phong có bạn gái, chẳng lẽ anh không khổ sở?” Tựa như tôi thích anh, nhưng mà anh lại mãi truy đuổi theo cái bóng của Đồng Phong, trong lòng tôi, đâu chỉ là khổ sở?

Trong cái vòng tròn truy đuổi tình cảm tôi thích anh, anh thích anh ta, anh ta thích người khác, chúng ta đều là, thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trịnh Chân rũ ánh mắt xuống, không biết là muốn che giấu loại tình cảm nào trong ánh mắt, “Tôi không khổ sở như vậy đâu, tôi thích cậu ấy, nhưng mà tôi biết cậu ấy sẽ không thích tôi, cho nên đến bây giờ tôi cũng chưa từng chờ mong điều gì.”

Anh nói dối! Nhưng mà tôi không thể vạch trần anh, ngược lại còn phải áp lực tình cảm của mình mà đi an ủi anh. Sử Hàng Viễn ở trong lòng cười khổ, cho nên nói, yêu người kia trước, đã định trước là bên thua cuộc sao?

“Tôi vẫn luôn biết, tôi không có cơ hội, cũng không có ưu thế. Trong năm người chúng tôi, điều kiện mỗi người so với tôi đều tốt hơn, vô luận gia thế, dung mạo, tính cách. Cho nên cho tới bây giờ tôi cũng không dám hy vọng xa vời Đồng Phong sẽ thích tôi, hướng chỉ giới tính của tôi ngay từ đầu đã không nằm phạm vi lựa chọn của cậu ấy.” Trịnh Chân tự giễu nói, “Thích một thẳng nam, hơn nữa còn là bạn của mình, không có khả năng bề cong cậu ấy, lại còn muốn chấp mê bắt ngựa.”

“Tôi hy vọng, anh có thể đừng thích anh ta.”

“Vì sao?” Trịnh Chân theo thói quen hỏi.

Sử Hàng Viễn chỉ cho cậu một cái tươi cười thản nhiên, không nói thêm gì nữa. Cậu ta chỉ muốn gieo vào trong lòng Trịnh Chân một hạt mầm, sau đó chậm rãi chăm sóc, chờ cho hạt mầm kia nảy mầm trưởng thành, cuối cùng nở hoa kết quả, mà không phải tại thời điểm tâm tình của cả hai đều hỗn loạn mà bày tỏ, sẽ khiến cho quan hệ giữa họ cũng theo đó mà hỗn loạn. Phải thận trọng, cậu ta luôn luôn rất có kiên nhẫn.

Cả căn phòng đều trầm mặc.

Trịnh Chân nhìn đúng thời gian, đứng dậy chuẩn bị trở về trường học. Sử Hàng Viễn nói muốn đưa cậu, Trịnh Chân lắc đầu nói, “Cậu trở về ôn tập đi, tôi đã làm chậm trễ thời gian buổi chiều của cậu rồi, có lịch ôn tập nhớ báo cho tôi biết, tôi sẽ giúp cậu nghiên cứu một chút về trọng điểm ôn tập.”

Sử Hàng Viễn nhìn theo thân ảnh thon gầy của người nọ, cổ họng mất tiếng nói không nên lời. Vóc dáng Trịnh Chân không thấp, cũng khoảng 1m78, chỉ là lại gầy đến đáng thương, vĩnh viễn đều nhìn rất đơn bạc, tựa như một trận gió cũng có thể thổi bay. Sử Hàng Viễn nghĩ, mặc kệ như thế nào, mùa hè này nhất định phải nuôi cho người này mập mạp lên mới được.

Sau khi có lịch ôn tập của Sử Hàng Viễn, Trịnh Chân cảm lịch học của cậu ta nghiêm nghiêm túc túc nghiên cứu hai ngày. Cậu tham gia kì thi đại học bất quá cũng chỉ mới hai năm trước, tự nhiên hiểu được tầm quan trọng của đề cương ôn tập đối với tất cả cuộc thi. Trịnh Chân vừa lật sách vừa tra tư liệu, tỉ mỉ viết

hai ngày đêm nội dung và trọng điểm của đại cương ôn tập, sau đó đến trường học của Sử Hàng Viễn đưa cho cậu ta.

Khi Sử Hàng Viễn nhận được một xấp tư liệu bằng giấy A4 thật dày, trong ánh mắt của cậu ta chỉ có thể nhìn thấy hai viên mắt thâm quầng thật lớn của Trịnh Chân, trong lòng chua xót không ít hơn so với lần trước khi nghe Trịnh Chân nói cậu thích Đồng Phong.

Trịnh Chân hí mắt, mơ hồ nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của Sử Hàng Viễn, hỏi “Tôi hôm qua cậu thức khuya làm gì? Nhìn hai mắt của cậu kìa, cũng sắp biến thành con thỏ rồi.”

Sử Hàng Viễn xoa xoa hai mắt, nhếch miệng mỉm cười, “Không có gì, anh ở chỗ này chờ tôi một chút, tôi đi xin phép, dẫn anh đi ăn cơm.” Trên mặt cậu ta cười đến tiêu sái, nhưng trong lòng lại khó chịu đến không chịu được, có ai nghe nói đến việc thức đêm có thể chảy nước mắt sao?

Trịnh Chân ngáp một cái, “Không cần đâu, tôi trở về ngủ, cậu ôn tập cho tốt đi, chỗ nào không hiểu thì hỏi giáo viên một chút.” Nói xong xoay người bước đi.

Sử Hàng Viễn đứng tại chỗ phát hiện, tầm mắt của mình càng ngày càng mơ hồ, xoạch một tiếng, một giọt nước mắt thật lớn rơi trên giấy trắng mực đen, tựa như bảo bối mà gắt gao ôm vào trong ngực, không quan tâm đến các loại ánh mắt quái dị bên cạnh cậu ta, khóc như một đứa trẻ.

Cậu nghĩ, Đồng Phong thật sự là có mắt không trông mới có thể không thích một đại bảo bối như Trịnh Chân vậy, nếu như mình không đuổi kịp Trịnh Chân, không chiếm được tim Trịnh Chân, vậy cho thấy bản thân cũng là một hỗn đản.

Sau hai tháng, tất cả mọi người phát hiện Sử Hàng Viễn tựa như bị tiêm thuốc kích thích, vui đầu học tập như không muốn sống. Chỉ có Sử Hàng Viễn biết, cậu ta đã được tiêm một loại thuốc kích thích tên là Trịnh Chân.

11. Phần II - Chương 6

6.

Kỳ nghỉ mùa hè năm 2011, cái vòng nhỏ hẹp của năm người kể từ khi tốt nghiệp tốt cực cũng có lần đầu tiên tụ hội, bởi vì Đồng Phong làm chủ, cho nên quyết định tại J thị, người tham gia tổng cộng có, sáu người.

Đồng Phong dẫn theo bạn gái của y đến.

Vào phòng, nữ sinh kia liền hai mắt phóng lục quang mà nhìn chăm chăm về cửa ra vào. Đồng Phong không nói gì nhìn cô, trong lòng nói đam mỹ thật đáng sợ, bất quá cũng bởi vì nữ sinh này là hủ nữ, y mới dám tổ chức buổi tụ hội này. Bởi vì từ sau khi tốt nghiệp trung học, cho đến nay Mộ Tây và Triều Liệp cũng chưa từng tham gia buổi tụ hội bạn bè nào cả.

Lúc Triều Liệp dẫn theo Mộ Tây tiến vào, hai mắt của nữ sinh lập tức tỏa sáng, vèo một cái đứng lên, dọa cho Mộ Tây một phen hoảng sợ. Triều Liệp nhanh tay lẹ mắt mà ôm người vào trong ngực, nhướn mày nhìn Đồng Phong, muốn y giải thích.

Đồng Phong run rẩy khoe miệng, cười gượng hai tiếng nói, “Đây là bạn gái tớ, Phương Tình. Đây là Triều Liệp và Mộ Tây.”

Động tác của Phương Tình so với vừa rồi ‘hàm súc’ hơn không ít, ít nhất cũng không có nhào qua, chẳng qua vẫn là hai mắt tỏa lục quang mà nhìn Triều Liệp và Mộ Tây, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Ôn nhu công, ngọc manh thụ... Không đúng, phải là bá đạo công, đáng yêu thụ... Cũng không đúng...”

Sau khi Lý Triết đi vào cũng bị kinh hách không khác gì Triều Liệp và Mộ Tây, bất quá phản ứng cũng nhanh, lúc bị Phương Tình hỏi ‘tiểu thụ nhà cậu đâu’ còn có thể ôn hòa tươi cười mà nói, “Tớ còn độc thân.”

Phương Tình hiểu rõ mà gật gật đầu, chu môi khẽ phun ra ba chữ, “Phong lưu công.”

Một đường rối rắm Trịnh Chân cuối cùng cũng đến, cũng bị lời đạo đầu quỷ dị của Phương Tình dọa sợ.

Phương Tình hỏi cậu, “Công quân nhà cậu đâu?”

Trịnh Chân đầu tiên là sửng sốt, sau đó quần bách mà vẻ mặt đỏ bừng.

Phương Tình cười hì hì nói, “Thật đáng yêu.”

Trịnh Chân chỉ thiếu chút nữa là xấu hổ chết.

Sau ba tuần rượu, cảm giác xa lạ do thời gian dài không liên hệ sinh ra cũng đã biến mất, năm người lại tựa như thời trung học đến nhà Mộ Tây ăn cơm vậy, không đầu không cuối mà bắt đầu huyền thuyên, nói chuyện phiếm.

Một tay Lý Triết khoác lên vai Trịnh Chân, một tay lắc lắc ly rượu, có chút cảm khái nói, “Nhìn ba thằng khỉ kia đi, đảo mắt liền có đôi có cặp, chỉ còn lại hai ta vẫn là người cô đơn.” Nói xong cụng ly với cậu, “Tình cảm tốt, trăm phần trăm.”

Trịnh Chân một chút, hỏi “Mấy thứ này là cậu học của ai vậy?”

“Một thằng bạn trong ký túc xá, mỗi lần đi ra ngoài uống rượu đều nói như vậy, thời gian dài nên học được thôi.”

Đồng Phong tai thính nghe được lời Lý Triết nói, hét lên, “Cậu mới là thằng khỉ ấy! Nói cho cậu biết, hiện tại chỉ có một mình cậu sống độc thân thôi, Trịnh Chân đã sớm có bạn trai rồi.”

Lý Triết vừa nghe liền oán giận, “Thật không tốt gì cả, cũng không dẫn đến cho bạn bè gặp.”

Cả người Trịnh Chân đều ngây dại, căn bản cũng chẳng còn tinh thần đâu mà phản ứng Lý Triết. Đồng Phong nói cái gì? Mình có bạn trai? Sao mình lại không biết?

Còn chưa để cho cậu kịp nghĩ rõ ràng, chợt nghe Đồng Phong nói tiếp, “Đúng vậy đó, giờ cũng là ngày nghỉ rồi, sao cậu không dẫn theo Sử Hàng Viễn cùng tới đây?”

“Ai?” Trịnh Chân ngốc lảng hỏi.

“Sử Hàng Viễn a, cái cậu nhóc cùng đi chơi hồi kỳ nghỉ mười một ngày ấy.” Nhìn Trịnh Chân bộ dạng sững sờ, Đồng Phong nói, “Đừng giả bộ nữa, mấy ngày đó tớ nhìn hai người ngọt ngọt ngào ngào, ngũ khí mà Sử Hàng Viễn nói với cậu, ôn nhu đến mức làm tớ muốn rụng răng.”

Làm sao có thể? Sử Hàng Viễn sao lại thích mình?

Không đợi Trịnh Chân phản bác, Đồng Phong đã chạy đi lôi kéo Phương Tình đã sắp bị Triều Liệp chuốc say, “Ôi trời, tổ tông của anh, bảo em đừng có chọc vào Mộ Tây mà em không nghe, em cả ngày đọc tiểu thuyết giờ nhìn ai cũng thành thế này.”

Nhóm mấy người vẫn luôn âm ỉ đến gần 10 giờ mới tan cuộc. Cuối cùng, khi đi vào sáu người còn ra ‘nhân mô cầu dạng’, khi đi ra một đám chỉ còn ‘cầu dạng’ mà thôi.

Đồng Phong vén màn, ôm cô bạn gái cuồng đam mê ‘hung tàn’ đón taxi về nhà. Triều Liệp túm lấy Mộ Tây đã uống cả mớ rượu trực tiếp đi vào khách sạn. Lý Triết cũng là trạng thái nửa thanh nửa tỉnh, vì thế cũng đi theo cảm thở phòng lên lầu nghỉ ngơi.

Trịnh Chân chậm rãi bước dọc theo ven đường đi tới, cậu uống cũng không coi là nhiều, bởi vì sau khi Đồng Phong nói xong mấy câu kia cậu đã chẳng còn tâm tư uống rượu nữa. Di động trong túi áo đang chấn động, Trịnh Chân lấy ra xem liền thấy, là Sử Hàng Viễn. Cậu nghĩ nghĩ, mãi cho đến khi điện thoại sắp tắt cuộc gọi mới nghe máy.

“Alô.”

“Lại đang xoát phó bản hả?”

Trịnh Chân vừa đá hòn đá nhỏ ở ven đường vừa nói điện thoại, “Không, hợp mặt bạn bè, vừa mới tan cuộc.”

“Đồng Phong mời khách sao?”

“Làm sao cậu biết?” Trịnh Chân kinh ngạc một chút, mới nói tiếp, “Cậu không biết đâu, bạn gái của Đồng Phong thật hung tàn a, mà ngay cả Triệu Liệp cũng bị dọa cho hoảng sợ, tôi nói cho cậu biết, cậu nếu tìm bạn gái là hủ hũ, có mời khách cũng ngàn vạn lần đừng có gọi tôi đến, Triệu Liệp khẳng định cũng sẽ không dẫn Mộ Tây đi đâu.”

Một đoạn trò chuyện, Trịnh Chân nói năng lộn xộn, bất quá Sử Hàng Viễn có lẽ nghe hiểu, cậu ta cười cười, trong giọng nói có sự nghiêm túc khó phát giác, “Yên tâm, tôi sẽ không tìm bạn gái.”

Trịnh Chân nghe đến câu này lại trầm mặc, cậu nhớ tới những lời Đồng Phong nói, hoặc là nói mấy câu nói kia của Đồng Phong tựa như cắm rễ vào đầu cậu, giống như chuyện xưa mà lặn qua lộn lại trong đầu, hết lần này đến lần khác.

“Sao lại không nói gì rồi?”

“A?”

Sử Hàng Viễn cười nói, “Anh không phải là ngủ gục đó chứ? Bất quá nghe bên kia của anh hình như rất ồn thì phải.”

“Không, tôi đang trên đường về nhà.”

“Chú ý an toàn.”

“Ừ.”

Sau đó lại là một trận trầm mặc.

Sử Hàng Viễn cảm thấy trạng thái hiện tại của Trịnh Chân tựa hồ không phải là uống rượu, nghĩ đến mục đích tụ hội, cậu ta lo lắng hỏi, “Anh sao vậy? Có tâm sự sao?”

“... Rất rõ ràng sao?” Trịnh Chân bỗng nhiên cảm thấy, hình như mỗi lần tâm trạng bản thân lâm vào phức tạp, Sử Hàng Viễn đều biết, hơn nữa còn biết trước tiên, mà còn rất quan tâm hỏi han, chẳng lẽ cậu ta thật sự thích mình sao?

“Anh muốn nói lại thôi như vậy, không có tâm sự thì là cái gì? Trong lúc tụ hội xảy ra chuyện gì sao?”

“... Không có gì.” Trịnh Chân cũng không dễ nói ra.

Sử Hàng Viễn tựa hồ thở dài, Trịnh Chân mơ hồ nghe được thanh âm cậu di chuyển đồ đạc ở đầu bên kia, “Cậu đang bận sao?”

“Không có, anh tiếp tục nói đi.”

“Nói cái gì?”

“... Được rồi, ngày mai lại nói. Giờ anh nhanh trở về nhà đi, điện thoại nhớ sạc đầy pin, không được tắt máy.”

“Được.”

Hơn 7 giờ sáng ngày hôm sau, Trịnh Chân bị một trận tiếng chuông điện thoại đánh thức, cậu vươn tay cầm lấy di động ở đầu giường, mơ mơ màng màng lên tiếng, “Alô?”

“Dậy đi, mở cửa cho tôi rồi ngủ tiếp.” Thanh âm mệt mỏi của Sử Hàng Viễn truyền ra từ trong điện thoại.

“Sử Hàng Viễn? Cậu đang ở trước cửa nhà tôi sao?” Trịnh Chân lập tức thanh tỉnh, cậu tùy tay túm lấy cái áo ngắn tay khoác lên, vừa đi ra ngoài vừa hỏi.

Trịnh Chân mở cửa, Sử Hàng Viễn với hai quầng mắt thâm quầng đang đứng đó.

“Sao cậu lại tới đây?”

Sử Hàng Viễn ngồi tàu đêm gần tám giờ, mệt đến không chịu được, “Đêm qua anh một bộ dạng tâm sự nặng nề lại không chịu nói, ai biết anh sẽ xảy ra chuyện gì. Giờ anh muốn nói chuyện tối hôm qua trước, hay để cho tôi nghỉ một hồi trước?”

Trịnh Chân đỡ cậu đi vào phòng mình, “Cậu ngủ trước đi, tôi không có chuyện gì đâu.”

Sử Hàng Viễn cơ hồ dính vào giường liền ngủ. Lúc này Trịnh Chân cũng chẳng còn cảm giác buồn ngủ gì nữa rồi, cậu nhìn người đang ngủ say trên giường, bỗng nhiên thực đau lòng. Cậu biết Sử Hàng Viễn là do lo lắng cho cậu nên mới suốt đêm chạy đến đây, đêm qua cậu mơ hồ nghe được thanh âm di chuyển đồ đạc, có lẽ là Sử Hàng Viễn đang thu dọn đồ đạc đi?

Trịnh Chân nhịn không được vươn tay phát họa ngũ quan dương quang xuất khí của Sử Hàng Viễn, có chút chân thật lại có chút hoảng hốt. Người nam sinh tuần lãng này là thật sự thích mình sao? Sao có thể thích một người bình thường như mình chứ?

12. Phần II - Chương 7

7.

Lúc Sử Hàng Viễn tỉnh ngủ mở mắt ra, liền nhìn thấy Trịnh Chân đang ngồi ở bên giường ngẩn người nhìn mình chăm chăm, tựa như bọn họ đã cùng một chỗ, như một đôi tình nhân tương ái, dưới cái nhìn chăm chú của người yêu mà thức dậy.

Bất quá rất nhanh khoảnh khắc kiều diễm này đã bị đánh gãy, Trịnh Chân quần bách đứng lên, tầm mắt cũng không dừng lại trên người cậu ta nữa, điều này làm cho Sử Hàng Viễn rõ ràng chú ý đến một vấn đề, Trịnh Chân ở trước mặt cậu ta luôn không được tự nhiên, thậm chí còn tránh né tầm mắt của cậu ta, từ đêm qua liền bắt đầu.

Kỳ thật tối hôm qua sau khi phát hiện Trịnh Chân có tâm sự, Sử Hàng Viễn liền gọi điện thoại cho Triều Liệp, nhưng mà Triều Liệp bị cắt ngang chuyện tốt tâm tình dĩ nhiên không tốt, cho nên cũng không nói quá rõ ràng, bất quá cũng khiến cho Sử Hàng Viễn đoán ra đại khái.

Vốn dĩ Sử Hàng Viễn cũng bởi vì lo lắng cho Trịnh Chân mới định đến J thị một chuyến, sau khi biết được kế hoạch của mình có thể bị đẩy nhanh thêm một bước, Sử Hàng Viễn càng không thể mặc kệ Trịnh Chân tránh né mình nữa, ẩn theo tính cách của Trịnh Chân, một khi cậu trốn tránh tám chín phần sẽ chui vào trong cái vỏ của mình, nghĩ muốn để cậu nhô đầu ra cũng khó khăn. Phản ứng của Trịnh Chân hiện tại, hoàn toàn xác minh lo lắng của Sử Hàng Viễn.

“Xem ra, chuyện tối hôm qua có liên quan đến tôi? Nếu không anh cũng không trốn tránh tôi như vậy.” Sử Hàng Viễn trấn định nói, giả vờ như bản thân không biết gì, muốn để Trịnh Chân tự mình hỏi ra miệng.

Trịnh Chân rũ mắt xuống không nói lời nào. Cho dù trong lòng mơ hồ tin tưởng những gì Đồng Phong nói, cậu lại vẫn không có biện pháp bình tĩnh mà hỏi ra một câu, ‘Cậu thích tôi sao?’. Ở trong lòng cậu càng nhiều hơn là lo lắng và tự ti, bản thân dựa vào cái gì để Sử Hàng Viễn thích? Nếu đây chỉ là bởi vì Sử Hàng Viễn đối với người khác luôn rất tốt thì sao? Nếu sau khi cậu hỏi ra câu kia mà bị phủ nhận, thì xấu hổ biết bao nhiêu chứ.

Sử Hàng Viễn nhìn rõ ràng toàn bộ biểu tình trên mặt của Trịnh Chân, cũng liền hiểu được suy nghĩ trong lòng cậu, cho nên nói, vẫn là bản thân chủ động đi, phải có chút ép buộc cậu mới có thể đối mặt.

“Anh sợ hãi đối mặt với tôi như vậy, bọn họ đã nói gì? Nói tôi thích anh? Muốn ăn anh?” Sử Hàng Viễn nói một câu liền tiến gần lại một chút, đến khi nói câu cuối cùng, hô hấp nóng rực của cậu ta cơ hồ muốn bao trùm lên Trịnh Chân đang giả làm đà điểu.

Trịnh Chân đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu ta, trong mắt tràn ngập kinh hoảng.

Cho dù rất muốn ăn luôn tiểu bạch thỏ đã bắt đầu loạn trận tuyến ở trước mặt, nhưng Sử Hàng Viễn vẫn cố gắng nhịn xuống, cậu ta cũng không muốn dọa cho con thỏ nhỏ đầy tự ti này chạy mất, liền thất bại trong gang tấc. Cho nên cậu ta chỉ là thật ôn nhu mà vuốt ve hai má Trịnh Chân, hạ xuống một nụ hôn mềm nhẹ lên trán cậu, “Tôi thích anh, cũng muốn ăn anh luôn, nhưng mà tôi không muốn dưới tình huống

này mà ăn anh. Tôi sẽ cho anh thời gian, cho anh hiểu rõ cảm giác của anh đối với tôi, không được để tôi chờ quá lâu đó, tôi hy vọng lần sau khi thổ lộ, anh cũng có thể nói với tôi rằng, “Tôi cũng thích cậu.”

Tôi dùng thời gian hai năm giảng lưới, tôi vẫn luôn cho rằng tôi rất có kiên nhẫn, nhưng khi tôi thật sự nói ra lời, tôi mới phát hiện, tôi đã đánh giá cao bản thân, tại thời điểm này, sự sợ hãi của tôi, cũng không ít hơn anh.

Sau đó, toàn bộ kỳ nghỉ hè Sử Hàng Viễn đều quán lấy Trịnh Chân không buông.

Trịnh Chân bắt đắc dĩ hỏi, “Cậu không cần cùng bạn bè tụ hội sao?”

Sử Hàng Viễn nghĩ cũng không cần nghĩ liền trả lời, “Không cần.”

“Vậy cậu không muốn đi ra ngoài dạo một vòng sao? Thả lỏng một chút.”

“Anh không đi tôi cũng không đi.”

“Cậu cũng đâu cần luôn đi theo tôi thế này chứ? Tôi cũng đâu có chạy.”

Sử Hàng Viễn đáng thương hề hề nói, “Chỉ là tôi sợ, nếu tôi không chú ý tới anh liền không thấy tăm hơi của anh, tôi phải đi chỗ nào tìm anh chứ?”

Trịnh Chân rất muốn nói, chạy khỏi hòa thượng cũng đâu chạy khỏi miếu, sau khi khai giảng mình vẫn phải trở về X đại nhập học mà, nhưng nhìn một đại nam sinh cao hơn 1m8 lại mang một bộ biểu tình ủy ủy khuất khuất trước mặt, trong lòng cậu đột nhiên nhói đau một chút, sau đó liền không nói nên lời.

Trong hai mươi mốt năm cuộc sống của Trịnh Chân, cậu vẫn luôn cô độc mà quật cường sinh hoạt. Chưa từng có ai để ý cậu có biến mất hay không, chưa từng có người nói với cậu, ‘Tôi sợ hãi chỉ cần không chú ý một chút liền không nhìn thấy anh’, chưa từng có người quan tâm cậu như vậy, muốn chiều cổ cậu, cho nên cậu vẫn luôn chỉ dựa vào chính mình.

Quan hệ giữa Trịnh Chân và Mộ Tây rất tốt, nhưng mà Mộ Tây từ nhỏ được nuông chiều đến lớn, cậu có thể rất miễn cưỡng, nhưng mà cậu không nhất thiết quá cẩn thận. Mộ Tây đối với Trịnh Chân rất tốt, cũng biết việc trong nhà Trịnh Chân, cho nên cậu mới có thể luôn mời Trịnh Chân ăn cơm, vừa không làm tổn thương lòng tự trọng của Trịnh Chân, đồng thời cũng trong một trình độ nhất định mà giúp Trịnh Chân giảm bớt áp lực tài chính. Nhưng mà cậu lại không có biện pháp chiều cổ toàn bộ tình cảm của Trịnh Chân, cho nên thế giới tình cảm của Trịnh Chân vẫn luôn rất nghèo nàn, nhất là phương diện tình thân và tình yêu.

Quan hệ gia đình phức tạp, chỉ vài người bạn có thể đếm được trên đầu ngón tay, vô lực mà thâm mến người ta, thế giới của Trịnh Chân, cơ hồ không tìm thấy ánh sáng. Cho nên Sử Hàng Viễn xuất hiện tựa như một cơn gió cứu mạng vậy, khiến Trịnh Chân không dám buông tay, mà vào lúc cậu không dám buông tay, cũng vì Sử Hàng Viễn mà trả giá đau lòng.

Vì thế lúc Sử Hàng Viễn tận lực ở về phía yếu thế, Trịnh Chân mới miễn cưỡng đồng ý cậu ta đứng ở bên cạnh mình. Bởi vì vô luận Trịnh Chân có không dám buông tay như thế nào đi nữa, có đau lòng như thế nào đi nữa, sự tự ti và tính độc lập ở sâu trong lòng cậu vẫn khiến cậu không có cách nào hoàn toàn tin tưởng mà chấp nhận tình yêu của Sử Hàng Viễn.

Bất quá cho dù là kết quả như thế, Sử Hàng Viễn vẫn rất vừa lòng, ít nhất cậu ta có thể đúng lý hợp tình mà ở bên cạnh chiều cổ Trịnh Chân, đồng thời thực hiện bước tiếp theo trong kế hoạch của mình. Bất quá trước khi tiến hành kế hoạch, cậu ta vẫn rất cố gắng mà muốn nuôi Trịnh Chân mập mạp lên một chút. Mỗi lần nhìn đến thân thể đơn bạc của Trịnh Chân, đều khiến tim cậu ta đau muốn chết, mà đối với gia đình Trịnh Chân lại càng bất mãn.

Từ sau khi Sử Hàng Viễn công khai theo đuổi Trịnh Chân, các loại ôn nhu bấy rập của cậu ta càng ngày càng rõ ràng, cũng thường xuyên bị Triều Liệp cười nhạo rất nhiều lần. Nhưng mà suy xét đến quan hệ vô cùng tốt giữa Mộ Tây và Trịnh Chân, Sử Hàng Viễn vẫn đành phải một bên chịu sự phỉ nhổ của Triều Liệp về tâm kế và thủ đoạn của mình, một bên thỉnh giáo Mộ Tây. Mặc dù là thỉnh giáo Mộ Tây, nhưng mà Sử Hàng Viễn vẫn có thể phân rõ ràng, về mặt bản chất Mộ Tây và Trịnh Chân hoàn toàn khác nhau.

Mộ Tây là con vàng con bạc lớn lên trong bình mật, nếu không phải vì thích Triều Liệp, cậu căn bản cũng chẳng có cơ hội hiểu được, cái gì là tự ti, khi đối mặt với những người khác, sợ hãi nhiều nhất cũng chỉ là tính hướng của bản thân bị phát hiện. Mà Trịnh Chân, cậu cơ hồ không thoát khỏi bóng ma tự ti. Cho nên Sử Hàng Viễn sẽ không áp dụng trường hợp của Mộ Tây và Triều Liệp lên trên người của mình và Trịnh Chân.

Lúc mùa hè sắp trôi qua, liền đến sinh nhật mười chín tuổi của Sử Hàng Viễn. Cậu ta không trực tiếp dùng đề nghị của Mộ Tây, tổ chức một buổi tiệc thật lớn, mà còn dẫn Trịnh Chân gia nhập vào vòng giao tế của chính mình.

Quan điểm của Mộ Tây là, Sử Hàng Viễn dùng một loại phương thức trịnh trọng mà giới thiệu Trịnh Chân cho bạn bè của cậu ta, như vậy sẽ khiến Trịnh Chân càng tin tưởng vào tình cảm của cậu ta hơn. Đây là sự khác biệt giữa Mộ Tây và Trịnh Chân, Mộ Tây căn bản chưa bao giờ bối rối trong các loại yến tiệc xa hoa, nhưng mà Trịnh Chân không giống, cậu có thể, cho tới bây giờ cũng chưa từng tham dự.

Sử Hàng Viễn hỏi ý kiến của Trịnh Chân, nếu Trịnh Chân nguyện ý tham gia tụ hội như vậy, cậu ta cam đoan sẽ không để cho Trịnh Chân có bất luận cảm giác không thoải mái gì, đương nhiên, cậu ta càng hy vọng cùng Trịnh Chân trải qua một sinh nhật chỉ có hai người bọn họ.

Sau khi Trịnh Chân suy xét thật lâu, cuối cùng vẫn đồng ý tham gia tụ hội. Tim cậu không phải bằng sỏi đá, Sử Hàng Viễn làm mọi việc đều xem xét đến cảm nhận của cậu trước nhất, cậu cũng không muốn làm Sử Hàng Viễn khổ sở, cho nên cậu nguyện ý thử đi ra khỏi thế giới của mình, thử để cho Sử Hàng Viễn trở thành chỗ dựa ỳnh.

Người tham gia tụ hội đều là anh em tốt từ lúc còn nhỏ của Sử Hàng Viễn, hoặc ít hoặc nhiều đều biết con đường truy đuổi tình yêu đầy vất vả của Sử Hàng Viễn, cho nên bọn họ đối với Trịnh Chân tràn ngập tò mò, nhưng cũng không khinh thị cậu, ngược lại còn kể lại một đồng lịch sử đen tối của Sử Hàng Viễn cho cậu nghe, mà kể cả chuyện Sử Hàng Viễn thuở bé vì rất đáng yêu nên bị bà mẹ và anh trai vô lương ăn diện thành bé gái cũng bị tuôn ra hết, chẳng những vậy khi cậu ta ăn diện thành bé gái cũng rất xinh đẹp, kết quả ở nhà trẻ còn được bé trai khác tỏ tình, Sử Hàng Viễn đen mặt còn thiếu chút nữa cắn đám nhóc to gan kia.

Vì thế sau khi Sử Hàng Viễn đi lấy thức ăn cho Trịnh Chân trở về thì phát hiện, Trịnh Chân đang dùng một loại ánh mắt thực quý dị nhìn mình, mà bản thân thì cảm giác, sau lưng chợt lạnh run. Cái gì đây, trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi này, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

13. Phần II - Chương 8

8.

Trong mười chín năm cuộc đời của Sử Hàng Viễn, đây là lần đầu tiên cậu ta nghiêm túc thành kính mà hứa nguyện như thế. Không nhìn đến ánh nền đang nhấp nhót, trong mắt cậu ta chỉ có Trịnh Chân ở bên cạnh, “Tôi hy vọng đây là lần cuối cùng tôi thổ lộ, tôi thích anh, Trịnh Chân, muốn chiều cổ anh, vĩnh viễn cùng một chỗ với anh, như vậy, anh thì sao?”

Dưới ngọn đèn và ánh nến, Sử Hàng Viễn ít đi một phần bĩ khí bình thường của cậu ta, ánh sáng nhu hòa cũng khiến cho gương mặt cậu ta ít đi mấy phần dương quang suất khí, trong ánh mắt ôn nhu chỉ còn lại có thâm tình.

Trịnh Chân cảm thấy tim mình đập rất nhanh, khiến cậu nhin không được có chút run rẩy, trong tầm mắt cậu, vẻ tươi cười của Sử Hàng Viễn có chút mơ hồ, cậu chưa từng biết, bản thân lại vì một lời thổ lộ mà cảm động muốn khóc. Đây là nguyện vọng trong ngày sinh nhật mười chín tuổi của Sử Hàng Viễn, cậu muốn thỏa mãn cậu ta, từ tận đáy lòng.

Khi một nụ cười thần nhiên pha lẫn hạnh phúc cùng cảm động rõ ràng xuất hiện trên mặt Trịnh Chân, gương mặt vốn dĩ bình thường của cậu bỗng nhiên sinh động hẳn lên, mà đôi mắt đen trong suốt ánh nước kia cũng trở nên long lanh đến lóa mắt, khiến Sử Hàng Viễn nhin không được hôn lên đôi môi đã mơ ước hai năm kia.

Khi đôi môi ấm áp chạm vào đôi môi lạnh như băng, Trịnh Chân cảm thấy, thật ấm áp.

Không ai để ý tới cái bánh ngọt bị bỏ quên, trong một mảnh ồn ào tiếng huýt sáo, Sử Hàng Viễn ôm lấy người đã lấy mất quả tim của mình vào trong ngực, cậu ta không muốn người khác nhìn thấy Trịnh Chân đỏ mặt ngượng ngùng, bởi vì, thật con mẹ nó rất quốc sắc thiên hương.

Tháng 11 năm 2011, Đồng Phong và Lý Triết nhận được lời mời đến X thị, chủ nhà Sử Hàng Viễn phụ trách mọi người ăn ở ngủ nghỉ. Hiện giờ, cái vòng nhỏ hẹp của năm người đã có sự thay đổi, toàn bộ tham dự, bảy người.

Phương Tình vẫn y như lần hội tụ trước, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Sử Hàng Viễn và Trịnh Chân nói, “Phúc hắc công, thiên nhiên thụ? Không đúng... Trung khuyến công, ôn nhu thụ? Cũng không đúng...”

Phương Tình suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được, cô một tay túm lấy cánh tay Đồng Phong, một tay chỉ vào hai người kia nói, “Thuộc tính ghép thành đôi của các người đều thật kỳ quái... Hoàn toàn không phân tích được!”

Đồng Phong bị cô túm đến khóe miệng diên cuồng co giật, còn phải khổ bức mà trấn an vị ‘đại sát khí’ này, nhìn sắc mặt sung sướng khi người gặp họa của bốn tên bạn tốt và một tên người nhà của bạn tốt, y chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, đúng là không biết nhìn bạn mà chơi!

Lễ độc thân năm 2011 (ngày lễ độc thân là ngày 11 tháng 11 hàng năm), Trịnh Chân, Sử Hàng Viễn tú ân ái và Triều Liệp, Mộ Tây ngọt ngào, đồng thời bị mọi người phỉ nhổ.

Một lần nọ, trong buổi tụ hội nho nhỏ có cả Trịnh Chân và Sử Hàng Viễn tham dự, Trịnh Chân hỏi Triều Liệp, “Đồng Phong đã từng thật sự thích Tiểu Tây sao?”

Tầm mắt Triều Liệp rớt cục dờn khỏi người Mộ Tây, phân chút lực chú ý đến Trịnh Chân ở trước mặt, “Cậu xác định cậu vẫn muốn biết sao?”

Trịnh Chân ngẩn người, ánh mắt không thể khống chế mà nhìn về phía Sử Hàng Viễn đang bận rộn trong bếp, bỗng nhiên liền bình thường trở lại, “Không muốn biết, bắt quá tớ vẫn rất kỳ quái cậu vì cái gì phải làm như vậy.”

Triều Liệp uống một ngụm bia nói, “Tuy rằng tớ thật không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, Đồng Phong có thể là một anh em tốt, nhưng cậu ta không phải là tình nhân tốt, ít nhất hiện tại so ra cậu ta còn kém hơn Sử Hàng Viễn, cậu và Sử Hàng Viễn cùng một chỗ sẽ rất tốt, tớ và Tiểu Tây đều cho là như thế.”

Trịnh Chân nhướn mày, “Tớ mới không tin là cậu có lòng tốt như vậy, quan tâm việc của tớ, còn quan tâm đến đời sống tình cảm của tớ.”

“Tớ đích xác không muốn quan tâm đời sống tình cảm của cậu.” Triều Liệp hào phóng thừa nhận, “Nhưng mà vì không để cho cậu đoạt Tiểu Tây của tớ, tớ chỉ có thể ném cậu cho người khác, Sử Hàng Viễn xuất hiện quả thật là thiên thời địa lợi nhân hòa.”

“Âm hiểm giả dối!”

“Cám ơn quá khen.”

Sau mấy phút đồng hồ trầm mặc, Trịnh Chân mới nghiêm túc nói với Triều Liệp, “Tuy rằng động cơ của cậu thật bất lương, nhưng vẫn cảm ơn cậu.”

Triều Liệp không thềm để ý mà cười cười, “Không có gì, nói như thế nào đi nữa, cậu cũng là bạn bè của tớ, giao tình giữa tớ và cậu cũng chưa chắc kém hơn so với tớ và Đồng Phong.”

Trịnh Chân cũng cười, “Tớ bỗng nhiên cảm thấy, con người cậu tuy rằng âm hiểm giả dối một chút, bắt quá Tiểu Tây có cậu chiều cổ, cũng rất tốt.”

“Đó là dĩ nhiên, bảo bối nhà tớ chỉ có thể để tớ chiếu cố mà thôi.” Lời này Triều Liệp nói ra, một chút cũng không cảm thấy buồn nôn, y nhìn Sử Hàng Viễn tuy rằng bận rộn nhưng lại cười đến vẻ mặt sáng lạn, tự đáy lòng nói, “Có Sử Hàng Viễn chiếu cố cậu, cũng rất tốt.”

“Phải, rất tốt.” Trịnh Chân mỉm cười nói xong, đi về hướng phòng bếp, nơi đó có người yêu cậu nhất, cũng là người cậu yêu nhất.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Nếu hỏi Trịnh Chân, ai là người ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc đời cậu, có lẽ cậu sẽ nói, là Mộ Tây.

Nếu hỏi Trịnh Chân, ai là người thay đổi cuộc đời cậu lớn nhất, có lẽ cậu sẽ nói, là Đồng Phong.

Nếu hỏi Trịnh Chân, đoạn thời gian nào đáng khắc cốt ghi tâm nhất trong cuộc đời cậu, có lẽ cậu sẽ nói, là năm lớp 12 của cậu.

Nếu hỏi Trịnh Chân, trong cuộc đời này cậu không thể thiếu ai nhất, cậu nhất định sẽ nói, là Sử Hàng Viễn.

I fall down, perfectly safe in here.

Đôi lời của tác giả:

là một ca khúc của nhóm nhạc rock Skillet, dùng trong truyện này cảm thấy rất thích hợp với Trịnh Chân. Angels Fall Down là cuộc sống trước kia của cậu, là một thiên thần lạc lối. Một câu I fall down, perfectly safe in here cuối cùng, là nói cuộc sống sau này của Trịnh Chân và Sử Hàng Viễn tựa như một câu chuyện cổ tích, vương tử và vương tử từ nay về sau hạnh phúc sinh hoạt cùng nhau.

P/S: Còn câu chuyện cuối cùng của Lý Triết không có thời gian viết, hơn nữa cũng không có tâm tình viết, cho nên, xem như là đào hố (hãm hại) đi? [Cỏ: Kỳ thật cô chỉ là muốn nhàn hạ mà thôi! *liếc*]

14. Toàn Văn Hoàn - Phần 1

[TOÀN VĂN HOÀN]

EXTRA - Những bài hát được sử dụng trong truyện.

Phần 1:

Bài hát mà Mộ Tây chép vào trong nhật ký trong chương 3 là bài (Unfulfilled Lovers – Người Yêu Chưa Trọn Vẹn) của nhóm S.H.E. ~~ Link

-

—o0o—

Unfulfilled Lovers – Người Yêu Không Trọn Vẹn

Tại sao chỉ với anh em mới có thể trò chuyện suốt cả đêm.

Tại sao nói xa nhau rồi lại muốn gặp mặt.

Trong số bạn bè, anh là người đặc biệt nhất.

Người luôn cho em cảm giác rất thân thuộc.

Tại sao anh lại quan tâm việc em đi dạo phố cùng ai.

Tại sao anh lại lo lắng có người để ý đến em.

Anh nói rằng anh quan tâm em nhiều hơn những người khác.

Nhưng anh lại không nói nhiều hơn ở điểm nào.

Trên mức tình bạn nhưng chưa đủ để thành tình nhân.

Trong lòng thấy ngọt ngào nhưng vui buồn lẫn lộn.

Rồi sau này chúng ta sẽ thế nào đây.

Em rất nóng lòng muốn biết câu trả lời.

Hãy đến gần hơn chút nữa, em sẽ để anh nắm tay em.

Hãy dừng cảm thêm chút nữa, em sẽ đi cùng anh.

Anh còn chờ đợi gì nữa, thời gian không còn nhiều đâu.

Cứ thế này em và anh đành phải làm bạn bè thôi.

Hãy mạnh dạn thêm chút nữa, em sẽ gạt đầu đồng ý.

Hãy chủ động thêm chút nữa, em sẽ không né tránh.

Chỉ có ba từ thôi mà, anh đừng chần chờ lâu như thế.

Chỉ cần nói ra thì em sẽ thuộc về anh.

Tại sao lúc cô đơn anh chỉ muốn em bên cạnh.

Tại sao lúc em không vui chỉ để anh an ủi.
Rõ ràng chúng ta có tình cảm với nhau.
Tại sao lại không dám đối diện.
Tại sao anh lại quan tâm việc em đi dạo phố cùng ai.
Tại sao anh lại lo lắng có người để ý đến em.
Anh nói rằng anh quan tâm em nhiều hơn những người khác.
Nhưng anh lại không nói nhiều hơn ở điểm nào.
Trên mức tình bạn nhưng chưa đủ để thành tình nhân.
Trong lòng thấy ngọt ngào nhưng vui buồn lẫn lộn.
Rồi sau này chúng ta sẽ thế nào đây.
Em rất nóng lòng muốn biết câu trả lời.

Hãy đến gần hơn chút nữa, em sẽ để anh nắm tay em.
Hãy dũng cảm thêm chút nữa, em sẽ đi cùng anh.
Anh còn chờ đợi gì nữa, thời gian không còn nhiều đâu.
Cứ thế này em và anh đành phải làm bạn bè thôi.
Hãy mạnh dạn thêm chút nữa, em sẽ gạt đầu đồng ý.
Hãy chủ động thêm chút nữa, em sẽ không né tránh.
Chỉ có ba từ thôi mà, anh đừng chần chờ lâu như thế.
Chỉ cần nói ra thì em sẽ thuộc về anh.

Em không tin rằng, đã có tình cảm với nhau nhưng lại không nảy sinh tình yêu.
Gần nhau như thế mà lại không thể bước vào trái tim của nhau.
Anh có thể nào quyết định nhanh hơn không?
Hãy nói với em rằng - Anh yêu em.

Hãy đến gần hơn chút nữa, em sẽ để anh nắm tay em.
Hãy dũng cảm thêm chút nữa, em sẽ đi cùng anh.
Anh còn chờ đợi gì nữa, thời gian không còn nhiều đâu.
Cứ thế này em và anh đành phải làm bạn bè thôi.
Hãy mạnh dạn thêm chút nữa, em sẽ gạt đầu đồng ý.
Hãy chủ động thêm chút nữa, em sẽ không né tránh.
Chỉ có ba từ thôi mà, anh đừng chần chờ lâu như thế.
Chỉ cần nói ra thì em sẽ thuộc về anh.

—o0o—

Bài hát mà Triều Liệp hát tặng và lưu trọng điện thoại Mộ Tây trong chương 4 là ca khúc (Hoài Niệm Trong Anh) do Tiêu Kính Đăng hát. ~~ Link

—o0o—

Hoài Niệm Trong Anh

Anh tự hỏi vì sao, người ấy gửi tin nhắn cho anh.

Và vì sao em không giải thích mà lại cúi đầu lặng im.

Anh nên tin rằng em rất yêu anh, không muốn miễn cưỡng anh.

Hay là nên hiểu rằng, em đã không còn muốn trở về ngày xưa.

Thật muốn hỏi vì sao, anh không còn là hạnh phúc của em.

Nhưng vì sao anh vẫn gượng cười nói rằng anh đều hiểu cả.

Sự tự tôn khiến con người ta buông xuôi, để tình yêu cũng trở nên phức tạp.

Giả vờ rằng đã hiểu cũng bởi vì sợ hãi sự thật quá trần trụi.

Tỏ ra đáng thương, càng khó chịu hơn nỗi mất mát.

Điều anh hoài niệm là những lời đã không thể nói.

Điều anh hoài niệm là cùng nhau dệt mộng.

Điều anh hoài niệm là sau những xung đột.

Vẫn ước ao một tình yêu nồng nàn cùng em.

Anh nhớ rõ ngày sinh nhật năm ấy.

Cũng nhớ rõ bài hát ấy.

Nhớ rõ khung trời đầy sao ấy.

Bàn tay siết chặt, bờ vai ấm nồng.

Ai còn nhớ.

Ai đã quên.

Thật muốn hỏi vì sao, anh không còn là hạnh phúc của em.

Nhưng vì sao anh đều gượng cười nói rằng, anh đều hiểu cả.

Sự tự tôn khiến con người ta buông xuôi, để tình yêu cũng trở nên phức tạp.

Giả vờ rằng đã hiểu cũng bởi vì sợ hãi sự thật quá trần trụi.

Tỏ ra đáng thương, càng khó chịu hơn nỗi mất mát.

Điều anh hoài niệm là những lời đã không thể nói.

Điều anh hoài niệm là cùng nhau dệt mộng.

Điều anh hoài niệm là sau những xung đột.

Vẫn ước ao một tình yêu nồng nàn cùng em.

Anh nhớ rõ ngày sinh nhật năm ấy.

Cũng nhớ rõ bài hát ấy.

Nhớ rõ khung trời đầy sao ấy.

Bàn tay siết chặt, bờ vai ấm nồng.

Ai quên rồi.

Điều anh hoài niệm, là những xúc động chẳng thành lời.

Điều anh hoài niệm, là những ấm nồng tuyệt đối.

Điều anh hoài niệm, là em thật xúc động.

Mong anh tha thứ, ôm lấy anh đến đón đau.

Anh nhớ rõ bóng lưng em

Cũng nhớ rõ em từng run rẩy

Nhớ rõ cảm giác cuộn trào

Pháo hoa tuyệt đẹp

Cái ôm thật dài

Ai đã yêu rất tự do

Ai đã ngủ quên quá lâu

Ai muốn đi khỏi con tim anh

Ai đã quên rằng đó là ước hẹn

Ai tự do tự tại mà đi.

Ai đã quên nhìn về anh.

Ai khiến yêu thương biến thành gánh nặng.

Ai đã quên phải trao em dịu dàng.

Anh bỏ lỡ...

Anh vẫn có ước mong cháy bỏng yêu em.

Anh nhớ rõ ngày sinh nhật năm ấy.

Cũng nhớ rõ bài hát ấy.

Nhớ rõ khung trời đầy sao ấy.

Bàn tay siết chặt, bờ vai ấm nồng.

Anh buông tay.

Anh nhường bước.

Giả vờ hào phóng.

Ai hiểu rằng anh đã tiếc nuối thật nhiều.

Đã quá yêu, cho nên anh.

Không khóc, cũng không nói ra.

15. Toàn Văn Hoàn - Phần 2 (hết)

Phần 2:

Bài hát Angels Fall Down của nhóm nhạc rock Skillet ~~ Link

Angels Fall Down

I saw angels fall down

at the glory of the Lord

and as I raise my hands I see

I saw angels fall down

at the glory of the Lord

and as I hit the ground I see

And I fall down

afraid and shaking here

And I fall down

perfectly safe in here

I saw angels fall down

at the glory of the Lord

the hurt and the broken find rest here

I saw angels fall down

at the beauty of the Lord

and as I kneeled I cried to know Him

Yeah...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/when-we-were-young>